

cảm
ơn
cậu

•
•
•

Đã Khất Hiện Trở Thành Xuân

•
•
•
của
tớ

- Văn Từ -

Ảnh: Kim Hạo Sâm

Đỗ Thu Thủy dịch

Mục lục

Lời Tựa 1

Lời Tựa 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa 1

Một buổi chiều nọ, tôi đã hỏi Văn Tử chín lí do tại sao cậu ấy lại
luôn cộng tác với Kim Hạo Sâm

Lưu Đồng

Thực ra giữa bạn bè với nhau, bạn nói xem rốt cuộc phải như thế nào mới được xem là thân quen nhỉ? Đối với tôi mà nói, có lẽ là có một vài chi tiết sau.

Cùng nhau chè chén say sưa một lần. Nhìn bộ dạng uống rượu của đối phương, nghe những lời đối phương nói, trông những việc đối phương làm sau cơn say, thật dễ để nhìn thấu nhau trong những lúc như thế, bởi lẽ, lớp vỏ nguy trang đã được tháo bỏ. Cùng nhau đi du lịch một lần, nhìn trạng thái của đối phương trong chuyến hành trình, là năm lần bảy lượt đòi hỏi, hay là xông xáo giải quyết vấn đề, quyết định xem lần sau còn muốn đi cùng nhau nữa hay không. Ngồi tán gẫu với nhau. Hỏi vô số vấn đề, hỏi những vấn đề phải dựa vào việc quan sát một thời gian dài mới có thể nhận được câu trả lời, là có thể nhanh chóng hiểu được lí do tại sao một người lại bước tới đây, và tương lai cậu ta sẽ đi về đâu.

Chuyện thứ nhất và chuyện thứ hai, tôi và Văn Tử đã từng cùng nhau làm rồi.

Chuyện thứ ba chính là chuyện mà tôi đang định làm, tôi bảo với Văn Tử rằng: “Này, ra ngoài tán gẫu đi”.

Cậu ấy nói: “Có chuyện gì vậy?”.

Tôi bảo: “Tôi muốn hỏi cậu chín câu hỏi, tôi có thể hỏi bất cứ chuyện gì mà tôi muốn chứ?”.

Cậu ấy nói: “Anh hỏi đi”.

Tôi chắc chắn một điều, rằng tôi sẽ không bao giờ cộng tác với những người có tướng mạo đẹp hơn mình, phần là vì tôi không ưa người có tướng mạo đẹp mang “gánh nặng thần tượng”, phần là vì người ta sẽ làm lu mờ hình ảnh của tôi.

Cho nên, tôi hỏi Văn Tử: “Tại sao cậu lại lựa chọn lập nghiệp cùng Kim Hạo Sâm nhỉ? Rốt cuộc thì cậu ta có điểm gì thu hút cậu?”.

Văn Tử nói rằng Kim Hạo Sâm là thầy giáo dạy nhiếp ảnh của cậu ấy, vì muốn đền ơn đáp nghĩa Kim Hạo Sâm, nên đã cùng nhau lập nghiệp (lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này, tôi còn tưởng rằng Văn Tử mới là người tài hoa hơn kia, chẳng ngờ rằng Văn Tử lại không có gì...). Văn Tử nói tiếp: “Kim Hạo Sâm là người có tài hoa và thiên phú nhiếp ảnh, nhưng không thích động não, còn khá lười nữa. Cậu ấy là kiểu người bằng lòng với cuộc sống hiện tại. Còn tôi lại là kiểu người thích giày vò, thích thử nghiệm, cho nên có lẽ là chúng tôi bổ sung cho nhau, vả chăng không có lối ra nào tốt hơn, nên chúng tôi đã chọn cộng tác cùng nhau”.

“Kim Hạo Sâm vô cùng đơn giản, thẳng thắn. Cậu ấy có nguyên tắc hết sức rõ ràng về điều mình thích và không thích, cho nên đối phương có thể biết được ngay tức khắc. Cậu ấy không chú ý tới ‘nghệ thuật’ trong

lời ăn tiếng nói cho lắm, thường bởi tính tình thẳng thắn mà khiến tôi cảm thấy cậu ấy đã đặc tội với không ít người, nhưng cậu ấy chưa bao giờ để tâm cả. Điểm thu hút tôi chính là cái tôi này của cậu ấy. Cậu ấy không thích qua lại với nhóm bạn và nhóm cộng tác thường thấy trong đội nhiếp ảnh, cậu ấy luôn chụp những thứ mình thích và làm những chuyện mình thích. Cậu ấy không quan tâm xem người khác chụp gì, thích gì hay làm gì. Đối với cậu ấy, tiền đề của tất cả mọi chuyện là bản thân phải vui. Mấy năm trước, tôi cảm thấy cách sống như thế quá đổi trẻ con, bướng bỉnh, còn bây giờ tôi lại dần cảm thấy, làm người ấy mà, phải như thế”.

Những điều Văn Tử nói tôi có thể hiểu được, một người mà nội tâm không tự ti, sẽ khá dễ tâm đến cảm nhận của mình.

Có người bị tẩy chay, có người lại bởi vậy mà trở nên tự lập.

Khi Văn Tử nói tốt nghiệp rồi không thấy lối ra nào tốt hơn, tôi không tin cho lắm. Cậu ấy tốt nghiệp khoa tiếng Trung trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh, đây đương nhiên là một ngôi trường tốt, điểm đầu vào vô cùng cao. Tôi tưởng tượng, giả dụ sau khi tốt nghiệp, tôi nói với gia đình rằng: “Cả nhà ạ, con sẽ không đi tìm việc nữa, con sẽ đi chụp ảnh cùng một cậu chàng đẹp trai”, gia đình tôi hẳn là sẽ tống cổ tôi đi thật xa cho khuất mắt.

Văn Tử nói: “Có thể vì tôi là con trai, sau khi gia đình nghe thấy quyết định của tôi không có gì lấy làm suy sụp cả. Họ cảm thấy việc một người con trai đi làm điều mà mình muốn khá quan trọng”. (Tôi cảm thấy bất kể là con trai, hay con gái, được gia đình thấu hiểu có lẽ là điều quan trọng hơn cả)

Thứ mà người vừa mới tốt nghiệp để tâm nhất chính là tiền bạc, làm thế nào để kiếm tiền, rồi tiêu tiền thế nào, dùng tiền ra sao, làm cách nào

để có thể ngẩng cao đầu trước mặt người nhà, bạn bè, bạn học. Tôi nghĩ có lẽ Văn Tử – người vừa cùng Kim Hạo Sâm lập nghiệp, trải qua những chuyện ấy không được xuôi chèo mát mái cho lắm.

“Cậu còn nhớ năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, trở về nhà đón Tết mang theo bao nhiêu tiền không?”

“Năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp ư? Mấy trăm tệ thì phải? Số tiền cụ thể thì thú thật là tôi đã quên rồi. Dù sao thì từ năm 2009 đến năm 2012, mỗi năm trở về nhà, trong người tôi chỉ vồn vện mấy nghìn tệ. Mãi đến năm 2010, chúng tôi mới nhận được nhiều lời mời chụp ảnh hơn, kiếm được khoản tiền nho nhỏ. Có lẽ tiền mà chúng tôi kiếm được không nhiều, không biết phải tiết kiệm để làm gì, nên tiêu hết lại vừa hay”.

Thực ra, hiện nay có khá nhiều bạn trẻ cảm thấy tìm việc là một chuyện vừa phiền phức vừa khổ sở, cảm thấy tự gây dựng sự nghiệp mới là phương pháp đơn giản nhất. Mở một cửa tiệm, tìm một người có cùng chí hướng là được. Nhưng trải nghiệm của nhiều năm qua nói cho tôi biết rằng, thứ nhất, 90% số người mà chúng ta cảm thấy là người cùng chí hướng với mình cuối cùng đều mỗi người mỗi ngả. Thứ hai, 90% số người chưa từng có bất kì trải nghiệm gì đã ra ngoài khởi nghiệp cuối cùng đều không thể tự nuôi sống bản thân. Bởi thế, tôi cảm thấy hành động của Văn Tử quá ư liều lĩnh, mặc dù dũng cảm, nhưng sẽ gây ra “ảnh hưởng xấu” cho lớp trẻ.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc thì cậu đánh giá như thế nào về quá trình lập nghiệp của mình, là tốt hay xấu?”.

“Bên cạnh tôi có người bạn khởi nghiệp hết sức ưu tú, mọi người gọi đó là người nhanh, chuẩn, ác. Người như vậy chính là người sinh ra để khởi nghiệp.

Hẳn nhiên tôi không được coi là một người khởi nghiệp nhỉ? Kim Hạo Sâm thì khởi phải bàn. Chúng tôi được xem là lớp nhiếp ảnh gia hoạt động sớm nhất, nhưng chỉ là một nhóm nhỏ, sau đó chúng tôi mở quán trọ Besides, hiện tại chúng tôi có thêm một học viện bồi dưỡng nghiệp vụ nhiếp ảnh nho nhỏ nữa. Nhưng kể từ khi tự cung tự cấp, tự giải quyết vấn đề ẩm no cho tới nay, đã mười năm rồi. Tôi không cảm thấy chúng tôi đang khởi nghiệp, chúng tôi không lấy khởi nghiệp làm mục đích, chúng tôi chỉ có một mục đích là sống sao cho vui vẻ, dần tìm tòi khám phá mà thôi. Có nhiều người bạn muốn đầu tư cho chúng tôi, nhưng chúng tôi đều không phải là kiểu người có đầu óc thương mại, mặc dù không được xem là tốt lắm, nhưng mọi chuyện đều vô cùng vui vẻ, tiến triển cũng khá thuận lợi”.

Nhưng không phải tất cả mọi người cứ nhân danh khởi nghiệp là có thể cáng đáng mười năm, cho nên, tôi hỏi cậu ấy: “Cậu cảm thấy mình có thể bước tới được ngày hôm nay là nhờ đâu?”.

Cậu ấy nói: “Dựa vào may mắn, nỗ lực và tướng mạo đẹp trai của Kim Hạo Sâm!”. (Về vấn đề này, tôi cảm thấy những câu trả lời của cậu ấy trong ngày hôm nay đều hết sức thành thực...)

“Vậy cuộc sống hiện tại chính là cuộc sống mà cậu muốn sao? Hay là cậu vẫn đang theo đuổi cuộc sống mà mình mơ ước?”

“Là cuộc sống mà tôi muốn. Tôi và Kim Hạo Sâm đều thuộc tuýp người dễ biết đủ, hiện tại không phải lo chuyện ăn chuyện mặc, có studio nhiếp ảnh Moon, quán trọ Besides, học viện nhiếp ảnh và bốn nhóm làm video Moon, mọi người lại vô cùng hòa hợp nữa. Tôi nhớ hồi mới cùng Kim Hạo Sâm làm Moon Studio, tôi nói chúng ta cứ từ từ là được, giai đoạn nào làm việc gì, có duyên thì làm, không có duyên thì đừng cưỡng cầu. Kim Hạo Sâm càng chẳng mảy may để tâm, trước kia thậm chí cậu ấy còn là người tin vào ngày tận thế. Cậu ấy thường bảo

rằng, có quý mới biết ngày mai sẽ ra sao, cứ vui vẻ hôm nay đi rồi tính sau, bởi lẽ đó mà cậu ấy hết sức trân quý hiện tại”.

Văn Tử bổ sung: “Không phải là tôi đang theo đuổi cuộc sống mà mình mơ ước, hiện tại tôi đã quá tự do rồi, muốn làm gì làm nấy. Tiếp tới đây, tôi chỉ hi vọng những người bạn đồng hành của mình cũng sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn”.

Tôi cảm thấy về chuyện công việc đã không còn gì để nói nữa rồi.

Tóm lại, từ khóa trong đáp án mà Văn Tử đưa ra chính là: thỏa mãn, không mục tiêu, sống tốt ở hiện tại, cùng Hạo Sâm tin tưởng lẫn nhau, cứ từ từ mà làm.

Đây không phải là một lời chia sẻ khiến bạn đọc xong là có thể đạt dào hưng phấn, nếu đã không thể khiến một người trở nên tốt đẹp hơn, vậy thì hãy nói tới chuyện tồi tệ hơn đi.

Nhiều người cảm thấy công việc của một nhiếp ảnh ra cực kì oách, có thể đi đến mọi nơi, dáng vẻ vô cùng vẻ vang, nên tôi bèn hỏi Văn Tử về chuyện khiến cậu ấy suy sụp nhất khi ra nước ngoài chụp ảnh.

Văn Tử có cùng khó khăn với tôi, ấy chính là trình tiếng Anh hết sức gà mờ, nếu không có Hạo Sâm, thì cậu ấy có thể nằm ở khách sạn một tuần liền mà không ló đầu ra ngoài, chỉ uống độc nước.

Trong nước, bộ dạng càm ràm của Văn Tử trông lợi hại ghê gớm, nhưng cứ ra nước ngoài là lại lẻo đẻo theo sau Kim Hạo Sâm. Cho nên, khi ở nước ngoài, Kim Hạo Sâm thường hung hăng càn quấy ra điều kiện với cậu ấy...

Tôi nhìn Văn Tử, Văn Tử nhìn tôi.

Tôi nâng cốc rượu như nâng cốc nước, uống một hơi đến cạn, không say. Tôi bảo rằng: “Cậu về đi... để tôi yên tĩnh một mình”.

Văn Tử nói: “Ồ”.

Làm gì có cuộc đời nào đặc sắc về mọi mặt? Cứ vui vẻ, thỏa mãn, làm tốt mỗi chuyện ở hiện tại, không hấp tấp, sốt sắng giống như Văn Tử, chẳng phải là đã ngẫu lắm rồi hay sao?

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Lời Tựa 2

Kim Hạo Sâm

Văn Tử:

Trước kia luôn có người hỏi tôi rằng, chúng ta trở thành bạn cộng tác được bao lâu rồi.

Mỗi lần như thế, tôi đều cảm thấy hình như là ngắn hơn tưởng tượng, nhưng lại có vẻ dài hơn số năm đếm được.

Quay đầu nhìn lại những năm tháng đã trôi qua, cảm thấy vừa quá đổi kì lạ, lại vừa hợp lẽ, chúng ta cứ thế bước đi, cho tới ngày hôm nay.

Vào ngày sinh nhật ba mươi tuổi, cậu hỏi tôi rằng, phải chăng đã hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Tôi buột miệng nói một câu “vẫn ổn”. Thực ra, buổi tối hôm ấy tôi trở mình trằn trọc mãi, không tài nào ngủ được. Quá khứ giống như bộ phim điện ảnh được tua lại, tôi biết ơn cuộc sống hiện tại của mình biết bao nhiêu, hình như may mắn luôn sát cánh bên tôi vậy, may mắn lựa chọn đúng ngành nghề, may mắn lựa chọn đúng bạn cộng tác, may mắn lựa chọn đúng cách sống.

Những năm qua, ngoại trừ phải cảm ơn chuyện gặp được nghề nhiếp ảnh ra, thì điều mà tôi phải cảm ơn nhất, chính là gặp được cậu. Hồi mới tốt nghiệp, sức sôi nhiệt huyết chạy tới Bắc Kinh sống cuộc đời phiêu dạt, lòng kiên định một niềm tin chắc chắn sẽ làm nên cơ đồ. Tới Bắc Kinh rồi mới hay, nơi ấy nhân tài nhiều vô kể, kẻ bình thường như tôi đây, ngay cả cơ hội phỏng vấn cũng ít ỏi đến đáng thương.

Năm vừa chân ướt chân ráo đến Bắc Kinh, tôi cũng từng gặp trắc trở, bị người ta khi dễ, nhưng không phải là chuyện cũ chua xót gì khiến tôi khắc cốt ghi tâm cả, phần lớn tôi đã không nhớ nổi nữa.

Với tương lai, tôi chưa từng quy hoạch. Sống tốt mỗi ngày ở hiện tại, dường như quan trọng hơn cả. Thế nhưng, cậu đã trù hoạch một cuộc đời khác. Cậu luôn bảo rằng, có trù hoạch nhiều phương án đến mấy cũng không bằng trù hoạch tốt cho cuộc đời của chính mình. Thế là cậu xin nghỉ việc, dốc hết tâm can cho studio nhiếp ảnh Moon của chúng ta.

Những năm chụp ảnh qua, tôi luôn nói tôi chụp ảnh là để cho mình xem. Phải chụp được bức ảnh mà mình thích, chụp người mình muốn chụp, không vì ai cả, không để tâm đến cách nhìn nhận của ai hết.

Nhưng tôi biết, là vì có cậu, tôi mới có thể có được sự tự do như thế. Tự do đi làm cái tôi mà tôi những muốn trở thành kia.

Năm 2010, chúng ta cùng nhau cho ra cuốn sách đầu tiên. Bấy giờ ở nơi Bắc Kinh thai nghén giấc mơ kia, chúng ta tràn trề sức trẻ, như thế mãi luôn cuộn cuộn sinh lực để xông pha vậy. Chúng ta ôm niềm si mê khó có thể diễn tả về thành phố ấy, và cả khát khao vô hạn về tương lai.

Khi tôi và cậu cùng hợp tác cho ra cuốn sách thứ hai mang tên “Văn Tử và Hạo Sâm cùng nhau đi”, chúng ta đã sống ở một thành phố khác. Tôi còn nhớ bấy giờ là mùa đông, chúng ta vừa kết thúc buổi kí tặng sách

chính thức lần đầu tiên trong cuộc đời ở tòa thư viện Tây Đơn Bắc Kinh. Cho dù cuốn sách này tôi chỉ được đề tên, cung cấp một số bức ảnh, còn người luôn bị biên tập viên giục bản thảo tới độ sợ chết khiếp lại là cậu, cho nên xét về tình về lý, tôi đều nên hi sinh vẻ đẹp của mình để đưa cậu đến chỗ kí tên.

Hôm sau, chúng ta bèn xách chiếc vali nhỏ tới Hàng Châu, hết như chuyển du lịch với hai bàn tay trắng nói đi là đi, nhưng bắt đầu từ ngày hôm đó, chúng ta đã chính thức kết thúc cuộc sống phiêu bạt nơi Bắc Kinh, để định cư ở Hàng Châu. Hôm ấy là lễ Giáng sinh, khu thương mại vô cùng náo nhiệt, chúng ta cùng nhau đánh chén một nồi lẩu, còn cậu – người Hồ Nam không biết ăn cay, lại mồm hôi mồm kê nhể nhại chạm cốc với tôi, bảo rằng: Hàng Châu thật tuyệt, đừng chạy lung tung nữa, chúng ta khởi nghiệp đi.

Cộng tác với nhau suốt những năm qua, thường thì tôi luôn là kẻ bắn tên trộm, khịt mũi khinh bỉ kế hoạch xây dựng to lớn của cậu. Ngày hôm ấy, có lẽ là tôi cũng không coi những lời cậu nói là chuyện gì to tát nhỉ? Thế nhưng, giờ quay đầu nhìn lại, trong mấy năm qua, cuộc sống mà cậu từng mơ ước, mỗi mục tiêu công việc mà cậu từng đặt ra đều đã được thực hiện rồi.

Tôi còn nhớ có lần cậu hỏi tôi rằng: Nếu tôi chết đi cậu sẽ ra sao? (vấn đề sinh ly tử biệt này có vẻ như là vấn đề mà các đôi tình nhân hay hỏi thì phải, tôi thấy cứ là lạ sao ấy). Bây giờ, câu trả lời của tôi là, có lẽ tôi sẽ cạp đất.

Đúng thế, chắc hẳn bạn bè quen biết chúng ta đều biết rằng, tất cả công việc của tôi đều là cậu sắp xếp. Bản thân tôi là một người không thích động não, cho nên đối với tôi mà nói, cậu là người bạn tồn tại như người cha hiền từ vậy, khuyên bảo tôi hết nước hết cái trong cuộc sống, kiểm soát tôi gắt gao trong công việc, hàng ngày nhất định phải giữ một

vài mảnh khoe ra ép tôi phải làm, như thế ngày mai đột nhiên không ăn được cơm vậy.

Đương nhiên là tôi cũng có cách đối phó với cậu, ví dụ như lúc này đây, thứ Hai trời đổ mưa, tôi đang ngồi ở Besides nghe nhạc, nhâm nhi tách cà phê, thưởng thức món đồ ngọt, còn cậu có lẽ đang mở cuộc họp thường lệ với nhóm ở studio.

Nhiều người bảo rằng, mấy năm nay các cậu thật may mắn, cứ chơi đùa nông nhênh, nhẹ nhàng sáng lập ra studio, nhẹ nhàng tiếp nhận mỗi hợp tác với biết bao thương hiệu, năm 2016 lại nhẹ nhàng mở quán trọ Besides. Thế nhưng, nếu không có sự kiên trì của cậu, có lẽ tất cả những điều này sẽ không trở thành hiện thực nhanh như thế được nhỉ?

Dù ngoài miệng tôi chưa từng nói, nhưng tôi dám cá là không ai có thể hiểu được những nỗ lực mà cậu bỏ ra hơn tôi. Cậu cầm điện thoại làm việc mọi lúc mọi nơi, lần nào cậu cũng nói đã chán ngán công việc muốn đi du lịch, nhưng trong chuyến du lịch, cậu thường không thể buông điện thoại xuống được, dường như là không có lấy một ngày thoải mái thực sự.

Chẳng hạn như hồi nãy tôi gửi ảnh cắt đoạn văn trên cho cậu xem, hỏi cậu có ổn không, có hài lòng không. Cậu bảo rằng tôi viết chẳng viết cuội, nhưng tạm chấp nhận được.

Những năm qua, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có người chia sẻ, có người lắng nghe, có người an ủi. Chúng ta đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyến bay đường dài, đặt chân đến rất nhiều nơi, uống cà phê của rất nhiều nước khác nhau, vượt qua rất nhiều chông gai, nhưng điều quan trọng nhất là chúng ta vẫn không tách rời, vẫn sẽ dành tặng cho đối phương lời chúc phúc chân thành nhất vào mỗi dịp sinh nhật.

Giữa cuộc sống này, có sự tồn tại của cậu, thật tuyệt.

Bất luận thế giới thay đổi như thế nào, tôi luôn tin rằng cậu sẽ mãi là chàng trai của buổi đầu, dũng cảm, không sợ hãi, bước về phía trước bằng sự hồn nhiên của mình.

Những năm qua, giữa dòng người xuôi ngược, may mà gặp được cậu.

Chúng tôi đạp xe men theo con đường nhỏ chạy giữa cánh đồng,

như được quay trở về tuổi thơ,

dường như cứ đi mãi như thế là đến bữa tối, là có thể đạp xe men theo con đường này trở về nhà.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chapter 1: Xa hơn cả nơi xa

(1)

Buổi sớm tinh mơ ấy, chúng tôi khởi hành từ bãi biển tới miền đất San Francisco, Mỹ.

Trên đại lộ một ở Los Angeles, bên trái là bãi biển trải dài, bên phải là núi non trùng điệp. Những ngôi nhà mọc lên san sát nhau trên sườn núi, con đường quanh co khúc khuỷu, như thể không có điểm cuối cùng.

Chúng tôi cứ cho xe chạy mãi như thế, đuổi theo những đám mây lơ lửng phía trước. Thi thoảng dừng lại chụp vài tấm hình, thi thoảng lại thả người xuống bãi cát hóng gió, mua lấy tách cà phê, chậm rãi nhâm nhi. Trong thời gian của nước Mỹ, thời gian của Bắc Kinh là một sự tồn tại xa xôi diệu vợi. Phút này đây, những người thân thương ở phương xa kia đang say trong giấc nồng, còn tôi đang tận hưởng khoảng trời xanh trong mênh mông.

Khi chúng tôi tiếp tục lên đường, thì một chiếc xe buýt đi ngang qua, trên mình xe là chi chít những địa danh bằng tiếng Anh tôi chưa từng nghe qua, có người ghé vào cửa kính nhìn ra bên ngoài, có người lại vẫy tay về phía xe của chúng tôi.

Khoảnh khắc ấy, tôi sức nhớ ra là hồi nhỏ cũng đã bao lần nhìn thấy những chiếc xe như thế trên con đường trước cửa nhà. Những chiếc xe ấy chạy từ phố huyện tới Quế Lâm, trên cửa kính dán đầy địa danh màu xanh đỏ. Chạng vạng tối, tôi ngồi một mình trên ban công, đưa mắt nhìn theo những chiếc xe buýt đi ngang qua, cảm thấy chúng sẽ lăn bánh về nơi xa tít tắp, chở theo bao con người rời khỏi.

Và lúc ấy, tôi luôn cảm thấy một ngày nào đó trong tương lai, chắc chắn sẽ có một chiếc xe mang tôi đi, thẳng tiến về phía trước.

(2)

Hồi tôi còn nhỏ, ông nội yêu thương tôi nhất. Cả đời ông chưa từng rời xa nơi chôn rau cắt rốn, phương xa là tưởng tượng xa xôi mà ông chẳng thể với tới. Thế nên, ông thường cầm điếu thuốc cuốn, ngồi ở cửa, nói với tôi rằng: “Cha con ấy à, từng đi Hà Bắc, Bắc Kinh, giỏi hơn ông nhiều”.

Mỗi lần như thế, tôi luôn bày tỏ thái độ rằng: “Sau này con cũng sẽ đi, sẽ đi rất nhiều nơi!”.

Ông nội cười khà khà, bảo rằng: “Vậy thì con phải học hành chăm chỉ vào nghe chưa, học hành là lối ra duy nhất con à”.

Thế là, khi đến nguyện vọng vào phiếu đăng kí dự thi đại học, tôi một lòng một dạ muốn đến Bắc Kinh, muốn đặt chân đến thành phố lớn nhất, tuyệt vời nhất cả nước kia. Tôi dốc sức học hành, cuối cùng đã thi đỗ vào trường Bắc Kinh, học khoa tiếng Trung như ước nguyện.

Ngày nhận được giấy báo, cả thế giới đều nhìn thấy niềm hân hoan vui sướng ở nơi tôi. Khi thu dọn hành lý, cha kiên quyết muốn tôi mang theo chiếc chăn của nhà. Cha bảo rằng chăn mua bên ngoài làm sao mà

ấm áp và thoải mái bằng chăn của nhà được. Thế rồi cha tửm bớ chiếc chăn lại, trải báo lên trên, sợ chăn bị bẩn. Tôi đã mang theo chiếc chăn, và cả một bọc đồ to tướng, bước chân lên chuyến tàu.

Khi ra khỏi trạm xe phía tây Bắc Kinh, đập vào mắt tôi là một cây cầu hình vòm khổng lồ. Bây giờ, tôi cảm thấy một thế giới hoàn toàn mới đã được mở ra như thế, biết bao chiếc xe lướt ngang qua trước mặt, biết bao nhiêu người đương tất bật hối hả giữa dòng đời. Tôi quên hết đồ đạc đến trường học, buổi tối gọi điện thoại báo bình an với mẹ.

Mẹ hỏi tôi rằng: “Có ăn quen đồ ăn không con?”.

Tôi buột miệng than thở với mẹ: “Con đến muộn, nhà ăn chỉ còn mỗi mì thôi, chẳng còn tẹo cơm nào”.

Bây giờ trong nhà có hàng xóm tới chơi, cô hàng xóm nói to với tôi qua điện thoại: “Thằng bé này không biết đường gọi điện thoại về sớm cho mẹ, làm mẹ cháu lo lắng cả một ngày trời đấy!”.

Khoảnh khắc ấy, Bắc Kinh là một nơi cách nhà rất xa, mẹ tôi chưa từng đặt chân đến, còn tôi phải sống ở mảnh đất này bốn năm. Tôi đã rời xa gia đình, đến một nơi xa thật rồi. Lời của cô hàng xóm vừa dứt, tôi bèn khóc nức trong điện thoại, mẹ tôi cũng khóc.

(3)

Tôi dần thích ứng và quen với cuộc sống một thân một mình nơi thành phố xa lạ. Ngày Quốc khánh, tôi cùng bạn học đi leo Vạn Lý Trường Thành. Cuối tuần, chúng tôi dạo chơi khắp các con ngõ nhỏ, thăm thú các cảnh điểm. Ngày ấy, tôi không biết chụp ảnh, nên nhờ bạn học chụp giùm, rồi rửa ảnh ra gửi cho bạn bè ở nơi khác và cha mẹ.

Tôi từng đi du lịch một mình, điểm đến là Phượng Hoàng. Khi ấy phải ngồi tàu hỏa từ Trường Sa tới Cát Thủ, sau đó lại chuyển sang ngồi xe buýt. Con tàu chạy lắt lư trong buổi đêm, ánh đèn bên ngoài rọi vào cửa những chấm sáng li ti, cả toa tàu chỉ có một mình tôi. Phượng Hoàng trời đổ mưa, năm ấy không có nhiều du khách cho lắm, tôi còn bị ngã sõng soài trên đường đi tìm nhà trọ. Bây giờ, tôi cảm thấy đi du lịch không thú vị như những gì mình tưởng tượng, nhưng lòng tôi vẫn luôn hướng về những miền đất mới, tôi mở to mắt, cố gắng thu hết tất thảy những sự vật mới mẻ ở xung quanh vào tầm mắt.

Tốt nghiệp đại học, tôi bắt đầu tiếp xúc với nhiếp ảnh, dần dà bởi vì chụp ảnh mà phải đặt chân tới nhiều thành phố. Tôi bôn ba khắp các trạm xe và sân bay, thường hay nhớ về mình – người luôn hướng về những miền đất xa lạ của trước kia khi ngồi trên tàu cao tốc và máy bay, cảm thấy cuộc đời đầy ắp những bước ngoặt, và du lịch, thì ra không phải là chuyện gì xa xôi cả.

Hồi mới chụp ảnh, số tiền kiếm được chẳng đáng là bao, thù lao nhận được chỉ đủ chi trả chi phí cho chuyến đi mà thôi. Nhưng giờ hồi tưởng lại, đó lại là quãng thời gian mà tôi không sao quên được.

Từng có người tìm tôi chụp ảnh, muốn tôi ghi lại thời khắc yêu đương của mình và anh bạn trai. Đó là một ngày hạ nắng như thiêu như đốt, tôi phải chụp ảnh từ sáng, chụp họ thức dậy, ăn sáng, rồi tới trường học chụp ảnh cuộc sống học hành, buổi tối lại quay trở về căn phòng nhỏ mà họ thuê để chụp ảnh buổi đêm. Bởi là lần thứ hai cô nàng tìm tôi chụp ảnh, nên tôi muốn hoàn tất công việc mới nhận tiền, ai dè sau khi cầm được ảnh, cô nàng bèn lặn mất tăm. Đó là lần đầu tiên tôi bị ăn vố lừa trong công việc. Tôi ôm ấp lòng kiên trì và nhiệt huyết của buổi ban đầu, nhưng rồi lại bị người ta dội cho một gáo nước lạnh. Tôi chán

chường rời khỏi, thậm chí bắt đầu cảm thấy không thích thành phố ấy nữa.

Nhưng cũng có vô số những thời khắc ấm áp. Tôi từng lên núi Trùng Khánh ăn món gà rút xương thơm cay, đợi đánh chén xong thì không tìm được xe để xuống núi. Vừa hay gia đình ở bên cạnh đang định xuống núi, có lòng cho tôi đi nhờ. Rõ ràng là không tiện đường, nhưng chú ấy vẫn kiên quyết chở tôi về tận nơi tôi sống. Tôi ngỏ ý trả tiền xe, chú cười từ chối, bảo rằng: “Lần đầu tiên cháu tới Trùng Khánh, cứ coi chú là hướng dẫn viên du lịch đi, chúc cháu có chuyến đi vui vẻ nhé!”.

Góp nhặt từng lần, du lịch đã khích lệ tôi tiến bước về phía trước, giống như một người bạn kề vai sát cánh bên tôi vậy.

(4)

Cuốn hộ chiếu đầu tiên đã chi chít những chữ ký từ lâu, tôi hỏi Hạo Sâm: “Cậu còn nhớ chuyến du lịch ra nước ngoài đầu tiên của chúng ta không?”.

Năm ấy, tôi cùng bạn thân đến Mũi Né, Việt Nam. Bốn giờ sáng, chúng tôi dụi đôi mắt nhấp nhem, lồm cồm bò dậy. Chúng tôi ngồi xe bán tải đi từ khách sạn tới bãi biển. Tôi ngồi ở ghế phụ, người bạn đi cùng tôi là con gái, cả đường đi cứ hét toáng vì sợ. Kết quả là cô ấy càng sợ, thì tài xế càng cố tình lái xe nhanh hơn. Sau đó, chúng tôi cười như pháo rang ngồi tàu lượn siêu tốc, mũ đội đầu bị gió biển thổi bay, mấy người chạy đuổi theo, trông mới chặt vật làm sao.

Sáng hôm ấy, những con thuyền đánh cá màu xanh lam đậu kín bãi biển. Ngư dân đánh bắt cá trở về, mang theo tâm tình vui sướng bắt đầu một ngày mới. Họ bán những mẻ cá mà mình bắt được. Trên bãi cát là tầng muối đọng lại sau khi thủy triều xuống, hệt như luống hoa nở bung

trắng muốt. Gió to lẫn cát biển thổi tấp vào người, có người ê a câu hát, tiếng hát bị nhấn chìm trong tiếng sóng biển.

Thế giới dần rộng mở, tôi dùng bước chân để đo đạc bản đồ của riêng mình, mang theo nỗi chờ mong và niềm vui sướng. Đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn cảm thấy cuộc đời về sau sẽ không bao giờ có được cảm xúc mãn nguyện, thông dong tự tại như buổi sớm mai trong chuyến du lịch ra nước ngoài lần đầu tiên kia nữa.

Tôi từng trải nghiệm cảm giác bay dù lượn ở New Zealand, đứng trên đỉnh núi giữa sương mây lãng bâng, chờn vờn. Sau khi huấn luyện viên nói về biện pháp an toàn và phương pháp bay xong, sẽ chạy cùng chúng tôi. Khi chạy tới một điểm xác định, anh ta mở dù lượn ra, chúng tôi từ trên vách núi bổ nhào xuống. Cảm giác mất trọng lượng cuốn tới, nhưng chỉ một giây sau chúng tôi lại theo cánh dù bay vút lên cao, rong ruổi trên bầu trời.

Ngày hôm ấy, Hạo Sâm chỉ tay về khe núi kia, về bầu trời với những áng mây lững thững trôi, nói với tôi rằng: “Nhìn kia, đây chính là phòng làm việc của tôi!”.

Nhưng nếu nói thanh xuân đã qua đi,

tôi lại cảm thấy, nếu không phải là vì trưởng thành,

sao có thể có được thế giới rộng mở như ngày hôm nay.

Những con đường ta đã bước qua kia,

đều không thể phục chế,

đều không nỡ bắt đầu lại một lần nữa.

Tôi nhớ về lần đầu tiên ngồi máy bay, đó là chuyến du lịch tới Thành Đô. Tôi đến sân bay trước bốn tiếng đồng hồ, chỉ sợ trễ giờ. Nhưng tới nơi mới biết cửa soát vé còn chưa mở, tôi đứng ở đó hồi tới hồi lui nhân viên công tác, rằng có phải là tôi đã đi nhầm rồi hay không, máy bay liệu có cất cánh đúng giờ. Tôi đã cố tình lựa chọn chỗ ngồi sát bên cửa sổ, trước khi máy bay cất cánh, tôi đưa mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài. Khoảnh khắc máy bay trượt trên đường băng và bay lên cao kia, tôi nắm chặt lấy tay vịn, lòng nhen nhóm cảm giác vui sướng, cảm thấy mình đã tung cánh bay.

Còn mỗi lần bay sau này, tôi luôn có thói quen tranh thủ đánh một giấc trước khi máy bay cất cánh, sẽ không thấp thỏm chờ đợi giây phút máy bay cất cánh như trước nữa. Thế nhưng, tôi đã có thể giới rộng lớn hơn, đã đón lấy bản thân hoàn toàn mới.

(5)

Chúng tôi chậm chậm lần dò và kiểm tìm trong mỗi chuyến du lịch. Ban đầu là thích thử nghiệm tất cả những sự vật mới mẻ, cho tới khi đã đặt chân đến nhiều nơi, mới dần hiểu được sở thích của chính mình.

Nhận biết được chính mình, là chuyện quan trọng nhất mà du lịch đã mang tới cho tôi.

Sau đó, tôi luôn thích những nơi yên tĩnh. Đến một thành phố, tôi sẽ bỏ ra hàng giờ chỉ để ngồi trong quán cà phê, hoặc dạo quanh hiệu sách.

Thành phố mà tôi thích nhất có lẽ chính là Kyoto. Mấy năm gần đây, năm nào tôi cũng đến Nhật Bản rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đến Kyoto, tôi lại có phát hiện hoàn toàn mới. Tôi thích ngắm nhìn những ngôi nhà cổ cất giữ văn hóa có lịch sử hàng trăm năm kia, thích cả tản bộ, thả người ngồi xuống bờ sông Kamo. Những con đường mang phong vị cổ

xưa kia, đã làm tròn bốn phận cất giữ và gìn giữ nền văn hóa truyền thống của mình. Mỗi lần đi tới hiệu sách, quán cà phê hay một số cửa tiệm bán cốc và đồ sứ, tôi đều cảm thấy thời gian như ngừng trôi.

Tôi bắt đầu thích đến thăm một số thành phố nhỏ ít người biết đến, ở Nhật Bản hoặc châu Âu, ngồi trên chuyến tàu hỏa dài đằng đẵng, trốn chỗ đông người, lặng yên cảm nhận sức hấp dẫn của một quốc gia hay một thành phố.

Có lần tôi đến Nishikinohama ở gần sân bay Kansai, đó là một nơi hiếm có du khách đến. Ngoài trạm tàu điện ngầm ra, xung quanh là đồng ruộng mênh mông bát ngát, phủ một màu xanh.

Tôi và Hạo Sâm kéo vali hành lý cuốc bộ mười mấy phút mới tới điểm đến của chúng tôi, một ngôi nhà cổ với hơn một trăm năm lịch sử. Buông hành lý xuống, chúng tôi thuê xe đạp đạp ra biển.

Chúng tôi đạp xe men theo con đường nhỏ chạy giữa cánh đồng, như được quay trở về tuổi thơ, dường như cứ đi mãi như thế là đến bữa tối, là có thể đạp xe men theo con đường này trở về nhà.

Chúng tôi đi ngang qua công viên bờ biển Nishikinohama, đúng như tên gọi của nó, là sắc trắng của bãi cát và sắc xanh hàng thông trong công viên kết hợp mà thành[1]. Các đôi tình nhân tay trong tay đi tản bộ, các bạn nhỏ đá bóng, nghịch cát trên bãi cát.

Chúng tôi lái xe tới bờ biển xa hơn. Khi màn đêm buông xuống, ráng chiều nhuộm cả một vùng bầu trời, sắc tím và sắc hồng đan cài vào nhau. Tất cả thật tuyệt đẹp tới độ không chân thực, xung quanh hầu như không có lấy một bóng người, chẳng có mấy chiếc xe, ở đây giống như một góc bị thế giới lãng quên, tươi đẹp và xa lắc.

(6)

Đến những nơi vốn tưởng rằng đã đủ xa xôi, như Iceland, Pháp, Mỹ, New Zealand, tôi đều nghĩ, rốt cuộc mình còn đặt chân tới miền đất xa đến thế nào nữa? Câu trả lời là: Tôi không biết.

Khi đi du lịch đến Los Angeles, chúng tôi có một người bạn là học sinh của trường đại học miền Nam California. Chúng tôi sống gần trường. Mỗi buổi sớm, chúng tôi hòa mình vào tốp học sinh đi đến quán cà phê mua cà phê và bánh mì, sau đó ngồi tắm nắng, đọc sách trên chiếc ghế dài trong vườn trường.

Chúng tôi tản bộ trên đường chạy của sân thể dục, những gương mặt trẻ trung đi ngang qua, ở họ tràn trề sức sống, ôm ấp niềm hi vọng vô hạn về tương lai. Có một khoảnh khắc, tôi tưởng rằng mình đã ngược dòng thời gian quay trở về thời học sinh, nhưng bình tĩnh lại, tôi biết rằng thời học sinh của tôi đã qua đi từ lâu rồi.

Nhưng nếu nói thanh xuân đã qua đi, tôi lại cảm thấy, nếu không phải là vì trưởng thành, sao có thể có được thế giới rộng mở như ngày hôm nay. Những con đường ta đã bước qua kia, đều không thể phục chế, đều không nở bắt đầu lại một lần nữa.

Tôi từng nhiều lần mơ thấy giao lộ ở Auckland.

Trên con đường thẳng đều tắm tấp tới điểm cuối cùng kia, ai nấy đều giống như người máy, khi đèn đỏ sáng lên, mọi người dừng lại, khi đèn xanh sáng lên, mọi người nhanh chóng di chuyển. Mọi thứ xung quanh chung một gam màu nâu, tất thấy đều ảm đạm, không có gì tươi mới.

Sau đó, một giấc mơ khác nữa, là tôi lái xe từ Auckland tới điểm chụp ảnh của bộ phim điện ảnh “Chúa tể những chiếc nhẫn”.

Sương mù đậm đặc mù mịt, từng đám sương trắng chắn ở phía trước khiến tôi không nhìn rõ thứ gì. Người lái xe là vị khách tìm tôi chụp ảnh, anh ta vừa mới học lái xe được một tháng. Cả đường đi chúng tôi hầu như không gặp người nào, đường núi ngoằn ngoèo khúc khuỷu, dốc núi lên lên xuống xuống. Điện thoại của chúng tôi không có tín hiệu, mất đi hướng dẫn chỉ đường, chúng tôi cứ cho xe chạy theo phương hướng mà mình cảm nhận.

Khoảnh khắc mây mù tản đi, bầu trời buông nắng hồng, chúng tôi nhìn thấy bên đường có vô số những bông hoa nhỏ mà chúng tôi không biết tên.

Ở trên đỉnh núi nọ, bên trái là đường quốc lộ ngoằn ngoèo, bên phải là một hàng lan can được khóa lại, ngăn cách một con đường. Ánh tà dương chiếu rọi xuống mặt đất, những bông bồ công anh rơi lả tả trên thảo nguyên, phía trước là mặt biển xanh lam sâu thăm thẳm, trong vất dưới ánh mặt trời.

Tôi biết giờ phút này đây, tôi đang ở một nơi xa xôi, nơi mà người khác từng mơ ước, nơi mà trước kia tôi chưa từng tưởng tượng. Nhưng tôi vẫn biết rằng, còn có nơi xa hơn nữa, đang chờ đợi mình ở phía trước.

Có lẽ chỉ là ngang qua vài phút ngắn ngủi, có lẽ chỉ là lướt qua bạn, nhưng chúng tôi đều sẽ nhớ những nẻo đường từng đi qua này, cảm ơn vì chưa từng bỏ lỡ.

Chú thích

[1] Tên tiếng Trung của công viên bờ biển Nishikinohama là công viên bờ biển “nhị sắc” (hai sắc màu).

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Yêu một người, là không sợ hi sinh cả cuộc đời mình

(1)

Lục Triển là bạn rượu hợp cạ nhất thời đại học của tôi, người Đông Bắc, tính tình hào sảng, có thể uống liên tục bảy tám chai bia mà không chớp mắt.

Năm 2011 sau khi tốt nghiệp, cậu ta khăn gói về quê, từ đó trở đi chúng tôi hiếm khi liên lạc với nhau.

Sau đó, nghe nói cậu ta chém người, phải ngồi tù. Trong buổi họp lớp cậu ta chưa từng xuất hiện, cứ như thể đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Cậu ta đã xóa đi cách thức liên lạc của tất cả mọi người, bao gồm cả tôi.

Nhưng tháng trước, cậu ta bỗng kết bạn với tôi trên WeChat[1], hỏi số điện thoại của tôi, không có lấy một câu hỏi han khách sáo, mà vào thẳng chủ đề: “Còn coi tôi là anh em không? Tôi sắp kết hôn rồi, tới tham dự hôn lễ của tôi nhé!”.

Cúp điện thoại, tôi bèn đặt vé máy bay.

Ngày tôi bay đến Cáp Nhĩ Tân, cậu ta đến sân bay đón tôi. Năm năm không gặp, cậu ta giơ tấm bằng giấy màu trắng, bên trên có viết tên tôi.

Nét chữ vẫn nguệch ngoạc như học sinh tiểu học.

Cậu ta xông tới ôm chầm lấy tôi, nói: “Người anh em tốt, cậu tới thật tốt, lần này chúng ta phải uống đến say mới thôi nhé”.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cậu ta dẫn tôi đi gặp bà xã của cậu ta.

Đợi khi tôi nhìn thấy cô dâu, tôi bỗng hốt hoảng, đây chẳng phải là Diệp Tây theo đuổi cậu ta năm xưa hay sao?!

Cô ấy chớp mắt với tôi: “Các anh đi uống rượu phải dẫn em theo cùng đấy nhé”.

Tôi không thốt nên lời, khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy hình như mình đã quay ngược trở lại nhiều năm về trước.

(2)

Bạn bè quen tôi đều biết rằng, ngoài chụp ảnh ra, thì tôi còn thích rượu ngon.

Lục Triển tuy khác khoa với tôi, nhưng chúng tôi thường xuyên đi chơi với nhau.

Bấy giờ, chúng tôi không có nhiều tiền sinh hoạt, có bao nhiêu đều dành hết cho việc mua rượu. Chúng tôi luôn tìm ra hàng tá những lí do không đâu vào đâu để được uống rượu, lần hoang đường nhất là Lục Triển bảo rằng đã một tháng cậu ta không mộng tinh rồi, tiết mục khổ sở như vậy, đương nhiên là chúng tôi bắt buộc phải không say không về.

Tối hôm đó, Bắc Kinh đổ trận tuyết đầu tiên, mấy người chúng tôi chọn một nơi gần trường học, quyết định uống tối sáng.

Nhưng còn chưa tới rạng sáng, Lục Triển đã gục. Tôi vỗ vai cậu ta, bảo cậu ta đừng giả vờ giả vệt nữa, nếu không lát nữa sẽ phạt nặng hơn, nhưng không bao lâu sau cậu ta nôn ra bọt trắng, ngã từ trên ghế xuống đất, mặc cho chúng tôi gọi thế nào cũng không tỉnh.

Nhân viên phục vụ bước vào nói rằng, có lẽ là uống nhiều rượu trộn quá, trúng độc cồn, bảo chúng tôi dẫn cậu ta đến phòng y tế.

Chúng tôi đâm hốt hoảng, đưa nào đưa nấy bỗng tỉnh như sáo.

Bác sĩ phòng y tế mang khuôn mặt xám hoắc, đoán chừng là không có thiện cảm với loại học sinh uống rượu bữa bãi như chúng tôi đây.

Ông ta đẩy chúng tôi ra ngoài cửa: “Đi đi đi, đây là phòng y tế, các cậu cả người sực nức mùi rượu, mau đi ra ngoài cho tôi, đi tìm bạn học tỉnh táo tới làm thủ tục”.

“Tìm Diệp Tây ấy”, Mao mập nghe xong rống lên, “Đây chính là cơ hội có một không hai cho cô nàng thể hiện đấy”.

Nửa tiếng sau, Diệp Tây xuất hiện.

Mái tóc ngắn, mặc bộ đồ ngủ hoạt hình, khoác chiếc áo màu xanh bộ đội, chân đi giày, đoán chừng là chạy tới, mũi giày đã ướt hơn nửa.

Cô nàng không đếm xỉa tới chúng tôi, xông thẳng tới hỏi tên mập: “Người đâu rồi?”.

Tên mập bảo: “Đang nằm trên tầng, có khả năng ngủ mãi không tỉnh”.

Cô nàng rửa sả tên mập vài câu, đoạn đi thẳng lên tầng tìm Lục Triển.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Diệp Tây, trước đó chưa thấy ai nhắc tới.

Tên mập cho tôi hay, cô nàng đã theo đuổi Lục Triển bấy lâu nay.

Lần tỏ tình yêu điên cuồng nhất của Diệp Tây, là trong giờ học.

Lục Triển bị thầy giáo gọi trả lời câu hỏi vì tội ngủ gà ngủ gật trong giờ học, không trả lời đúng, lại bị thầy giáo phạt đứng. Diệp Tây giơ tay đứng dậy, nói: “Thưa thầy, bọn em đều là sinh viên đại học cả rồi mà thầy còn phạt đứng, thật không hay tí nào, mà thầy cũng không hỏi cho rõ ràng, có lẽ hôm nay cậu ấy ngủ gật là bởi vì nguyên nhân khác thì sao ạ?”.

Thầy giáo cười nói: “Bạn học này, tôi không quan tâm cậu ta ngủ gật là vì nguyên nhân gì, em đứng lên phát ngôn cái gì?”.

“Bởi vì em thích cậu ấy, thưa thầy.”

Cả phòng học bỗng trở nên nhốn nháo, người đập bàn, kẻ vỗ tay vỗ đùi, xầm xì bàn tán.

Lục Triển trừng mắt với Diệp Tây, đoạn đi ra ngoài.

Khoảnh khắc cậu ta túm balo quăng lên vai, con tim Diệp Tây như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chàng thiếu niên còn đồ mặc chiếc sơ mi trắng, chẳng biết là cố ý hay vô ý mà không cài hai chiếc cúc trên, để lộ ra cơ ngực lờ mờ. Cậu ta để kiểu tóc húi cua – kiểu tóc lí tưởng để khảo nghiệm độ đẹp trai, sống

mũi cao thẳng hơn cả mũi phễu thuật thẩm mỹ, điều này khiến Diệp Tây không có sức kháng cự.

“Còn ngẩn ngơ ra đó làm gì, mau đuổi theo người ta đi chứ!”, thầy giáo mang ý đồ xấu xa nói oang oang về phía cô nàng, mọi người cùng hòa theo.

Diệp Tây xấu hổ, cô nàng tông cửa xông ra, nói lớn về phía Lục Triển: “Ồi, đợi tớ với”.

Từ đó về sau, cả khoa đều biết Diệp Tây thích Lục Triển. Cô nàng suốt ngày lẻo đẻo theo đuôi Lục Triển, còn Lục Triển, thường phớt lờ tình ý của đối phương.

Hôm sau, Lục Triển ra viện.

Mọi thủ tục, chăm sóc, tìm lí do xin nghỉ hoàn mĩ với giáo viên, đều do một tay Diệp Tây lo liệu.

Tôi hỏi Lục Triển: “Cô gái tốt như thế này, tại sao cậu không tiếp nhận cô ấy chứ?”.

Cậu ta lấy ví dụ như thế này cho tôi hay: Từ trước tới giờ cậu ta đều uống bia Harbin, bia Snow, uống những mấy năm rồi, giờ đột nhiên bắt cậu ta phải uống bia Thanh Đảo, cậu ta cảm thấy không quen chút nào.

Tôi hiểu rồi, trong lòng Lục Triển đã có hình bóng của người con gái khác.

Nhưng Diệp Tây không hề để tâm tới chuyện Lục Triển không hồi đáp lại mình.

Cô nàng bảo rằng thích là chuyện của một người, tôi thích anh ấy, là chuyện của tôi, tôi không yêu cầu anh ấy phải thích tôi, nhưng có thể cùng nhau chơi đùa như những người anh em cũng tốt.

Hai năm đại học sau đó, Diệp Tây đã gia nhập vào liên minh uống rượu của chúng tôi.

Mấy người chúng tôi đều thích cô nàng uống rượu hào sảng này. Chẳng biết cô nàng học được ma thuật giang hồ ở đâu, thường dọa cho mấy người đàn ông chúng tôi sợ khiếp hồn khiếp vía. Tiết mục cô nàng mô phỏng Phí Ngọc Thanh hát bài “Ngoài ngàn dặm” càng tuyệt đỉnh hơn, cứ gọi là giống y như đúc.

Hai kẻ dở hơi này luôn có thể pha trò chọc cười tất cả chúng tôi.

Mặc dù thường ngày uống rượu, Diệp Tây tỏ ra là người xuề xòa như một chàng trai, nhưng khi cô nàng chu đáo tinh tế lên, lại dịu dàng như nước khiến người ta bất ngờ.

Vào lúc Lục Triển say ngà ngà, cô nàng thường biến hóa ra một số viên thuốc giải rượu, bảo vệ gan.

Mọi người cười nhạo hai người họ là “cầu độc thân”.

Diệp Tây cầm chén rượu lên, rống: “Vậy thì tôi chỉ có thể chúc phúc cho chư vị đây tìm thấy một cô nương tốt tinh thông thập bát ban võ nghệ như tôi thôi”.

Sau đó, cô nàng uống một hơi cạn sạch chai bia Snow.

Đôi khi Lục Triển chê bai cô nàng quá ồn ào, cô nàng bèn thức thời ôm bụng nói: “Ôi chao, cái đó lại tới nữa rồi, phụ nữ ấy à, thật đúng là mệnh khổ, hôm nay không uống cùng chư vị nữa”.

Anh em có mặt đều cảm thấy Lục Triển có hơi quá đáng.

Nhưng cô nàng không hề để tâm, gọi nhân viên phục vụ mang lên một ấm trà nóng, để mọi người uống cho tỉnh rượu.

Sau khi rót xong một vòng, cuối cùng đến lượt Lục Triển, cô nàng buông phịch ấm trà xuống bàn, mang theo vẻ hờn dỗi nói: “Chỉ biết ức hiếp cô gái yếu đuối là em đây, nguyên rủa cho anh cả đời này không tìm được bạn gái”.

Dần dần, sự đơn thuần và thẳng thắn của Diệp Tây đã chiếm được thiện cảm của anh em chúng tôi. Mọi người bèn lên kế hoạch tạo ra cho họ một số điều kiện trong bữa tiệc sinh nhật của Lục Triển.

Khi đồng hồ sắp điểm mười hai giờ, chúng tôi cố vũ Lục Triển hôn Diệp Tây, bèn đẩy hai người họ vào nhau.

Diệp Tây nhảy cẫng lên, gương mặt đỏ ửng, lè nhè: “Các cậu làm cái gì thế, đừng đẩy tôi, đừng đẩy tôi”, nét mặt phảng phất ý cười dựa vào Lục Triển.

“Hôn cô ấy đi! Hôn cô ấy đi! Hôn cô ấy đi!”, mọi người nhất loạt hô lên.

Nhưng mãi lâu sau, Lục Triển vẫn đứng ngây ra như phỗng.

Tên mập không chịu được: “Lục Triển, cậu một thằng đàn ông còn ngây người ra đó làm gì, nói gì đi chứ!”.

Lục Triển ngơ ngẩn một thoáng, giật lấy micro, nói: “Các anh em đừng ồn nữa, quả thực là tôi có lời muốn nói với Diệp Tây”.

Lần đầu tiên tôi trông thấy Diệp Tây thẹn thùng, vui đầu như một cô gái.

Lục Triển hắng giọng, nói: “Cảm ơn Diệp Tây đã chăm sóc cho tôi trong cuộc sống cũng như học tập suốt hai năm qua. Diệp Tây là một cô gái tốt, gặp được cô ấy là phúc phận Lục Triển này tu từ kiếp trước, nhưng tôi cảm thấy tình cảm phải tôn trọng lòng mình, tôi không thích Diệp Tây, hi vọng cô ấy có thể tìm được một người thích hợp với mình hơn tôi”.

Nghe xong những lời Lục Triển nói, mọi người vốn còn đang đỏ mặt vì nín thở, ai nấy đều ỉu xìu như quả bóng da bị kim chọc thủng.

Còn Diệp Tây, cô ngẩng đầu nhìn Lục Triển, lệ hoen khóe mi, nhưng sống chết không chịu rơi xuống.

“Mọi anh”, cô nàng cầm chiếc bánh gato lên úp vào mặt Lục Triển, đoạn chẳng buồn cầm lấy túi xách, cứ thế chạy ra khỏi nhà hàng.

Bầu không khí gượng gạo tới cực điểm.

Một khoảng thời gian dài sau đó, Diệp Tây không còn xuất hiện trong những buổi tụ tập đánh chén của chúng tôi nữa, mấy lần chúng tôi tìm cơ hội hẹn cô ấy, cô ấy đều từ chối khéo.

“Có lẽ là lòng đã nguội lạnh rồi”, tên mập lẩm bẩm.

(3)

Tốt nghiệp, mọi người đều có con đường phát triển của riêng mình.

Tên mập về quê làm thầy giáo; tôi còn đang lang bạt ở khắp nơi, muốn tìm một công việc không cần đi làm đúng giờ mà vẫn có thể kiếm

được tiền nhậu nhẹt; Lục Triển đến Đài truyền hình trung ương Trung Quốc thực tập, tên nhóc này bởi vì vẻ ngoài đẹp trai, chỉ số cảm xúc cao mà nhận được sự yêu mến của các chị đi trước, nếu không có gì bất ngờ, cậu ta dự định ở lại đài phát triển sự nghiệp.

Nhưng không lâu sau, cha của Lục Triển bị người ta tính toán, vì bảo kê cho người khác mà bị cuốn vào vụ tranh chấp kinh tế, khuynh gia bại sản chỉ trong một đêm.

Lục Triển xin nghỉ phép về quê, nhìn thấy mái đầu cha mẹ bạc trắng chỉ sau một đêm, quyết định ở lại bên cha mẹ, gây dựng lại gia nghiệp.

Cậu ta bảo rằng, khi cậu ta bị đẩy xuống vực thẳm, hiện thực và sự lạnh nhạt thờ ơ mà trước kia cậu ta từng cảm nhận được, giống như một cơn bão, cuốn trôi tất cả tình nghĩa nhân thế vốn tưởng là đủ nồng nàn thắm thiết.

Những ông chú trước kia đến nhà hàng của cha cậu ta ăn uống kí hóa đơn, gọi cha cậu ta là “anh trai”, đến nay đều tránh xa gia đình cậu ta. Cậu ta đi tìm người bạn thân nhất của cha mình nhờ giúp đỡ, nhưng người chú tốt từng muốn nhận cậu làm con nuôi trước mặt mọi người kia, từ đầu đến cuối đều không hề lộ mặt.

Bấy giờ, Lục Triển thể rằng phải dựa vào sức lực của chính mình để bắt đầu lại từ đầu.

Cậu ta nhắm chuẩn thị trường trường học ở bên cạnh, muốn đưa đồ ăn gọi ngoài tới cho học sinh, sau đó mua một chiếc xe máy cũ, in một số tờ rơi, dự định thuê thêm hai người làm.

Nhưng người đầu tiên gọi điện thoại cho cậu, yêu cầu được phỏng vấn, lại là Diệp Tây.

Sau khi bị Lục Triển từ chối ở bữa tiệc sinh nhật, Diệp Tây khóc rưng rức hai ngày liền ở kí túc xá, không ăn không uống, bạn cùng phòng không dám bén mảng đến gần cô.

Cô nàng bảo rằng sau đó bản thân đã hiểu, tình yêu không thể miễn cưỡng. Nhưng Lục Triển từ chối cô trước mặt mọi người, điều này khiến cô không thể đối mặt với mọi người.

Bấy giờ cô nàng trở nên vô cùng nhạy cảm, chỉ cần người khác thì thầm to nhỏ, cô sẽ cảm thấy họ đang cười nhạo mình. Cô bảo rằng ngày ấy cô hận Lục Triển đến thấu xương, muốn quên cậu, thậm chí muốn ra nước ngoài du học, để lại mối tình không phải tình yêu này ở lại nước, ra nước ngoài bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng hình như vận mệnh vẫn chưa khiến cô và Lục Triển cắt đứt liên hệ.

Một ngày nọ, cô chị họ si tình đã gửi cho cô một bức ảnh chụp trộm Lục Triển đang dùng cơm, chị họ nói: “Đây là thực tập sinh của phòng bọn chị, thật tươi nhỏ[2], nghe nói là bạn học cùng trường bọn em”.

Chị họ bước vào xã hội làm việc đã nhiều năm, ngoài ba mươi tuổi, chốc thì khen Lục Triển làm việc hiệu suất cao, chốc lại khen Lục Triển có dáng người đẹp, còn chụp cả dáng vẻ Lục Triển chau mày, nói: “Đáng yêu quá đi, con tim của chị sắp tan chảy rồi”.

Mỗi lần chị họ khen ngợi và khăng định Lục Triển, là một nhát dao đâm vào trái tim Diệp Tây.

Một ngày nọ, chị họ hẹn Diệp Tây ra ngoài ăn cơm, bảo rằng tâm tình quá tệ, còn chưa trao lời tỏ tình mà duyên phận đã cạn, “tiểu thịt tươi” phải quay về quê nhà Đông Bắc, gia đình cậu đã xảy ra chuyện lớn.

Diệp Tây thấp thỏm, nghe ngóng chuyện của Lục Triển, sau đó xin địa chỉ nhà của Lục Triển từ chỗ tên mập, quyết định đến Cáp Nhĩ Tân một chuyến.

Tuần thứ hai kể từ khi Lục Triển trở về, cô đã thuê một căn phòng ở gần nhà cậu.

Cô nhìn Lục Triển ôm theo một số tờ rơi ra khỏi quán photocopy dưới tầng mỗi buổi sáng, lén lút bắt xe đi theo cậu ta, phát hiện thấy cậu đưa những tờ rơi kia tới tận tay học sinh, nhưng mỗi lần cậu ta rời đi, là những tờ rơi kia lại bị học sinh quăng đi, cơ bản là không có hiệu quả.

Thế là Diệp Tây lén lút tới quán photocopy khác, in nhiều tờ rơi hơn, rồi mượn ưu thế là nữ giới, trà trộn vào kí túc xá nữ của trường đại học, đi phát tờ rơi hết phòng này tới phòng khác.

Những mấy lần, cô nàng bị bà cô trông coi kí túc xá đuổi theo, chỉ còn nước chạy ba chân bốn cẳng.

Còn tất thấy những điều này, hôm phỏng vấn cô Lục Triển mới hay biết.

Diệp Tây sợ Lục Triển ngại, vội vàng xua tay, giải thích: “Em làm những việc này, thực lòng không phải là để anh thích em, anh cứ coi em là người anh em như trước kia. Anh em tốt mà, có nạn cùng gánh vác!”.

Khi Diệp Tây nói, mắt nhìn Lục Triển, người đàn ông này kiên cường hơn ngày còn đi học, nhưng mới hơn một năm, mà anh đã tiều tụy đi nhiều, ánh mắt không còn trong trẻo như thời đại học, ngay cả mái tóc ngắn đã điểm mấy sợi bạc.

Nước mắt cô bỗng rơi xuống từng giọt, không sao cầm lòng cho đặng, không biết là tủi thân hay là thương xót người trước mặt này.

Lục Triển ngơ ngẩn một hồi, ôm lấy Diệp Tây, khẽ nói: “Cảm ơn em”.

Sau đó, không có quá nhiều lời nói và hứa hẹn, Lục Triển và Diệp Tây đã ở bên nhau.

(4)

Chuyên ngành Diệp Tây theo học ở đại học là marketing, cô vất hết sức lực và bản lĩnh, nếm trải không ít đắng cay vất vả, mới khiến cho việc làm ăn của họ dần có thành tích.

Tới năm thứ hai, Lục Triển và Diệp Tây đã thuê một căn nhà, mở một quán ăn nhỏ ở khu vực gần trung tâm trường học. Sáng sớm, Lục Triển đến chợ mua đồ ăn, Diệp Tây phụ trách việc bán hàng. Diệp Tây có tính cách hào sảng, nên nhiều học sinh dù phải xếp hàng vẫn sẵn lòng đợi.

Có đêm khuya, Diệp Tây nhìn thấy Weibo của bạn cùng học nói tới khu thương mại mua sắm, trà chiều, du lịch. Những điều này dường như đã cách cô quá xa, cô cũng ngưỡng mộ, nhưng hiện tại là thời kì then chốt, nhìn thấy Lục Triển đương ngủ say, lòng cô thấy thỏa mãn, cuộc sống tuy vất vả bận rộn, nhưng vẫn được xem là trong đáng có ngọt.

Năm 2013, chuyện làm ăn của họ ngày một phát triển, họ đã mở ba cửa hàng nhỏ ở quanh trường, nhưng làm đồ ăn đồ uống quá vất vả, Diệp Tây kiến nghị bán hai cửa hàng đi để mở một quán rượu.

Lục Triển ngẫm nghĩ, cảm thấy lời cô nói có lí, bèn đồng ý.

Nói làm là làm, họ tìm kiếm hơn nửa tháng trời, cuối cùng đã tìm thấy một sân bãi mà mình hài lòng.

Diệp Tây phụ trách nói chuyện với đại lí rượu và tìm người thiết kế quán bar, Lục Triển phụ trách cùng nhà thầu công trình theo dõi tiến độ ở công trường. Diệp Tây gọi điện thoại nhờ chị họ giới thiệu tổng đại lí rượu vang cho cô làm quen. Về phần nhà thiết kế, người cô tìm là một giáo viên dạy chuyên ngành kiến trúc thường xuyên lui tới quán họ dùng cơm, tên là Ngô Vi.

Ngô Vi là người phương Nam, ăn nói nhã nhặn, nhưng uống rượu lại hào sảng. Bởi vì trò chuyện hợp, lại được coi là người quen cũ, nên đã giúp họ thiết kế miễn phí.

Từ đó về sau, ba người thường xuyên tụ tập chỉnh sửa phương án thiết kế, trang trí quán bar, tới việc quảng cáo, cùng với việc làm thế nào để kết hợp với nhu cầu của học sinh một cách hiệu quả.

Trò chuyện tới chập tối, gọi vài món ăn đơn giản, sau khi ăn xong lại uống mấy chai rượu mạnh, vô cùng thoải mái.

Nhưng khi mọi thứ dần sáng rõ, thì Lục Triển bỗng nhận được điện thoại của mẹ, hay tin cha cậu bị trúng gió.

Bao nhiêu ngày đêm không ngủ, là muốn giúp cha lấy lại toàn bộ những thứ đã mất, đến nay cha ngã xuống, thử hỏi làm những điều này còn có ý nghĩa gì?

Tất thấy những áp lực và cảm xúc tích tụ trong con người Lục Triển như muốn nổ tung.

Cậu nhìn người cha nằm trên giường, nước mắt xoay vòng trong hốc mắt. Diệp Tây khuyên cậu đừng nhụt chí, lo liệu công việc ở quán bar xong cô lại chạy tới bệnh viện, chưa đầy nửa tháng đã gầy đi mấy cân.

Không biết là cơ duyên hay là trò đùa, ngày hôm ấy ra khỏi bệnh viện, Lục Triển lại nhìn thấy mối tình đầu của mình.

Đó chính là “bia Snow” mà cậu ta từng nói với tôi trước kia.

Thực ra, cậu ta đã không còn hứng thú gì với “bia Snow” từ lâu, nhưng nhìn cô nàng ăn vận tươi tắn xinh đẹp, còn Diệp Tây lại bận mòng mòng mỗi ngày, không còn sức sống và vẻ hoạt bát của trước kia, Lục Triển bỗng cảm thấy bản thân vô cùng thất bại.

Áp lực quá lớn, cậu cảm thấy thất vọng đến đỉnh điểm về mọi thứ ở hiện tại.

Không bao lâu sau, cậu không có tâm tư kinh doanh quán bar nữa, bắt đầu học hút thuốc, suốt đêm không về, trở thành kẻ nát rượu.

Còn Diệp Tây thì sao? Từ khi cha của Lục Triển trúng gió, cô không một phút lơ là, chạy hết bệnh viện đến công trường. Cô nhìn Lục Triển ngày ngày say tới bí tỉ, chau mày, mắng cậu những mấy lần.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của cô, Lục Triển càng thêm phần khó chịu.

Cứ sống những ngày tháng u mê như vậy nửa năm, bệnh tình của cha Lục Triển không có gì tiến triển, Lục Triển lại ngày một tệ hơn.

Một buổi tối nọ, cậu ta say lướt lướt chạy tới tiệm ăn nhanh đòi tiền như thường lệ.

Diệp Tây đỏ hoe mắt, rống lên: “Em sẽ không đưa cho anh dù chỉ một đồng một cắc, đồ bỏ đi nhà anh”.

Lục Triển nghe thấy câu nói đó, người như bị sét đánh, cậu không ngờ rằng Diệp Tây sẽ mắng chửi mình.

Bà cô già từng khổ sở theo đuổi cậu trước mặt này, không ngờ giờ phút này lại mắng cậu là đồ bỏ đi.

Khoảnh khắc ấy, là giận dữ hay nhục nhã hổ thẹn, không ai phân rõ được. Ngọn lửa không tên xông lên não, Lục Triển chạy vào nhà bếp cầm dao ra, rống lớn một tiếng: “Tôi chính là đồ bỏ đi, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa!”.

Nước mắt cô rơi lã chã. Trước kia khi bị Lục Triển từ chối, cô chưa từng khóc thảm thiết thế này, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng như thế.

Lục Triển nơi lòng cô kia, dường như ở một khoảnh khắc nào đó, đã bỏ cô mà đi.

Lúc này Ngô Vi bước vào, bị tình hình trong quán dọa cho hú hồn hú vía, anh ta sợ gây ra án mạng, nên vội vàng gọi đầu bếp tới cướp dao trong tay Lục Triển.

Lục Triển tràn trề tinh lực, không chịu buông tay, đâm rơi kính của Ngô Vi, ba người đàn ông ra sức giằng co. Trong cuộc giằng co hỗn loạn, con dao trong tay Lục Triển đã chém đúng vào lưng của đầu bếp.

Mùi máu tanh nồng, tiếng kêu thét, tiếng khóc lóc, tất cả mọi thứ trộn vào nhau, khiến cho đầu óc Lục Triển như muốn nổ tung.

Phải đến khi đầu bếp ngã xuống vũng máu, Lục Triển mới giật mình thẳng thốt, con dao trong tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Diệp Tây khiếp hồn khiếp vía, một hồi lâu sau mới hoàn hồn, cô khóc lóc, lấy ra toàn bộ tiền bạc ở quầy thu, ném xuống đất, thét lên: “Lục Triễn, anh không cần phải chết, nhưng từ nay về sau, chúng ta cắt đứt quan hệ, tôi sẽ không quản anh nữa”.

Cảnh sát dẫn Lục Triễn đi, phán quyết tội trạng.

Cậu không còn gặp lại cô thật.

Những ngày tháng sau đó trở nên vô cùng đơn giản, nhưng trạng thái tâm lí của Lục Triễn không được tốt.

Nhiều lần cậu sa vào hồi ức, hồi hận, tuyệt vọng.

Có lẽ cậu không bao giờ quên được ánh mắt cuối cùng khi Diệp Tây nhìn cậu, tuyệt vọng cùng cực, tuyệt vọng tới độ bản thân cậu rõ ràng rằng, có những thứ răng rắc một tiếng, vỡ vụn.

Khoảng thời gian trong tù, thậm chí Lục Triễn bắt đầu chờ mong, cậu đếm ngón tay tính ngày thăm nuôi tù nhân, chờ mong Diệp Tây tới thăm mình. Nhưng cô không đến, từ đầu đến cuối đều không đến.

Mẹ Lục Triễn đến thăm cậu, nước mắt rơi lã chã. Cậu trấn trở chân chừ hồi lâu, mới hỏi: “Diệp Tây đâu mẹ?”.

Mẹ cậu không lên tiếng, quay đầu sang một bên.

Khoảnh khắc ấy trái tim Lục Triễn như tro tàn, cậu nghĩ, nếu lúc này Diệp Tây rời bỏ cậu, cậu không có lí do gì để trách cô cả.

Nhưng Lục Triễn không biết rằng, Diệp Tây chưa từng bỏ mặc cậu.

Trong hai năm Lục Triễn sa ngã, một mình cô xoay mòng mòng với quán ăn và quán bar, khiến bản thân trở nên xanh xao vàng vọt, thường

ngủ gật ở quây thu ngân. Tiền khám bệnh của cha Lục Triễn do một tay Diệp Tây tích góp. Hơn một năm Lục Triễn ngồi tù, Diệp Tây không ngày nào là không đến chăm sóc người cha bị trúng gió của cậu.

Không phải là không có ai theo đuổi cô, nhưng cô là người cố chấp, cô đã nhận định Lục Triễn, nên từ chối thẳng thừng những người theo đuổi kia.

Tất thấy mọi việc, đều là Ngô Vi nói cho Lục Triễn biết trước ngày cậu ra tù.

Ngày hôm đó, mẹ của Lục triễn cũng có mặt, bà nói rằng: “Diệp Tây một đứa con gái tốt như vậy, phải trở thành bảo bối của nhà họ Lục chúng ta, không nên chịu khổ thêm nữa”.

Những giọt nước mắt hối hận muộn màng không sao lăn xuống được, đối diện với bức tường cao, Lục Triễn mới hiểu, hối hận là gì.

Ngày ra tù, cậu không nói cho ai biết, một mình đến quán bar.

Ngày hôm ấy, Diệp Tây đang phục vụ nhóm học sinh uống rượu, không chú ý tới Lục Triễn.

Lục Triễn đứng ở đó, phát hiện ra rằng hình như cô đã già đi nhiều, không còn là cô gái gào thét đòi uống rượu trên bàn rượu của trước kia nữa. Thế nhưng, hiện tại cô lại là người phụ nữ đẹp nhất trong sinh mệnh của cậu.

Diệp Tây quay đầu nhìn thấy Lục Triễn, thoạt đầu là ngần ngại, ánh mắt kinh ngạc, chất chứa cả niềm vui.

“Anh trở về rồi? Em quên mất là hôm nay anh ra...”

Lục Triển cắt ngang lời cô, gật đầu nói, “Ừm, anh về rồi”.

Hai người ôm lấy nhau khóc lóc một trận cho thỏa.

Kể câu chuyện này cho tôi nghe xong, bên chân cậu ta có thêm rất nhiều chai bia rỗng, vành mắt đầm nước.

Một ngày trước lễ cưới của họ, tôi dùng máy ảnh phản xạ ống kính đơn mang theo bên mình chụp ảnh áo cưới cho họ, họ nở nụ cười rạng rỡ, vô ưu vô lo, dường như đã quay trở về vườn trường của những tháng ngày xa xưa ấy, dường như những gập ghềnh, lận đận, rối ren của những năm qua, chỉ là một giấc mộng không sao nhớ nổi mà thôi.

Tôi vỗ vai Lục Triển: “Cậu ấy à, chịu trăm cay nghìn đắng mới không bỏ lỡ cô ấy, phải trân trọng cô ấy đấy nhé!”.

Về phần cậu ta theo đuổi lại Diệp Tây như thế nào, Diệp Tây bịt miệng cậu ta lại, ngăn không cho cậu ta nói. Nhưng tôi biết, khi thật lòng thật dạ yêu một người, sao có thể một câu “cắt đứt quan hệ” là bỏ mặc cho được.

Lục Triển chạy đi mua nước, tôi và Diệp Tây trò chuyện, tôi hỏi cô nàng rằng: “Là điều gì đã chống đỡ cho cậu, vẫn tình nguyện chờ đợi cậu ta vào thời khắc khó khăn như thế?”.

Cô nàng nở nụ cười, nếp nhăn in hằn nơi khóe mắt. Thì ra, từ ngày nhập học kia, bắt đầu từ khoảnh khắc cậu ta khiêng hành lý của cô lên vai, thì cô đã đem lòng yêu cậu ta rồi. Không có đạo lý, lại chính là đạo lý của tình yêu.

Cô nàng bảo rằng: “Cậu biết không? Khi cậu yêu một người, sẽ không sợ hi sinh cả cuộc đời của mình”.

Diary

Nhật kí những bức ảnh vụn vặt

Tôi thích biến cuộc sống thành những mảnh vụn, đây là kí ức trong tương lai, chúng ta chấp ghép nên cảm xúc của lúc bấy giờ trong bức ảnh.

Tôi của lúc bấy giờ, vô số buổi chiều mùa hạ vô công rồi nghề lúc bấy giờ, cảnh tượng tôi và thành phố này gặp nhau.

“Mô phỏng cảm xúc có cầu vồng bầu bạn trong ngày hôm ấy.”

“Tôi sẽ lưu đầy chính mình nơi cánh đồng bát ngát, sợ bạn tìm thấy tôi.”

“Thời gian không tiếng động, nhưng lại lan tràn ra năm tháng.”

“Xoát bỏ những kí ức với mớ cảm xúc tồi tệ lẻo đẻo theo mình.”

“Giọt nước mắt của mỗi lần đều là quá trình trưởng thành.”

“Biển cả không lên tiếng, là bởi nội tâm tôi cuộn trào mãnh liệt.”

“Giấc mộng ghi chép hồi nhỏ, chưa từng rơi rớt.”

“Chỉ có trái tim đơn giản mới bước được về phía khoảng trời vui vẻ.”

“Ngâm bằng lòng về thế giới ở phương xa là một sự yên lặng tuyệt đối.”

“Chưa từng đặt chân tới biển nhưng bạn đã cho tôi một khoảng mệnh mông.”

“Tráo đổi thành trì được xây dựng bằng tháng năm cho nhau.”

Never End

Người yêu sẽ rời bỏ,

kí ức sẽ mơ hồ,

thì ra dấu vết lưu lại ở một thành phố, lại mong manh như vậy.

Chú thích

[1] Là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên điện thoại thông minh, hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội.

[2] Ngôn ngữ mạng chỉ những thanh niên 12-30 tuổi có ngoại hình đẹp.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chỉ là quay đầu nhìn lại mỗi bước ta đã đi

(1)

Tháng Sáu năm ngoái, tôi gặp Lâm Lạp ở Thanh Đảo, cô nàng lặn lội từ Bắc Kinh xa xôi tới tìm tôi chụp ảnh chân dung.

Như bao cô gái cùng trang lứa khác, Lâm Lạp là một cô nàng tỏa nắng, thích cười, vô cùng hoạt bát.

Cô nàng giới thiệu với tôi rằng, cô học đại học ở Thanh Đảo, đáng tiếc mới có mấy năm, nơi đây đã hoàn toàn thay đổi, không còn dấu vết tích của trước kia nữa. Khi cô nàng nói những lời này, viền mắt hoe đỏ.

Tôi biết, đây lại là một cô bạn có câu chuyện của riêng mình.

Mấy năm trước, bài hát “Đồng tiểu thư” của Tống Đông Dã từng nổi tiếng một thời, lời bài hát có câu “bạn mới là cô nàng không có câu chuyện”, nên hình như bây giờ mọi người đều muốn rêu rao rằng mình là người có câu chuyện.

Nhưng nhiều lúc, chúng ta không biết rằng, câu chuyện của một người giống như một chiếc cẩm bào, nhìn thì hoa lệ đấy nhưng bên trong

lại ẩn náu vô số con rắn. Những khúc khuỷu quanh co mà bạn nhìn thấy, đều là tự thuật từng chữ đẫm nước mắt của người trong cuộc.

Bạn xem, giống như “cô nàng truyền kì” và “cô nàng hạnh phúc” vậy, hai kiểu người này từ trước đến nay không có mối quan hệ gì lớn lắm.

Buổi chụp ảnh ngày hôm ấy vô cùng thuận lợi, khi kết thúc công việc, cô nàng bỗng ngỏ ý mời tôi đi ăn hải sản. Tôi không từ chối.

Bữa tối được đặt ở bên một hòn đảo nhỏ, thực ra Lâm Lạp không quen đường, là tài xế taxi dẫn chúng tôi đi tìm.

Khi tôi và thợ trang điểm tới nơi, cô nàng đã gọi món xong, mọi người uống bia tươi, ăn hải sản ngồm ngoàm.

Không biết là bia Thanh Đảo khiến người ta say, hay là câu chuyện trong lòng quá nặng nề, Lâm Lạp ăn mãi ăn mãi, rồi cứ thế ôm mặt bật khóc. Những giọt nước mắt chảy tràn qua kẽ tay. Tôi và thợ trang điểm luống cuống không biết làm thế nào, ngồi ở bên mà không biết phải nói gì.

Tiếng khóc của cô hòa cùng với gió biển mặn mòi, ẩm ướt, từng tiếng dội vào trái tim tôi, nghe sao mà bi thương quá đỗi.

Đợi cô dần dứt tiếng khóc, tôi mới đưa khăn giấy qua.

Tôi không giỏi an ủi người khác cho lắm, cảm thấy một người khóc lóc đau đớn không có gì là mất mặt cả. Với lại người xưa có nói “Ưu buồn lâu ngày thành bệnh”, để cô ấy khóc cũng là một cách để vơi bớt nỗi buồn.

Lâm Lạp lau khô nước mắt, viền mắt đỏ hoe, đoạn kể cho tôi nghe câu chuyện của mình với mạch ngắt quãng.

Thì ra, lần này cô vốn định cùng người chồng chưa cưới tới đây chụp ảnh cưới, bởi vì năm xưa hai người đã hứa hẹn sẽ chụp ảnh ở Thanh Đảo.

Nhưng tháng trước, họ đã chia tay.

Hai người đã hứa hẹn sẽ chụp ảnh cùng nhau, giờ chỉ còn lại một người.

Nói không buồn là nói dối, chỉ là sau khi chia tay, tới nay Lâm Lạp mới cảm lòng chẳng đặt mà bật khóc rưng rức.

Bởi vì, quay trở về Thanh Đảo, cô mới giật mình phát hiện ra rằng mọi thứ ở đây đều đã đổi thay, những vết tích cô từng yêu kia, đều đã biến mất trong sự phát triển như vũ bão của thành phố.

Người yêu sẽ rời bỏ, kí ức sẽ mơ hồ, thì ra dấu vết lưu lại ở một thành phố, lại mong manh như vậy.

Tôi buông tiếng thở dài, cố giữ bình tĩnh, lẳng lặng lắng nghe cô ấy nói, tỉ mỉ nhớ lại những chuyện chẳng thể quay đầu được nữa kia.

(2)

Đó là mùa hè năm 2008, bởi có giọng nói hay nên Lâm Lạp được sắp xếp tham gia vào buổi biểu diễn kỉ niệm ngày thành lập trường.

Đại Bắc là bạn cùng lớp với cô, nhưng Lâm Lạp không thân với cậu ta.

Khi cô diễn tập, Đại Bắc đứng giữa đám con trai, đỏ mặt huyết sáo với dáng vẻ lưu manh, còn lải nhải: “Lâm Lạp, cậu thật xinh đẹp”. Sau đó,

đám anh em của cậu chàng bắt đầu kêu gào “ở bên nhau, ở bên nhau”, ra sức nhướn mày về phía Lâm Lập.

Bấy giờ, Lâm Lập không ưa gì nam sinh hư. Cô cảm thấy hành vi của Đại Bắc không được gọi là tỏ tình, chỉ thể hiện rằng ta đây đích thị nào tàn mà thôi.

Thế là màn tỏ tình của Đại Bắc đã kết thúc trong thất bại.

Đây chắc chắn là một câu chuyện tình yêu chẳng có gì hay ho.

Phần mở đầu tầm thường, khó tránh sẽ có một quá trình tầm thường.

Đại Bắc giới thiệu trò bịp bợm, dẫn theo một đám anh em của mình, lái mấy con xe mô tô đến cổng trường học đợi cô, còn cầm theo một bó hoa hồng hết sức tầm thường.

Lâm Lập không tránh được, nhận lấy bó hoa, kiễng chân, tay khẽ buông ra, bó hồng rơi vào thùng rác một cách chuẩn xác.

Cô phúi tay, cười với Đại Bắc: “Người chuyên ném 3 điểm[1] đấy”.

Mấy người anh em của Đại Bắc không thể giương mắt đứng trông, toan chặn Lâm Lập lại, nhưng Đại Bắc lại bị nụ cười kia của Lâm Lập mê hoặc tới độ điên đảo thần hồn, xua tay, ý bảo họ tránh ra.

Bấy giờ, quanh quẩn trong đầu cậu chỉ có một vấn đề duy nhất: Phải làm thế nào để theo đuổi được cô gái này?

Đáng tiếc là không ai biết phải làm thế nào.

Bước chuyển ngoặt của sự tình không nằm ở Đại Bắc, mà là cha của Lâm Lập.

Ở nhà thi thoảng Lâm Lạp có nhắc tới Đại Bắc, đương nhiên không phải là những lời gì dễ nghe. Cha của cô bỗng thở dài, nói cậu ta là một đứa trẻ đáng thương.

Đáng thương ư? Trên người tên khốn Đại Bắc kia chẳng nhìn đâu ra từ “đáng thương”.

Thế là Lâm Lạp hỏi: “Tại sao ạ?”.

Bấy giờ, cô đã biết thân thế của Đại Bắc – cha của Đại Bắc là kẻ trăng hoa, khiến mẹ cậu phải tức giận bỏ đi. Mẹ cậu từng lên kế hoạch mang cậu đi cùng, nhưng lại bị cha cậu giữ lại, thế nên bà đã bỏ đi một mình, từ đó không bao giờ quay trở lại ngôi nhà ấy nữa.

Sau đó, thành tích học tập của Đại Bắc ngày một sa sút, bị đám côn đồ ức hiếp, cuối cùng cậu phát hiện ra rằng năm đám có thể chế ngự năm đám, nên đã trở thành đại ca của đám côn đồ như hiện tại.

Bạn biết đấy, nếu để Quách Kính Minh[2] viết tiếp câu chuyện này, chắc chắn sẽ có một cô gái bước đến cứu vớt cuộc đời Đại Bắc.

Không sai, Lâm Lạp cảm thấy nếu Đại Bắc đã thích cô, thì cô nhất định có thể khiến tên lãng tử này quay đầu.

(3)

“Nếu muốn nói chuyện yêu đương với tôi, thì hãy học hành cho tử tế vào”, Lâm Lạp nói với Đại Bắc như thế.

Đại Bắc vốn tưởng rằng Lâm Lạp nói đùa, nhưng nhìn nét mặt nghiêm túc của cô, hình như không phải vậy.

Cậu chàng cười hỉ hả, nói: “Nói vòng nói vo chẳng qua là muốn đồng ý với tôi sao?”.

Lâm Lạp nhấc chân, mũi giày da đá vào đầu gối Đại Bắc. Đại Bắc đau điếng ôm lấy đầu gối, nghe răng trợn mắt.

Lâm Lạp hung hăng đấm cậu ta, răn dạy cậu ta một trận.

Lâm Lạp nói: “Cậu tưởng rằng cậu sống như vậy, là có thể báo thù được ai sao?”.

Lời nói này đương nhiên là có hàm ý khác.

Đại Bắc nghe thấy thế, thoát đầu ngớ người, sau đó hiểu được rằng Lâm Lạp đã biết rõ thân thế của mình. Nhưng cậu không nói gì, chỉ nhìn xoáy sâu vào Lâm Lạp, quay người bỏ đi.

Những ngày tháng sau đó trở nên bình đạm hần, Đại Bắc không đến tìm Lâm Lạp thêm lần nào nữa. Nhưng Lâm Lạp lại đứng ngồi không yên, một buổi sáng nọ, Đại Bắc ra khỏi nhà, thì phát hiện thấy Lâm Lạp đang đứng dưới nhà cậu.

“Muốn theo đuổi tôi, không có lấy nổi một chút kiên nhẫn sao?”, Lâm Lạp trừng mắt với cậu.

Thế rồi cuối tuần đó, Lâm Lạp áp tải cậu ta đi ăn KFC, hai người cầm theo sách vở, ông nói gà bà nói vịt cả một ngày trời.

“Đọc đề này cậu có hiểu không?”

“Hôm nay cậu mặc đẹp thật đấy.”

“Cậu nhìn xem cậu có biết tính cái này không?”

“Cậu có đói không, tôi đi mua combo KFC cho cậu nhé?”

...

Ngày hôm sau, Lâm Lạp lại xuất hiện đúng giờ dưới tầng nhà Đại Bắc.

Mỗi cuối tuần sau đó, cô đều xuất hiện.

Cuối cùng, dưới sự bám riết của Lâm Lạp, Đại Bắc đã thử nghiêm túc học hành. Nền tảng hồi cấp hai của cậu khá tốt, chỉ là sau đó sa ngã, băng đi nhiều năm mới lại tiếp xúc với những câu hỏi khó này, nên vẫn có phần khó khăn.

Nhưng nhìn nụ cười của Lâm Lạp, cậu lại gạt hết dũng khí đi đối mặt với đồng bài tập kia một lần nữa.

Chuyện mà nam nữ thanh niên khó quên nhất, chẳng qua là những thời khắc ấm áp như thế này. Lâm Lạp phát hiện thấy bản thân không ghét Đại Bắc như trước. Khi Đại Bắc chau mày nghiên cứu đề toán, cô len lén nhìn cậu, cảm thấy cậu vô cùng đẹp trai.

“Sống mũi thẳng thật đấy”, Lâm Lạp lẩm bẩm trong lòng.

Có một ngày, khi hai người ra khỏi quán KFC, thì trời bỗng đổ mưa.

Bởi mua coca và đủ loại kem, nên Lâm Lạp và Đại Bắc không có tiền gọi xe taxi về nhà. Đại Bắc nhìn cơn mưa càng lúc càng nặng hạt, cởi áo khoác ngoài ra, che lên đầu Lâm Lạp.

Ngày hôm ấy, dưới cánh tay thon dài của Đại Bắc, hình như Lâm Lạp đã ngửi thấy mùi hương hiếm thấy trên người nam sinh.

Cô chỉ cảm thấy vầng vất từng cơn.

Về đến cửa nhà, Đại Bắc nhìn Lâm Lạp, ánh mắt sáng lấp lánh.

Tóc mái của cậu bị ướt nhẹp, nước mưa men theo trán chảy xuống, cơ bắp hơi lồi lên. Lâm Lạp bỗng thấy tim đập rộn ràng, kiễng chân lên hôn Đại Bắc một cái.

Nụ hôn ấy nhẹ nhẹ, không chân thực, như bông hoa mưa đậu trên gương mặt Đại Bắc.

Lâm Lạp đỏ ửng cả mặt, quay người lên tầng, để lại Đại Bắc cười như kẻ ngốc dưới màn mưa.

Năm lớp mười hai, thành tích của Đại Bắc tăng lên đáng kể, đương nhiên là có không ít công lao của Lâm Lạp.

“Này, sau này cậu định đi học ở đâu thế?”, trên con đường trở về nhà sau giờ tự học buổi tối, Lâm Lạp hỏi cậu.

Đại Bắc cười, nếu là một năm trước, cậu chẳng buồn đoái hoài gì tới trường đại học. Với thành tích của cậu, đoán chừng chỉ có thể học một trường dạy nghề. Nhưng hiện giờ, cuối cùng thì cậu đã dám nói ra giấc mộng của mình. Cậu khựng lại một lát, nói: “Tớ muốn đến biển”.

Đúng thế, cậu chưa từng nhìn thấy biển, cậu không biết nó như thế nào.

Mọi người thường nói, khoảnh khắc nhìn thấy biển lớn, sẽ cảm thấy tất cả mọi thứ đều nhỏ bé. Đại Bắc trộm nghĩ, đến đó rồi, hẳn là sẽ quên được quá khứ của mình nhỉ.

Lâm Lạp quay đầu nhìn Đại Bắc, dường như cô đã hiểu ra điều gì đó.

Sau đó cô nói: “Ừm, tớ cũng muốn đến một thành phố có biển, chỉ bằng chúng ta cùng nhau thi vào trường Đại học Hải Dương Trung Quốc đi”.

Đại Bắc nhìn Lâm Lạp, trịnh trọng gật đầu.

Nhưng bạn biết đấy, cuộc sống luôn tạo ra cho chúng ta quá nhiều những không như ý.

Sau khi thành tích thi đại học được công bố, thành tích của Lâm Lạp vô cùng tốt, đủ để đăng kí vào Đại học Hải Dương. Còn Đại Bắc, cho dù một năm cuối cùng cậu vô cùng nỗ lực, nhưng dù sao thì cậu đã bỏ lỡ mấy năm học hành, nên đã bỏ lỡ đại học Hải Dương với số điểm sát soát.

Không phải là cậu không chán nản, chỉ có điều Lâm Lạp không ngừng an ủi, thậm chí nói rằng mình sẵn lòng cùng cậu ôn lại một năm. Ngoài cảm động ra, Đại Bắc ngẫm nghĩ, cuối cùng quyết định học cao đẳng ở Thanh Đảo, bầu bạn cùng Lâm Lạp.

Quãng thời gian sau đó, có lẽ là khoảng thời gian vui vẻ nhất của hai người.

Khi Lâm Lạp kể cho tôi nghe về quãng thời gian đó, ánh mắt cô trở nên ảo diệu xa xôi, rồi cô nở nụ cười mỉm thần bí.

Lâm Lạp và Đại Bắc đến biển, hét lớn về phía biển. Hai người đuổi nhau trên bãi cát, để lại một dãy chân dài. Đại Bắc ôm lấy Lâm Lạp, quăng cô xuống nước, Lâm Lạp gào thét rồi kéo Đại Bắc xuống với sóng biển. Sau khi hết hơi hết sức, hai người nằm xuống đất, bật cười khanh khách.

Những thời khắc vui vẻ này, so với sự việc sau đó, trở nên yếu ớt và ngắn ngủi.

Sau khi về trường, Lâm Lạp có rất nhiều giáo trình cần phải ứng phó. Còn đối với Đại Bắc mà nói, bầu không khí hỗn loạn của trường học chính là thuốc độc, như bị một bức tường đè nén khiến cậu không sao thở nổi.

Một ngày nọ, cuối cùng thì Lâm Lạp đã vật lộn xong với kì thi cuối kì, cô chạy đi gặp Đại Bắc.

Nhưng ở kí túc xá của cậu, chỉ có vô số những bộ quần áo chưa giặt, đầu mẩu thuốc rải rác khắp nền. Cô gọi điện thoại cho cậu nhưng không gọi được. Bất đắc dĩ, cô đành phải bịt mũi, bắt tay vào dọn dẹp giúp cậu.

Có thể nói Lâm Lạp được nuôi chiều từ nhỏ, gần như là cô chưa từng phải động chân động tay vào những việc này.

Đợi cô dọn dẹp xong mọi thứ, Đại Bắc vẫn chưa về. Cô ngồi trên ghế trong phòng đợi mãi, đợi đến gần mười giờ tối, Đại Bắc mới cùng một nhóm bạn trong kí túc xá khoác vai bá cổ trở về.

“Anh đi đâu thế?”, Lâm Lạp hỏi thẳng cậu ta.

Đại Bắc không phát hiện ra phòng kí túc xá đã được Lâm Lạp quét dọn sạch sẽ, cậu chau mày, nói: “Anh và bạn cùng phòng đi chơi game”.

“Ở đâu?”, Lâm Lạp hơi tức giận, hiển nhiên là cô đã hỏi một câu hỏi hết sức ngớ ngẩn.

“Ở quán net chứ ở đâu”, Đại Bắc trả lời qua quýt.

Lâm Lạp há to miệng, toan nói gì đó, thì bất lực đi ra khỏi phòng, bắt taxi ra về.

Ngày hôm ấy Đại Bắc không đuổi theo cô, thậm chí cậu còn cảm thấy Lâm Lạp không nể mặt cậu trước mặt bạn cùng phòng.

Chính vào khoảnh khắc ấy, có một số thứ đã thay đổi.

Sau đó, Đại Bắc gửi tin nhắn xin lỗi Lâm Lạp, Lâm Lạp không trả lời cậu. Ngày hôm sau, Đại Bắc xách một hộp canh gà mua ở bên ngoài đến gặp cô, dúm một hộp canh đầy cho cô.

Lâm Lạp nhấc chân lên, đá Đại Bắc.

Nhìn dáng vẻ giả vờ đau đớn, nghiêng răng nghiêng lợi của cậu, Lâm Lạp mới không nhịn được mà bật người, hai người mới hòa hợp như ban đầu.

Nhưng sau đó Lâm Lạp phát hiện ra rằng, bản thân tức giận cơ bản là vô dụng. Hình như Đại Bắc lại quay trở về dáng vẻ hồi cô chưa quen biết cậu, phản nghịch như hồi cấp ba. Mỗi ngày cậu đều trốn học, cả đêm không về phòng, đến quán net chơi game, quả thực là không từ việc xấu nào.

Khó khăn lắm mới chờ được tới cuối tuần, Lâm Lạp đi tìm cậu, cậu chẳng buồn ngoái ngàng tới cô, nằm trên giường ngủ bù.

Lâm Lạp cãi nhau với cậu, kêu cậu phải sửa đổi, thậm chí từng muốn chia tay cậu.

Nhưng rồi cô lại nghĩ, Đại Bắc vì mình mà tới đây, sao mình có thể phụ lòng anh ấy? Lâm Lạp do dự không quyết.

Đại Bắc túm lấy tay cô, hét lên với cô: “Anh học ở một ngôi trường tồi tệ thế này, cả đời này cứ như vậy thôi, còn có thể thế nào nữa?”.

Lâm Lạp bị cậu dọa cho sợ, muốn vùng vẫy, nhưng Đại Bắc càng ngày càng dùng lực, khiến tay cô đau điếng.

Mãi đến khi nhìn thấy nỗi hoảng sợ ánh lên trong đôi mắt Lâm Lạp, Đại Bắc mới giật mình tỉnh ngộ, buông tay cô ra.

Khoảnh khắc ấy, Lâm Lạp cảm thấy Đại Bắc đã trở nên quá ư xa lạ, cô bật khóc rời khỏi trường học của cậu.

(4)

Đại Bắc không vì sự bỏ đi của Lâm Lạp mà bớt tính buông thả, ngược lại cậu còn ngày một thậm tệ hơn.

Một ngày nọ, Lâm Lạp đang ngồi ngẩn ngơ ở phòng kí túc xá, thì Đại Bắc gọi điện thoại tới, cô vui mừng nhẩn nút nghe.

“Anh bị nhà trường đuổi học rồi”, câu nói này như sét đánh giũa trời quang, đánh thẳng vào người Lâm Lạp.

Lâm Lạp sốt sắng hỏi Đại Bắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cậu mới nói cho cô biết, bởi vì cậu chơi ở quán net, có mâu thuẫn nhỏ với người ta, sau đó dẫn đến ẩu đả, đập phá rất nhiều máy tính, còn đánh cho một người trong số đó phải vào viện, phải bồi thường không ít tiền, nên trường học buộc phải cho cậu thôi học.

Khoảnh khắc ấy, lòng Lâm Lạp như tro tàn, cô muốn nói “chia tay đi”, nhưng vẫn có gì đó ứ nghẹn ở cổ họng khiến cô không sao thốt nên lời, bởi vì giọng nói của Đại Bắc quá ư suy sụp. Cô nghĩ về quá khứ của Đại Bắc, nghĩ về những hận thù mà cậu đeo mang, chỉ muốn nhắm mắt lại,

cầu nguyện bản thân có thể sớm ngày hóa giải được những u ám, rồi rầm trong sự trưởng thành của cậu kia.

Lâm Lạp xốc lại tinh thần, hỏi: “Rốt cuộc là anh muốn thế nào?”.

“Anh không biết”, Đại Bắc trả lời như thế, Lâm Lạp bật khóc.

Điều đáng sợ không phải là bạn đã sa vào vũng lầy, mà là sa vào vũng lầy rồi nhưng bản thân còn không hay biết, không có ham muốn được sống.

Lâm Lạp hít một hơi thật sâu, để mình bình tĩnh lại. Cô là một người cố chấp, đã quyết định là ai, sẽ bằng lòng kiên trì cùng đối phương, làm theo lời hứa “trọn đời trọn kiếp một tình yêu”.

Sau đó, cô dồn toàn bộ số tiền riêng của mình cho Đại Bắc, lại gom đông gom tây, mới được một món tiền lớn, để Đại Bắc mau chóng đưa số tiền này tới bệnh viện.

Cô van nài Đại Bắc, khuyên cậu hãy xốc tinh thần lên. Cậu miễn cưỡng đồng ý, chẳng biết có phải chỉ để an ủi cô hay không.

Lâm Lạp nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ về chuyện sau này Đại Bắc sẽ đi đâu về đâu. Cuối cùng, bất đắc dĩ, đành phải gọi điện thoại cho cha mình, xin ông để Đại Bắc vào công ty nhỏ của gia đình, giúp việc cho công ty.

Cha của Lâm Lạp đã biết sơ qua chuyện giữa cô và Đại Bắc, ông vốn phản đối, nhưng nghĩ tới cha của Đại Bắc, cùng với thân thế đáng thương của cậu, đành mắt nhắm mắt mở.

Nhưng lần này không ngờ Đại Bắc lại bị đuổi học trở về nhà, cha của Lâm Lạp có phần do dự.

Đại Bắc trở về quê, cha của Lâm Lạp hẹn cậu ra ngoài ăn cơm. Hai người đàn ông mà, chén rượu đầy tới đầy lui, cuối cùng cha của Lâm Lạp hỏi với giọng hết sức nghiêm nghị: “Nhóc con, cậu có nghiêm túc với Lâm Lạp nhà tôi không?”.

Đại Bắc ngẩn người, đoạn gật đầu nhè nhẹ.

Cha của Lâm Lạp không buông tha cho cậu, hỏi tiếp: “Vậy sau khi cậu quay trở về, có lòng tin làm việc nghiêm túc cho tôi không?”.

Đại Bắc trầm lặng giây lát, sau đó nói: “Có ạ”.

Lúc này, cha của Lâm Lạp mới nở nụ cười như có như không.

Năm Đại Bắc quay trở về quê, Lâm Lạp đang học năm thứ ba đại học. Cậu hứa sẽ đợi cô.

Nhưng thực tế thì sao?

Hồi Đại Bắc mới bắt đầu đi làm, hàng ngày đi quẹt thẻ quy củ. Sau đó, nhìn những đồng lương ít ỏi mình nhận được, có lẽ là cậu cảm thấy công việc không đáng để mình phải hi sinh như vậy, nên lại bắt đầu làm xăng làm bậy.

Cậu chỉ ăn không ngồi rồi, tình trạng ngày một thậm tệ hơn khi suốt ngày chơi bời lêu lổng cùng nhóm côn đồ.

Cha của Lâm Lạp ra mặt dạy dỗ cậu, cậu cảm thấy đối phương lo chuyện bao đồng, cãi nhau ầm ĩ với ông, rồi từ chức, dọn ra ngoài.

Lâm Lạp tự trách mình. Cô cảm thấy mình quá ư ư tú, tạo áp lực cho Đại Bắc, nhưng nhìn thấy Đại Bắc ngày một sa sút tinh thần, cô lại cảm

thấy chỉ có bằng cách nỗ lực hơn nữa, mới có thể khiến cả hai trở nên tốt đẹp hơn.

Tết đến, Lâm Lạp gặp được Đại Bắc, nhìn thấy cậu gầy trơ như củi, bèn hỏi cậu làm sao.

Ánh mắt cậu ta phát sáng, nói chỉ thiếu tiền chứ thực ra không làm sao cả.

Lâm Lạp sinh nghi, sau mấy lần gặng hỏi, mới biết cậu cờ bạc suốt ngày, thắng thua mấy chục tệ một ván, có lúc chỉ một tiếng đồng hồ mà thua những mấy nghìn tệ.

“Lạp Lạp, anh sẽ thắng, anh sẽ thắng được rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó sẽ cưới em về nhà”, không ngờ Đại Bắc lại hưng phấn tới độ khoa chân múa tay như thế.

Ngày hôm ấy, Đại Bắc kiếm được một món tiền nhỏ, gọi một bàn đầy đồ ăn, nhưng Lâm Lạp hoảng hốt, không có lòng dạ đâu mà ăn với uống.

Sau đó, Lâm Lạp đã biết được nơi Đại Bắc thường lui đến đánh bạc, biết cậu có thể thua mấy vạn tệ chỉ trong chớp mắt, lòng cô không khỏi sợ hãi.

Thậm chí thi thoảng bị thua, Đại Bắc sẽ gọi điện thoại kêu Lâm Lạp đi gom tiền mang qua.

Cậu quỳ dưới nền nhà, cầu xin Lâm Lạp đừng bỏ mặc cậu, cho cậu một cơ hội.

Lâm Lạp đã tin cậu.

Nhưng một ngày nọ, đang nửa đêm nửa hôm, Lâm Lạp lại nhận được điện thoại của Đại Bắc, cậu bảo cô mau chạy đến căn nhà cậu đang thuê.

Cậu quỳ xuống cầu xin Lâm Lạp, bảo cô gom tiền giúp cậu, nếu không chủ nợ tìm tới cửa, sẽ lấy mạng của cậu.

Lâm Lạp khóc không thành tiếng, lần đầu tiên cô ý thức được mối tình của mình và Đại Bắc lại tuyệt vọng như vậy, hơn nữa chẳng thể cứu vãn nổi.

Cô chạy tới phố, hết sức khó xử, thậm chí cô đã nghĩ tới việc có nên đi trộm chìa khóa cửa cha mình hay không, bởi vì trong két sắt nhà cô có rất nhiều tiền.

Nhưng chính vào lúc này, cô đã gặp cha của Đại Bắc, họ chỉ từng gặp mặt mấy lần ở phía xa, Lâm Lạp và ông không hề thân quen. Nhưng lần này, Lâm Lạp không kìm nổi lòng, bước lên trước, bật khóc thành tiếng, nói: “Chú ơi, chú mau đi thăm Đại Bắc đi, xin chú hãy dẫn anh ấy về nhà, hiện giờ anh ấy đã sa ngã lắm rồi”.

Cha của Đại Bắc thoát đầu tỏ vẻ kinh ngạc, bình tĩnh lại mới hỏi Lâm Lạp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông nghe Lâm Lạp thút tha thút thít nói xong, vỗ vai cô, nói: “Vất vả cho cháu rồi”.

Lâm Lạp lại sa vào hoảng hốt.

Trên thực tế, sự bất an của cô là có lí.

Khi cô dẫn cha của Đại Bắc tới trước mặt cậu, có lẽ cả đời này cô cũng không sao quên được ánh mắt thù hận của cậu.

Cậu hét tên của Lâm Lập, nói: “Lâm Lập, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cô, Lâm Lập, mẹ kiếp, cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô nữa”.

Lâm Lập như bị sét đánh trúng, cô từ từ ngồi xổm xuống, khóc một hồi lâu ở nơi Đại Bắc sống. Người bạn trai từng tỏa nắng, đẹp trai là thế, đã biến thành bộ dạng của ngày hôm nay.

Cô vừa khóc, vừa giúp cậu thu dọn lại “ngôi nhà” bừa bộn.

Đại Bắc bị cha cậu nhốt ở nhà, sau khi bình tĩnh lại, cậu mới hỏi hận về những lời đã nói với Lâm Lập.

Cậu xin cha tha thứ cho cậu, sau đó kiên quyết đưa Lâm Lập về Thanh Đảo.

Cha Lâm Lập có ý muốn đi cùng cô, nhưng cô đã từ chối.

Trên tàu hỏa, Lâm Lập đang ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng kêu cứu của Đại Bắc, cô giật mình tỉnh giấc, phát hiện Đại Bắc bị cảnh sát bắt đi, thì ra cậu đã trộm tiền của hành khách khác.

Lâm Lập hốt hoảng, quỳ xuống cầu xin cảnh sát, nói cậu có bệnh, xin để họ xuống xe ở trạm sau. Dưới cái nhìn trợn trừng của mọi người, lần đầu tiên Lâm Lập quỳ xuống cầu xin, van nài cảnh sát như người mất của.

Mẹ gọi điện thoại tới, hỏi cô: “Tối trường học chưa con, dọc đường nói chuyện với Đại Bắc ổn cả chứ?”.

Lâm Lập nghiêng răng, ngăn cho nước mắt không rơi. Cô không dám nói cho bà biết mọi chuyện.

Sau khi quay trở về trường học, cô đã làm chuyện đại dột.

Trước mặt Đại Bắc, cô cứa hai nhát dao vào cổ tay mình, cô nói: “Anh cứ phạm lỗi một lần, em sẽ cứa thêm một nhát, không biết lần nào trúng, chúng ta sẽ tạm biệt nhau mãi mãi”.

Đại Bắc bàng hoàng thảng thốt, quỳ xuống dập đầu trước cô, trán rách một mảng da.

Sau khi về quê, Đại Bắc chủ động nói chuyện nghiêm túc với cha cậu một lần.

Cậu nói về những hận thù và đau đớn trong những năm qua, nói về nỗi nhớ mẹ da diết.

Cha cậu không lên tiếng, chỉ hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác. Một hồi lâu sau, ông quay đầu, nhìn xoáy sâu vào Đại Bắc, nói một câu: “Cha xin lỗi con”.

Bấy giờ, Đại Bắc vô cùng muốn khóc.

Những năm qua, không phải là cậu không hận.

Chỉ có điều, cậu bỗng phát hiện ra rằng, người cha mà cậu hận nhiều năm kia đã già, mái đầu đã

điểm bao sợi bạc, khóe mắt đã hằn sâu bao nếp nhăn.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của gia đình, Đại Bắc đã tìm một công việc khác, bắt đầu nỗ lực sống.

Một năm sau, bởi vì thành tích ưu tú, Lâm Lạp được giáo viên đề cử tới làm việc cho một công ty ở Bắc Kinh. Lâm Lạp vô cùng trân trọng, làm về kinh tế đối ngoại quả thực là có quá nhiều cơ hội để phát triển.

Đại Bắc ngẫm nghĩ, nói với Lâm Lạp rằng cậu cũng muốn tới Bắc Kinh. Cuối cùng thì tình cảm của hai người đã tốt đẹp trở lại.

Ngày Lâm Lạp đến sân bay đón cậu, phát hiện ra cậu đã tốt lên nhiều, râu ria được cạo gọn gàng, ăn mặc đúng mực, không còn dáng vẻ chán chường của trước kia nữa.

Lâm Lạp nhớ lại mấy năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Đại Bắc, cậu cũng như thế này, đứng trong đám côn đồ, sáng sủa đẹp trai, chẳng khác nào hạc đứng giữa đàn gà, chỉ có điều cậu không hay biết mà thôi.

Có lẽ cậu vốn là một viên ngọc chưa mài. Lâm Lạp nghĩ.

Ngày hôm ấy, hai người ôm nhau thật chặt, hôn nhau thật sâu ở sân bay. Dòng người tấp nập qua lại đều tưởng rằng đây là cặp tình nhân đang yêu đương thắm thiết nồng nhiệt, có vẻ là đã trải qua một trận sinh ly tử biệt. Bản thân Lâm Lạp và Đại Bắc rõ ràng rằng, tình yêu của họ quả thực là suýt chút nữa có thể viết thành bốn chữ “sinh ly tử biệt”.

Sau đó, Lâm Lạp và Đại Bắc đã sống ở Bắc Kinh, có một ngôi nhà nhỏ đông đầy yêu thương.

Đại Bắc trở nên vô cùng chịu khó, buổi tối dọn dẹp phòng ở, đấm lưng xoa bóp cho Lâm Lạp. Dưới sự tiến cử của Lâm Lạp, Đại Bắc đến công ty của cô, trở thành nhân viên bán hàng.

Dựa vào diện mạo và tài ăn nói, chẳng mấy chốc Đại Bắc đã có khách hàng của mình, được lãnh đạo khen ngợi hết lòng.

Kể tới đây, tiếp theo có lẽ là hai người sẽ nắm tay nhau sống tới đầu bạc răng long.

Nhưng Lâm Lạp lại ghen ngào, không nói nên lời.

Tôi hỏi cô ấy: “Rốt cuộc là chuyện gì đã khiến hai người chia tay?”.

Lâm Lạp nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu để mình bình tĩnh lại. Nhưng vừa há miệng ra, cả người cô bỗng run rẩy.

Cô bảo rằng, cô sẽ không bao giờ quên được buổi chiều hôm ấy.

Cô bảo rằng, cô sẽ không bao giờ quên được nỗi đau lúc bấy giờ.

Buổi chiều hôm ấy, Lâm Lạp không được khỏe, xin nghỉ phép, ngủ hơn một giờ trong phòng nghỉ ngơi. Cô tính toán xem khi nào có thể cùng Đại Bắc dọn tới nơi gần hơn, nghĩ xem tối về nhà nấu món gì.

Nhưng đang ngủ thiếp đi, thì cô bỗng bị một tràng cười đánh thức.

Bởi nguyên nhân thiết kế kiến trúc hồi đầu, từ sofa Lâm Lạp có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không nhìn thấy được bên trong. Cô nhìn thấy Đại Bắc ôm một cô gái, hưng phấn chòng ghẹo.

Cô gái kia là cùng phòng ban với Đại Bắc. Khoảnh khắc ấy, Lâm Lạp như bị sét đánh trúng, cô không cẩn thận đá đổ thùng rác bên cạnh, sau đó bùm miệng chạy ra ngoài từ một lối ra khác.

Ở phòng bên cạnh phòng vệ sinh, Lâm Lạp thất thần.

Cô biết Đại Bắc đã ngoại tình.

Nhưng điều khiến cô tuyệt vọng hơn, là những lời mà cô nghe trộm được ở nhà vệ sinh ngày hôm ấy.

“Cô có biết Lâm Lạp ở phòng kinh tế đối ngoại không?”

“Biết, sao vậy?”

“Cô ấy thật đáng thương.”

“Hả? Cái gì cơ cái gì cơ, mau nói nghe xem nào”, giọng nói ẩn chứa vẻ hưng phấn khi thăm dò đời tư của người khác.

“Anh bạn trai kia của cô ấy, tình tứ với người của phòng ban mình, mà cô ấy còn không hay biết, hai người kia đã bàn bạc xong, quyết định ra ngoài làm rồi”.

“Hả, vậy cô ấy mà biết được há chẳng phải là sẽ đau lòng chết sao?”

....

Những lời sau đó Lâm Lạp không nghe rõ nữa. Cô ngồi ở gian phòng bên cạnh một hồi lâu, xác định không có ai mới bước ra ngoài.

Cô nhìn mình trong gương, đôi mắt bất giác đỏ lên.

Ha ha, thật thất bại. Trong bản quy hoạch cuộc đời mình, có đối phương, còn bản quy hoạch của đối phương lại không có mình. Bản thân dốc sức học hành, lao tâm khổ trí, cả người tiêu tụy đi nhiều, đương nhiên là không đẹp xinh bằng các cô gái trẻ.

Nhưng có cách gì đây? Người ta đã thay lòng đổi dạ, e là chẳng có cách gì để người ta quay đầu.

Buổi tối hôm ấy, Lâm Lạp hỏi Đại Bắc: “Là thật sao?”.

Đại Bắc đã có dự cảm, do dự một lát, cậu ta không che đậy, gật đầu.

Bấy giờ, tim Lâm Lạp nhói đau từng chập, nhưng cô không gào thét cuồng loạn, chỉ cố gắng để mình bình tĩnh lại, thu dọn hành lý ngay trong đêm, chuẩn bị ngày hôm sau trở về nhà.

Cô có cảm giác như được giải thoát, cuối cùng thì cô đã có thể buông tay rồi.

Tôi hỏi cô rằng: “Cô có hối hận không?”.

Lâm Lạp lắc đầu nói: “Không hối hận. Chỉ là cả hai từng cùng nhau bước trên con đường, cuối cùng lại buông tay, khiến tôi cảm thấy đau đớn quá”.

Bỗng chốc, tôi không biết phải nói gì.

Diary

Dáng hình của tình yêu

Hey, chỗ cậu nhiệt độ đã giảm chưa?

Mấy ngày trước, anh người yêu của một người bạn ngoại tình sau mối tình dài tám năm, thế là hai người chia tay, dọn ra ở riêng.

Mấy người bạn thân đưa cô ấy đến Ninh Ba chơi một chuyến.

Mọi người nói cười, đi rồi lại dừng. Tìm lối ra ở một quốc lộ xa lạ, đuổi theo bước chân của ánh chiều tà, tựa như tất cả chưa từng xảy ra.

Buổi tối, mọi người ăn uống ở khu phố ẩm thực, men rượu phát huy tác dụng, người bạn bỗng suy sụp.

Cô khóc không thành tiếng: “Có phải là tôi đã làm sai gì không? Không ngờ anh ấy không còn yêu tôi nữa”.

Có cô bạn đi tới ôm lấy cô ấy, khe khẽ nói: “Không sao nữa rồi, chuyện đã qua rồi”.

Sau đó là một khoảng lặng dài.

Tình yêu có lẽ là thứ khó miêu tả nhất thế giới này nhỉ, mỗi người mỗi khác.

Rõ ràng là anh ta không trở thành dáng vẻ mà bạn thích, nhưng bạn lại cảm thấy mình đã tìm được người mà mình chờ mong bấy lâu.

Rõ ràng là bạn cảm thấy mình đã trở thành dáng vẻ tuyệt vời nhất trong lòng anh ta, nhưng anh ta lại phải lòng một bóng hình khác.

Nhưng đâu có thế nào, ta vẫn phải sống.

Bởi vì tương lai, hai người vẫn luôn tốt hơn một người.

Mong cho bạn và nửa kia của mình, yêu thương nhau mãi mãi.

Cảnh tượng chia tay ngày hôm ấy là như thế nào nhỉ?

Bao năm trôi qua, tôi không sao nhớ nổi nữa.

Hình như có nhiều thứ đã thay đổi, mà hình như mọi thứ đều chưa từng đổi thay.

Chú thích

[1] Thuật ngữ dùng trong môn thể thao bóng rổ.

[2] Là biên kịch, đạo diễn, nhà văn theo thể loại giả tưởng người Trung Quốc.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tôi sẽ mãi chờ đợi người lững thững đến muộn là em

(1)

Chỉ một thoáng chớp mắt, thanh xuân đã qua đi, mùa hạ năm 2005 ngổn như mới ngày hôm qua đây thôi.

Bấy giờ, chương trình “Giọng nữ siêu cấp” nổi tiếng toàn quốc. Từ Thanh Thanh cắt xoẹt mái tóc dài nuôi suốt năm năm, mặc chiếc quần da bó sát, nhuộm mái tóc thành màu vàng kim chói lọi.

Khi cô nàng đến tìm tôi, tôi đang sửa sang tóc tai ở nhà.

“Haha, đầu tóc cậu giống cái của nợ gì thế này?”, cô nàng cười với tôi.

Tôi liếc cô nàng một cái, “Đừng nói tôi nữa, cậu thì hệt như con gà tây ấy”.

Cô nàng trừng mắt với tôi: “Cậu thì hiểu cái gì? Đây là tôi đang mô phỏng thần tượng Lý Vũ Xuân[1] của tôi”.

Đúng vậy, bấy giờ “Giọng nữ siêu cấp” nổi tiếng khắp vùng Nam Bắc, đài Mango có thể nói là ánh bình minh mới của ngành giải trí toàn

quốc. Tuýp con gái như Từ Thanh Thanh, giống như nhóm người theo đuổi thần tượng chuyên nghiệp vậy.

Thực ra thì tôi cũng không tốt đẹp gì cho cam.

Lúc bấy giờ, làn sóng Hàn Quốc là một làn sóng giải trí rầm rộ, sôi nổi khác ở Trung Quốc. Chiếc quần jean ống búp mà tôi mặc kia, hận một nỗi không thể phơi bày nguyên cái mông ra ngoài, không để lộ ra viền quần chip, sẽ cảm thấy áy náy khi nói mình đã mặc quần chip.

Bấy giờ, tôi còn làm xoắn tóc bằng giấy bạc, kiểu tóc của tôi thường bị Từ Thanh Thanh cười nhạo, cô nàng bảo rằng mái tóc của tôi trông cứ như bị sét đánh vậy, mùi cháy khét ẹt.

Tôi liếc mắt nhìn cô nàng: “Ngôi sao trong phim truyền hình đều như vậy cả! Đây là trào lưu, tôi đây đang chạy theo trào lưu”.

“Hề hề”, nhiều năm về trước Từ Thanh Thanh đã hiểu rõ cách dùng của từ “hề hề”, khi người khác còn dùng từ này như từ “ha ha”, thì cô nàng đã biết nó có nghĩa là cười khẩy rồi.

“Lý Vũ Xuân chính là Tomboy”, hồi nhỏ tôi không hiểu đạo lý “có muốn lấy mạng người cũng không được phép lấy mạng idol nhà người ta”.

Thế là tôi phải chuốc lấy tràng giáo huấn đau đớn thê thảm. Từ Thanh Thanh không hề khách sáo, đánh nhau với tôi một trận tơi bời.

Ngày hôm sau, tôi vác theo khuôn mặt bầm dập đi học, Từ Thanh Thanh dẫn theo mấy fan cuồng tới, trợn trừng đôi mắt bị tôi đánh cho tím bầm, rồi nhổ nước bọt về phía tôi.

Đối phương người đông sức lớn, tôi ngoan ngoãn đứng đó, im re.

“Cậu biết Xuân Xuân đã nỗ lực thế nào không! Cô ấy chính là ánh sáng của chúng tôi! Thanh xuân của chúng tôi bởi vì có cô ấy mà phát sáng lấp lánh!”, Từ Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói với tôi.

Tôi nghe mà chỉ muốn trợn trừng mắt.

Nhưng cô nàng càng nói càng kích động, cuối cùng không biết tại sao, đôi mắt cô nàng lấp lánh nước.

Là bởi vì niềm yêu thích của cô nàng không được tôi hiểu sao? Cho đến nhiều năm về sau, tôi cũng không hỏi cô nàng câu hỏi này.

Nhưng bấy giờ thì tôi sợ thật, tôi xoa lòng bàn tay, vỗ vai hai cô gái đang an ủi Từ Thanh Thanh, rồi nhìn Từ Thanh Thanh bằng ánh mắt ái ngại, phát ra một tràng cười dâm dăng: “Hi hi hi, tôi mời ba cậu đi ăn socola ốc quế nhé”.

Đây chính là thanh xuân non trẻ của tôi, năm 2005 của tôi và Từ Thanh Thanh.

Nếu muốn tôi nói cụ thể tôi và Từ Thanh Thanh quen nhau vào ngày nào, tôi e là tôi không nói ra được.

Chúng tôi không phải là hàng xóm, mà chỉ là bạn học. Ban đầu, chúng tôi không thân thiết, hai người với hai tính cách không thể hòa hợp, nhưng hình như vào một ngày nào đó, bỗng phát triển thành mối quan hệ vượt quá tình cảm nam nữ, kết giao với nhau đến căng tin mua đồ ăn vặt.

Bấy giờ, chúng tôi thường xuyên cãi cọ, còn lí do cãi cọ thì vô cùng kì quặc.

Ví dụ tôi cảm thấy giáo viên dạy âm nhạc trẻ trung xinh đẹp kia nên mặc đồ màu hồng mới đẹp, Từ Thanh Thanh lại không cho là vậy, cô

nàng bảo với tôi rằng, cô gái trẻ nên mặc đồ màu xanh lam mới đẹp.

“Sao cậu biết, cậu đâu phải là cô ấy.”

“Bởi vì tôi là nữ, tôi hiểu cô ấy.”

“Tôi còn tưởng cậu là Tomboy giống Lý Vũ Xuân cơ.”

Thế là hai đứa lại cãi nhau chí chóe.

Nhưng cãi nhau xong, tôi và Từ Thanh Thanh lại cười hì hà chơi với nhau, suy nghĩ xem hôm nay nên là ai chép bài tập thì tốt hơn.

(2)

Suốt những năm cấp hai, Tôi và Từ Thanh Thanh là bạn tốt nhất của nhau.

Chúng tôi cùng nhau chơi oẳn tù tì phân định thắng thua, sau đó để đối phương nhận thầu bài tập tiếng Anh một tuần. Hoặc là nghĩ đủ mọi cách để đối phương giặt cho mình hàng mớ quần áo chất đống ở trường nội trú.

Mối quan hệ ngày ấy vô cùng trong sáng, không hề ý thức được như vậy sẽ có gì nguy hiểm.

Ngược lại là giáo viên chủ nhiệm, nói bóng nói gió không biết bao lần, bảo hai chúng tôi phải giữ khoảng cách. Chúng tôi vừa ra khỏi phòng làm việc, lại cười hì hả túm tụm lại một chỗ.

Hồi lớp mười, tôi lại “bất hạnh” khi được phân cùng lớp với Từ Thanh Thanh.

Ngày đầu tiên nhập học, mọi người tới phòng học tự học buổi tối, giáo viên đang đi điểm danh, để mỗi người tự giới thiệu về mình. Tôi nói huyền thuyên không bền bờ, đương nói hăng say, thì Từ Thanh xách theo một chiếc túi hoa văn li ti, lững thững bước vào.

Cô nàng báo cáo một tiếng, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Tôi đứng trên bục giảng, đỏ ửng cả mặt, lòng thầm nghĩ: “Con quý tâm cơ này không phải là cố ý đến lớp sau cùng đấy chứ?”.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, khi tôi và Từ Thanh Thanh cùng nhau ra ngoài, thì thoảng sẽ gặp nam sinh huýt sáo gọi cô là “hoa khôi của trường”. Tôi tức tối nghĩ bụng, những người này đích thị kẻ đui mù.

Sự hâm mộ điên cuồng của Từ Thanh Thanh dành cho Lý Vũ Xuân dần biến mất, tóc của cô nàng trở lại màu đen như bình thường, mái tóc dần dài ra, còn cô nàng hình như đã uống phải thuốc gì đó vậy, ngũ quan dần trở nên tinh tế hơn.

Tôi trừng mắt với cô nàng, cảm thấy đôi mắt mình hình như là quá nhỏ thì phải, không ngờ lại không chứa nổi người đẹp này.

Sau đó, bắt đầu có nam sinh chạy tới lớp chúng tôi đưa thư tình. Thoạt đầu tôi vẫn còn có thể chống đỡ một hai người, nhưng sau đó, một số anh khóa trên cũng tới, dưới sự đe dọa dụ dỗ của họ, tôi đã trở thành trạm trung chuyển thư tình cho Từ Thanh Thanh.

Vào một buổi tối tiết trời quang đãng, bầu trời rợp ánh sao, tôi hẹn Từ Thanh Thanh tới công viên nhỏ sau trường.

Cô nàng hỏi tôi có chuyện gì.

Tôi cười hì hì đưa thư tình của các anh khóa trên cho cô nàng. Ai dè cô nàng chẳng buồn nhìn lấy một cái, quẳng luôn vào thùng rác.

Tôi trợn to mắt, có phần khó xử.

Cô nàng quay đầu nhìn về mặt của tôi, rồi buông một tiếng than thở như có như không, đoạn nói với tôi rằng: “Cứ nói với bọn họ tôi nhận rồi là được”.

Nét mặt hững hờ ấy, khiến tôi bỗng hiểu ra tại sao lại có nhiều người theo đuổi cô nàng đến vậy.

Tôi chuyển lời của Từ Thanh Thanh tới các anh khóa trên, các anh khóa trên lộ vẻ vui mừng, sau đó thường nhờ tôi đưa đủ loại đồ ăn sáng tới cho cô nàng. Không biết tại sao, lòng tôi có hơi tức giận, nhưng tôi vẫn mang tới cho Từ Thanh Thanh.

Có vẻ là Từ Thanh Thanh không có ham muốn ăn uống, đưa hết bánh mì kẹp, gato dâu tây cho tôi, bảo: “Cậu ăn đi”.

Nhờ phúc của những món đồ ngọt đó, mà thời kì thanh xuân tôi phát dục vô cùng tốt, chứng béo phì sau này có lẽ chính là do chất béo và lượng đường tích lũy ngày ấy đang lên men gây nên.

Từ Thanh Thanh bắt đầu nỗ lực học tập, khác hẳn với cô nàng cà lơ phất phơ hồi cấp hai. Tôi cũng không biết tại sao.

Nhưng nếu cô nàng đã nghiêm túc học tập rồi, thì tôi dựa vào cái gì mà nhường bước? Thế là tôi cũng chăm chỉ học tập, hàng ngày treo đèn chiến đấu ban đêm.

Sau đó, ánh mắt cô nàng bỗng bừng phát sáng nói với tôi, cô muốn trở thành thành viên trong Hội học sinh.

Tôi nhớ tới Hội học sinh, nhớ tới gương mặt đẹp trai của Chủ tịch Hội học sinh kia, không kìm nén được nói: “Là cậu muốn trở thành người của Chủ tịch Hội học sinh chứ gì?”.

Từ Thanh Thanh quay đầu, đôi mắt cô nàng lần đầu tiên ánh lên vẻ phần nộ đích thực, sau đó không hề khách sáo cho tôi một chữ.

Một ngày sau đó, Từ Thanh Thanh hớn hở nói cho tôi biết, cô nàng sắp đại diện cho học sinh toàn trường phát biểu.

Tôi trừng mắt với cô nàng: “Cậu vui về cái gì, lên sân khấu là có thể được bạn học toàn trường biết đến sao?”.

Từ Thanh Thanh không nói gì, tiếp tục vui đầu vào làm bài tập.

Ngày kỉ niệm thành lập trường, với tư cách là Chủ tịch Hội học sinh, cô nàng chuẩn bị xong bài phát biểu, sau đó đại diện cho toàn thể học sinh đứng lên phát biểu.

Tôi đứng ở dưới, lòng rối ren bao nhiêu cảm xúc, cảm thấy cô nàng cách mình ngày càng xa, vầng hào quang của cô khiến tất thấy mọi người không thể phớt lờ.

Cô nàng đứng trên sân khấu, hình như cố tình nhìn tôi một cái, còn chớp mắt tinh nghịch với tôi nữa. Tôi trợn mắt, giả vờ nôn ọe.

Nhưng chuyện tiếp theo không ai ngờ tới.

Từ Thanh Thanh vỗ vỗ micro, sau khi xác định hệ thống phát thanh không có vấn đề gì, nhấc một tay lên, xé nát mẩu tờ phát biểu, giấy vụn bay tã lả.

Giáo viên và học sinh trong toàn trường còn chưa hoàn hồn, cô nàng đã nói: “Các bạn, các bạn biết tại sao hôm nay tôi lại đứng ở đây không?”. Người bên dưới lặng ngắt như tờ, mọi người đều biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm ấy, Từ Thanh Thanh đã vạch trần chuyện giáo viên nhận phong bì của phụ huynh học sinh, nói ra sự thực giáo viên tiếng Anh và thực tập sinh mới đến không sợ ảnh hưởng mà tử tế tâm sự trên sân bãi thể dục, cuối cùng cô còn nói, giáo viên bộ môn thể dục nào đó, luôn động chân động tay với nữ sinh.

Đợi các giáo viên sức nhớ ra là phải ngăn cô lại, thì học sinh phía dưới đã ồn ào chặn giáo viên ở một bên từ lâu, để Từ Thanh Thanh nói tiếp.

“Tại sao lời đồn trong trường học chúng ta lại ít như vậy? Tại sao mọi người đều cảm thấy học sinh của trường chúng ta là học sinh hư?”, Từ Thanh Thanh càng nói càng kích động, “Đều là bởi vì mọi người không thêm chú ý, mọi người dung túng!”.

Đại hội cuối cùng đã biến thành trò hề.

Từ Thanh Thanh nhảy xuống sân khấu, chạy vào nhóm học sinh đang vỗ tay hoan hô.

Tôi nhìn thấy hình như cô nàng đã ra thế tay với một cô bạn nào đó ở trong góc.

Tôi chợt nghĩ, có phải là cô nàng đã thay cô bạn kia báo thù ông thầy thể dục yêu râu xanh hay không?

Bấy giờ tôi không chắc chắn, nhưng tôi có thể khẳng định rằng: Từ Thanh Thanh, cậu tiêu đời rồi!

(3)

Quả nhiên, ngày hôm ấy, Từ Thanh Thanh đã biến mất một cách thần bí.

Ban đầu mọi người còn đang thảo luận về chuyện anh hùng hoa khôi này đã đi đâu, mọi người đều khen ngợi Từ Thanh Thanh dám nói lên những gì mình nghĩ. Còn tôi lại cảm thấy không có lời nào diễn tả được hết ý.

Một tuần đã qua đi, tuần thứ hai cũng sắp qua đi.

Cuộc thảo luận của mọi người về Từ Thanh Thanh bắt đầu ít dần, sẽ luôn có chuyện này hoặc chuyện nọ chuyển dịch sự chú ý của mọi người.

Nhưng đầu óc tôi lại càng cứng, không dám buông lỏng một giây phút nào.

Tuần thứ ba, lúc tan học giờ tự học buổi tối, tôi bỗng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Mẹ của Từ Thanh Thanh!

Tôi gọi bà, nói: “Cháu chào cô ạ”.

Mẹ Từ gật đầu, nét mặt buồn bã bước vào phòng học.

Tôi dừng bước chân đang muốn trở về nhà, tò mò quay đầu nhìn, thấy mẹ Từ bước tới bàn học của Từ Thanh Thanh, thu dọn đồ đạc giúp cô.

Ồ, bấy giờ tôi mới biết, Từ Thanh Thanh đã bị đuổi học.

Tôi ngây ngẩn cả người, vội vàng chạy ra khỏi lớp học, sau đó kéo lấy mỗi bạn học trong lớp, nói cho họ biết mẹ của Từ Thanh Thanh đã quay về lấy sách vở giúp cô rồi.

Ngày hôm ấy, mỗi người trong lớp chúng tôi đều xếp hàng tiễn mẹ Từ ra về. Cuối cùng, mẹ Từ cúi chào thật sâu trước mọi người, hình thức ấy thật giống với sự tiễn biệt không được may mắn cho lắm.

Tôi nghe thấy tiếng khóc của một vài bạn nữ, còn có tiếng thở than của bạn nam, rồi tôi bỗng đỏ mắt.

Cuối cùng, trời đã khuya, mọi người tản về, tôi chạy xuống tầng đưa cho mẹ từ một túi thư tình và bánh gato, nói: “Cô đưa trả những thứ này cho Từ Thanh Thanh giúp cháu, những thứ này đều thuộc về bạn ấy”.

Buổi tối, tôi nhận được tin nhắn của Từ Thanh Thanh, cô nàng rửa sả tôi ngốc.

Tôi ngập ngừng một lát, nói: “Tối nay tôi đến tìm cậu được không?”.

Từ Thanh Thanh không hiểu tại sao: “Không phải là cậu đang ở trường học sao?”.

Tôi nói: “Tôi sẽ có cách đến gặp cậu”.

Buổi tối hôm ấy, tôi quyết định lật tường ra ngoài tìm cô nàng.

Đó là lần lật tường đầu tiên trong cuộc đời tôi, không có bản lĩnh, sợ tới độ suýt chút nữa thì tè ra quần.

Khoảnh khắc nhảy từ trên tường xuống, kẻ béo ục béo ịch là tôi đây bất chợt cảm thấy, bản thân chưa biết chừng sẽ ngã chết, nhưng bấy giờ tôi nghĩ, cho dù có ngã chết tôi cũng không sợ.

Đột khi tôi chạy tới nhà Từ Thanh Thanh, không ngờ cô nàng đang xem tivi!

Tôi nổi giận đùng đùng, nói: “Tại sao cậu không đau lòng chứ? Tại sao không ôn tập chứ? Tới nước này, tại sao vẫn cứ an nhàn thoải mái như thế này hả?”.

Từ Thanh Thanh chẳng buồn ngó ngang tới tôi, tôi càng tức giận hơn, xông tới rút phích cắm tivi ra.

Cô nàng không thèm nhìn thẳng vào tôi, mắt chăm chăm vào màn hình tivi đen thui, nói: “Cậu xem đi, đây chính là cuộc đời tiếp theo của tôi, đã kết thúc rồi. Tôi không thể tham dự kì thi đại học, ôn tập cái con khỉ à”.

Bấy giờ tôi muốn khóc vô cùng, nhưng tôi lại mắng: “Đều bởi vì cậu đã làm ra chuyện ngốc nghếch như thế”.

“Hề hề”, Từ Thanh Thanh liếc nhìn tôi, “Chẳng lẽ những bạn nữ bị giáo viên thể dục sờ mó kia là đáng đời hay sao? Họ nên bấm bụng chịu đựng sao? Nếu đã không có ai dám nói, vậy thì tôi giúp họ nói”.

Tôi biết, Từ Thanh Thanh đã dùng phương thức ngốc nghếch nhất để làm một chuyện cực oách.

“Đây chính là phương thức xử lí tôi của những kẻ cặn bã ở trường kia, vào lúc mọi người bắt đầu quên tôi, họ mới dám đuổi tôi đi”. Tiếp theo, cô nàng nói ra một tràng những lời vừa bắn thủ vừa chí lí, tôi bị dồn đép tới độ không có lời nào để đối lại, thậm chí chỉ có thể đồng ý rằng chúng tôi từng gặp phải những mặt đen tối này trong hiện thực.

Có lẽ là tôi sẽ không bao giờ quên được, buổi tối hôm ấy tôi cứ gật đầu mãi.

Tối cuối cùng, Từ Thanh Thanh nói: “Kí túc xá sắp đóng cửa rồi, cậu mau trở về đi”.

Tôi không quay về, tôi nói: “Chúng ta đi uống rượu chúc mừng đi, tôi thấy trên tivi đều như vậy cả”.

Thế là, Từ Thanh Thanh trộm rượu ngon mà cha cô cất giữ, rồi cùng tôi ra ngoài.

Đi trên đường, Từ Thanh Thanh bỗng bắt lấy tay tôi chạy thật nhanh, tôi đỏ mặt, tim đập thình thịch, lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Hai chúng tôi chạy tới cửa sau trường học, vừa uống rượu, vừa chửi lấy chửi để cho hả giận.

Khi tôi sắp bật khóc vì tình bạn cách mệnh của chúng tôi, thì Từ Thanh Thanh bỗng kéo tôi, hỏi tôi rốt cuộc có thích mình hay không.

Cả người tôi như sắp ngất tới nơi.

Tôi thích không? Thích không? Thích không?

Thích.

Nhưng vào lúc tôi đang do dự có nên mở miệng hay không, thì một ngọn đèn sáng loáng rọi thẳng vào mắt chúng tôi, là ánh sáng đèn pin của bảo vệ, tôi cảm thấy đôi mắt sắp bị mù vì chói tới nơi.

Tôi kéo tay Từ Thanh Thanh, nói một tiếng “chạy mau”, hai đứa xông vào bóng đêm.

Nhưng kẻ không có tiền đồ Từ Thanh Thanh này, chưa chạy được mấy bước đã rơi xuống rãnh nước thải bên cạnh. Hành tung của chúng

tôi đã bị bại lộ, Từ Thanh Thanh ngẩng đầu nói với tôi: “Văn Tử, cậu mau đi đi, cậu mà bị người ta tóm được sẽ bị xử phạt đấy”.

Bấy giờ tôi hận không thể cho cô nàng một cái tát, nhưng tôi đã nhẫn nhịn được. Tôi nói với giọng hung dữ, “Cút, có người bạn nào như vậy không!”.

Sau khi tôi nói ra từ “bạn”, có vẻ Từ Thanh Thanh như bị thứ gì đó đâm phải. Cô nàng đẩy tôi ra, nói: “Mau đi đi”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, thì bảo vệ của trường đã xông tới.

Sau đó, tôi bị phạt cảnh cáo, chủ nhiệm lớp thông báo cho cha mẹ tôi tới trường kí tên. Hôm ấy, tôi và Từ Thanh Thanh đứng ở ngoài phòng làm việc, tôi muốn cười với cô nàng, muốn trả lời câu hỏi kia, nhưng lại trưng ra vẻ mặt còn khó coi hơn cả khóc.

Khi cha tôi ra khỏi phòng làm việc, không hề khách sáo cho tôi một cái tát. Sau khi cha mẹ tôi xác định tôi sẽ không liên lạc với Từ Thanh Thanh nữa, mới yên tâm ra về.

Cảnh tượng chia tay ngày hôm ấy như thế nào nhỉ? Bao năm trôi qua, tôi không sao nhớ nổi nữa.

(4)

Sau đó, tôi thuận lợi tham dự kì thi đại học.

Hai tháng sau, tôi đã thi đỗ vào trường đại học ở Bắc Kinh. Đi nhiều nơi, tôi mới tìm được Từ Thanh Thanh – người đã chuyển nhà.

Cô nàng không học tiếp, tôi nói với cô nàng rằng sau này tôi sẽ đến Bắc Kinh.

Cô nàng vỗ vai tôi, cố ra vẻ thân mật khen tôi: “Nhóc con, giỏi lắm”.

Nhưng bấy giờ tôi bỗng hiểu ra rằng, tôi và cô nàng gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Từ Thanh Thanh nói với tôi rằng mình sắp đến làm thuê cho một quán cà phê ở Trường Sa.

Tôi “ồ” một tiếng, hai người sa vào khoảng lặng lúng túng.

Trước ngày khai giảng, khi tôi phải rời xa quê hương, tôi đi tìm Từ Thanh Thanh.

Tiết trời hôm ấy có vẻ không được đẹp cho lắm, nhưng lại vô cùng ấm áp. Ánh nắng nhuộm cả thế giới thành một màu vàng ươm sóng sánh, thế nhưng, lại hoà lẫn với những cơn gió to hiếm gặp, quả đúng là thời tiết quý dị.

Từ Thanh Thanh đứng trong gió, bụi bặm bay lên khiến tôi không sao mở nổi mắt. Cô nàng cúi đầu, nói nhỏ: “Quên người bạn là tôi đi. Vận may luân phiên từng người, tiếp tới đây cậu sẽ ngày một phát triển, còn thứ chờ đợi tôi chỉ là thụt lùi và lặp lại mà thôi”.

Tôi muốn mắng cô nàng, nhưng không biết tại sao, lại cảm thấy vô cùng buồn bã, xót xa.

Có lẽ là cát thổi vào mắt, tôi không ngăn được nước mắt rơi. Sợ bị cô nàng nhìn thấy một mặt không có khí khái đàn ông thế này ở tôi, tôi bụm mặt, cả đường “hu hu hu” chạy về nhà.

Tôi không ngờ lần xa cách này lại là năm năm.

Một khoảng thời gian dài trong suốt năm năm, tôi không nghe ngóng được tin tức gì của Từ Thanh Thanh. Cô nàng không chịu thua kém, nói nhất định sẽ kéo vận may trở về bên mình.

Tôi chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa nóng lòng, hận bản thân bấy giờ không nói cho rõ ràng. Tôi nhớ cô nàng xiết bao, nhưng cô nàng đâu hay. Thời gian qua đi từng ngày, tôi cũng phải sống cuộc sống của mình. Tôi gác chuyện tìm kiếm Từ Thanh Thanh ra sau đầu, chỉ là đêm khuya tĩnh lặng, một mình nằm trên giường, thi thoảng sẽ nhớ về thời gian chúng tôi cùng nhau chơi đùa năm xưa.

Cho tới tháng trước, khi sản phẩm ốp điện thoại “Besides” do Moon sáng tạo được ra mắt trên trang mạng zhongchou.

Có một người đầu giá một sản phẩm đắt nhất của chúng tôi, cô ấy nói với nhân viên phục vụ khách hàng rằng cô ấy muốn dành tặng cho người bạn dần biến mất trong những năm tháng thanh xuân nhưng cả hai vẫn có thể liên lạc với nhau của mình.

Sau khi nhân viên phục vụ khách hàng nói với tôi chuyện này, tôi có phần kinh ngạc. Như có dự cảm, tôi tìm phương thức liên lạc và họ tên của khách hàng này.

Từ Thanh Thanh.

Sau khi nhìn thấy ba chữ quen thuộc kia, tôi kích động tới độ nước mắt ứa dài.

Tôi giả vờ không biết chuyện này, nhưng lại thầm nhờ bạn ở Trường Sa tra giúp địa chỉ mà Từ Thanh Thanh để lại.

Thì ra cô nàng đã mở ba trung tâm đào tạo tiếng Anh ở Trường Sa.

Mất tích năm năm, tự học thành tài, ra nước ngoài du học, quay về nước một tay gậy dựng sự nghiệp.

Phải chăng cô nàng âm thầm trù tính, muốn một ngày nào đó xuất hiện trước mặt tôi, nói với tôi rằng: “Vận may đã quay trở lại với tôi rồi”.

Còn tôi của hiện tại thì sao?

Tôi không còn là cậu chàng ngô nghê đưa thư tình cho Từ Thanh Thanh nữa, có thể nói là tôi đã gầy đi vì bôn ba một thời gian dài rồi.

Hình như có nhiều thứ đã thay đổi, mà hình như mọi thứ đều chưa từng đổi thay.

Giống như trong đêm tối tăng ca chạy cho kịp chuyên mục, trong avatar QQ[2] xám xịt tôi tìm thấy cô nàng, gửi cho cô nàng một biểu tượng hình mặt cười.

Ba giây sau, cô nàng trả lời tôi rằng: “Tôi luôn ở đây”.

Diary

Những ngày tháng ăn không ngổi rồi mới là ngày hạ

Tôi nhớ có một người bạn từng nói với tôi rằng, cậu ta vô cùng thích mùa hạ, sự miêu tả của cậu ta về mùa hạ, là sự miêu tả tuyệt đẹp nhất mà tới nay tôi từng nghe thấy. Về phần tôi, hiện tại tôi đã bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về mùa hạ rồi.

Cậu ta bảo rằng: Tôi thích thả bước trên đường phố vắng người qua lại trong buổi chiều mùa hạ, tôi lê đôi dép xỏ ngón, phát ra âm thanh lạch bạch; thích ngồi bên đường uống bia lạnh, nhìn cả thành phố như chiếc

kem tan chảy dính dính; thích mặc áo thun trắng; hàng ngày đều mặc một chiếc áo thun trắng mới toanh; thích sạp dừa hấu dưới ánh đèn lồng mờ buổi chạng vạng.

Thích mùa hạ năm ấy, thích kí ức trong mùa hạ.

Cô gái sau khi bị thương khắp mình mẩy,

vẫn có dũng khí chạy về phía trước,

khoảnh khắc này, trong lòng mỗi chúng tôi, cô ấy đang phát sáng lấp lánh.

Chú thích

[1] Là nữ ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Năm 2005, cô đoạt giải quán quân cuộc thi toàn quốc Giọng Nữ Siêu Cấp (Super Girl).

[2] Tên một phần mềm chat phổ biến ở Trung Quốc.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cô gái tốt sẽ có vầng hào quang tỏa sáng muôn nơi

(1)

Lộ Lộ là người duy nhất có công việc đảng hoàng trong nhóm bạn không có công việc đảng hoàng chúng tôi, cô dạy thể dục ở trường đại học, nhưng cô là người không đảng hoàng nhất nhóm, nên mọi người đều coi cô là bạn tốt.

Cái tên Lộ Lộ chẳng xứng gì với con người cô cả. Cô nàng là nữ hoàng bóng rổ của trường thể dục thể thao năm xưa. Với tư cách là tiền đạo, cô nàng khiến mình trở nên nổi bật trong trận đấu bóng, khiến bao cậu chàng cô nàng phải chết mê chết mệt. Nhưng sở trường của Lộ Lộ là vật tay. Năm xưa cô nàng càn quét trường thể dục thể thao, bao nhiêu nam sinh đều là bại tướng dưới tay cô. Nói tới đây, thực ra không có gì khó đoán, cuộc sống đại học nở mày nở mặt mà cô nàng nói kia, trên thực tế là bi thảm tới độ thất bại thảm hại. Trong lớp có mười chín nam sinh, nhưng không có lấy một ai tỏ tình với cô. Điều khiến cô nghĩ mãi không thông là, Phan Vân Vân béo hơn cô cả chục cân mà gần năm tư đại học còn được anh chàng học chuyên ngành Judo lớp bên cạnh theo đuổi. Thế là, cô nàng trở thành gái ế duy nhất trong lớp trước khi tốt nghiệp, điều này khiến cô nàng cảm thấy ê chề, mất mặt ghê gớm.

Cô nàng tổng kết nguyên nhân khiến mình thua Phan Vân Vân, là vì cô nàng tâm cơ Phan Vân Vân sở trường nhất là làm nũng trước mặt đàn ông. Nói tới chuyện này cô nàng lại bồng bồng giận dữ, đấm tay xuống bàn, khiến hai trong ba cốc nước sóng sánh ra ngoài một nửa, cốc còn lại rơi xuống đất, vỡ tan tành.

(2)

Đến năm mơ Lộ Lộ cũng muốn lấy chồng, vào năm hai mươi tư tuổi – năm tuổi của mình, cô nàng ước nguyện, nếu cô có thể gặp được chân mệnh thiên tử, thì cô bằng lòng nhịn ăn một tuần.

Trời xanh có mắt, tuần thứ hai sau sinh nhật của cô, chúng tôi đến ngoại ô Hàng Châu nghỉ dưỡng. Trên đường đi, chúng tôi gặp một chiếc xe Porsche bị chết máy, cần có người đẩy hộ. Lộ Lộ không nói một tiếng, nghĩa hiệp tương trợ, đẩy xe của người ta chạy về phía trước, khiến bản thân ngã nhào vào đống phân chó. Người lái xe là tài xế, chủ xe từ ghế ngồi phía sau bước xuống, vô cùng nho nhã lịch sự xin WeChat của Lộ Lộ. Lộ Lộ dâng trào cảm xúc, ôm điện thoại tán gẫu với người ta suốt cả đường đi.

Buổi tối tôi đang tắm rửa, thì Lộ Lộ đá tung cửa nhà tôi. Cô nàng bảo rằng mình vừa gặp được chủ xe ban chiều ở nhà hàng trong khách sạn. Khi người ta lên tiếng chào hỏi cô, trước mặt cô nàng đang bày ba suất thịt nướng và hai đĩa hoa quả, miệng cô đang nhai ngồm ngoàm. Cô nàng càng nói càng điên cuồng, trùm chăn nước nở nguyên một đêm.

Chủ xe tên Tiểu Tây, người Hàng Châu, thấy bảo là muốn đến Mỹ học thêm, không muốn tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc nên đã xích mích với gia đình, bèn quyết định tới núi nghỉ dưỡng. Tiểu Tây không đẹp trai, đeo kính, trắng trẻo gòn gàng, ôn tồn lễ độ, cộng thêm với ưu thế gia cảnh, lễ độ lịch sự, có thể xem là người của tầng lớp thượng lưu.

Nói về quan niệm tình cảm, anh ta nói anh ta không thích những cô nàng ổng ẹo, yếu điệu, vì họ không chân thành. Lộ Lộ ngồi ở bên, vừa xơi thịt vừa gật đầu như bố củi.

Một tháng sau, Lộ Lộ ngồi trên chiếc xe Porsche tới phòng làm việc đón tôi. Tất cả bạn bè đều không tin, chỉ mỗi công sức đẩy xe như thế mà con quạ béo này đã bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng. Từ đó về sau, hai người họ bắt đầu chuyển du lịch tình tứ thăm thăm. Khi Tiểu Tây uống rượu cùng chúng tôi, cô nàng luôn giành giật uống thay phần anh ta, nói là anh ta bị ho không thể uống, nói anh ta bị cholesterol tăng cao không thể uống. Tôi hẹn Lộ Lộ đi uống trà chiều, anh ta bảo cô đang tập thể dục, bánh gato quá ngọt, bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển.

Tiểu Tây thích đọc sách, nhiều cửa hàng sách độc lập ở Hàng Châu đều được anh chàng đập bằng, cứ rảnh rỗi là lui tới đọc. Lộ Lộ bảo rằng: “Trùng hợp quá, thường ngày ngoài dạy học sinh môn thể dục ra, cứ có thời gian là em sẽ đến thư viện đọc sách”. Tôi phỉ nhổ vào, trên thực tế mỗi lần dạy thể dục xong, cô nàng đều đăng bài vào nhóm hẹn chúng tôi đi tới các quán ăn khác nhau đánh chén no nê. Nếu chúng tôi đều bận, cô nàng sẽ đến phòng thể dục, đi trên máy chạy bộ tới độ nhể nhại mồ hôi, rồi vội vàng selfie, gửi ảnh chụp selfie cho tôi, để tôi giúp cô nàng chỉnh sửa thành khuôn mặt hotgirl trên mạng xã hội, xong xuôi đâu đấy lại đăng lên nhóm bạn bè. Sau này, cô nàng nói với chúng tôi rằng, sở dĩ tình nguyện đến phòng tập thể hình, là bởi vì một huấn luyện viên 9X, đôi mắt hoa đào ấy, mái tóc rối bù sau khi chảy mồ hôi ấy, cộng với cơ bắp tám múi chắc chắn ấy, khiến cô nàng không sao thoát ra được. Cô bỏ tiền mời cậu chàng dạy riêng cho mình, mỗi lần huấn luyện viên chạm vào tay cô, sửa chữa động tác cứng nhắc của cô, cô đều hoang tưởng ra một số cảnh giường chiếu không có khả năng xảy ra cho lắm. Lời khai của cô là huấn luyện viên này đẹp trai tới độ khiến cô bằng lòng vứt bỏ

nam thần Bành Vu Yến[1] của mình, cô thể rằng phải kiếm được nhiều tiền hơn để kết hôn với vị huấn luyện viên này.

Nhưng người phụ nữ trắng hoa này, sau khi gặp Tiểu Tây thì không vác mặt đến phòng thể hình lần nào nữa. Cô nàng bảo rằng cô thích đọc sách nhất, nên thường cùng Tiểu Tây đến một số hiệu sách không hề phù hợp với khí chất của cô. Cô giả vờ tìm đọc một vài cuốn sách triết học, ngáp ngáp dài y như hắt xì hơi, cái này nối tiếp cái kia. Những mấy lần viện cớ đi vệ sinh để nhắn tin WeChat cho tôi: “Văn Tử ơi, mau cứu tôi với, làm thế nào để đọc sách mà không gà gật bây giờ?”.

(3)

Để thân mật với đối phương hơn mà làm ra loại chuyện “giả tạo” như thế này vẫn được xem là bình thường. Nhưng khi nghe thấy cô nàng bảo rằng muốn luyện tay nghề nấu ăn, quả thực là khiến mọi người phải rớt mắt kính. Nguyên nhân là bởi vì Tiểu Tây từng du học Nhật Bản, vô tình cảm khái rằng mình hoài niệm món Sushi Nhật Bản, cô nàng bèn lén lút đăng kí lớp dạy món ăn Nhật Bản ở Thượng Hải. Trọng điểm là cô nàng đang ở Hàng Châu, nhưng lại muốn đến Thượng Hải cho bằng được, một tuần hai lần ngồi tàu cao tốc, vui không biết mệt, nguyên nhân là thầy giáo ở Thượng Hải là giáo viên đầu bếp Nhật Bản, cô không đặt niềm tin vào giáo viên ở Hàng Châu.

Thử nghĩ xem, một tuyển thủ bóng rổ sở hữu chiều cao một mét tám mươi mốt, cùng mấy bà nội trợ cuốn Sushi, là tổ hợp kì quái tới mức nào. Nhưng đây chính là sức mạnh của tình yêu, những thay đổi của cô vì tình yêu còn chưa dừng lại ở đấy. Một ngày nọ, cô nàng gửi phong bao lì xì cho tôi, làm nũng với tôi, nói muốn học trang điểm và phối đồ ở chỗ thợ trang điểm của studio chúng tôi, mong tôi tác thành.

Vì lí do công việc, Tiểu Tây thường xuyên phải tham gia các bữa rượu tiệc, Lộ Lộ muốn đi một lần cho biết. Thế nhưng, cho dù cô nàng đã ra sức giảm cân một tháng, vẫn không thể nhích vừa chiếc váy cỡ lớn nhất. Cuối cùng, dưới sự kiến nghị của Tiểu Tây, cô đặt làm một bộ âu phục nam, đeo kính râm, đứng bên cạnh Tiểu Tây, y như một vệ sĩ. Khi quay trở về, Lộ Lộ khóc lóc thảm thiết, cô nàng bảo rằng có bao nhiêu cô gái ăn vận hở hang phóng điện với Tiểu Tây, cô sắp ngạt thở tới nơi.

Chúng tôi hết lời an ủi nhưng vô dụng. Sau khi Tiểu Tây quay trở về nói một câu: “Đồ ngốc, đừng đau lòng nữa, em khác với các cô ấy, em đẹp tự nhiên”, cô gái ngốc nghếch này bèn chuyển khóc thành cười: “Đi thôi, đi ăn đồ xiên nướng”. Cô nàng bế Tiểu Tây lên vai, khiêng vào thang máy.

Cứ như vậy, tình tứ đắm say được một trăm ngày, Tiểu Tây đề xuất dẫn Lộ Lộ về nhà gặp cha mẹ, chúng tôi ai nấy đều cảm thấy quá nhanh, bởi vì Lộ Lộ cơ bản chưa chuẩn bị xong.

Lộ Lộ gửi tín hiệu cầu cứu vào nhóm, không ai đưa ra được cách nào tốt hơn. Cô nàng đã cảm nhận được áp lực chưa từng có, cô đã nhịn thực một tuần, mày vầng mắt hoa vì đói những mấy lần. Cả bọn chúng tôi đều toát mồ hôi thay cho cô.

Biệt thự của Tiểu Tây nằm ở Chuyển Đường, cách nội thành hơi xa, nhưng bầu không khí vô cùng tuyệt vời, có bảo vệ mở cửa, có người giúp việc xách túi giùm. Quả đúng là nhà giàu, Lộ Lộ thầm nghĩ, nhưng cô vẫn giả vờ trấn tĩnh. Nhìn thấy mẹ của Tiểu Tây, cô nàng chào một tiếng “cháu chào bác gái”, đối phương đang nhận điện thoại, ra hiệu bằng tay cho cô, ý bảo cô ngồi xuống.

“Mẹ chồng tương lai của tôi có khí chất lắm, đẹp y như Bạch Tố Trinh[2]”, cô nàng kích động gửi tin nhắn vào nhóm.

Sau đó, không có động tĩnh nào nữa.

(4)

Hôm sau, Lộ Lộ quay trở về, yếu ớt hơn cả sản phụ vừa sinh em bé trên tivi. Chúng tôi biết tình hình không ổn, cô bảo “tôi mệt rồi”, sau đó nằm xuống giường, không chịu nói lấy một câu.

Một tháng sau, cô nàng bảo rằng muốn đi du lịch tới Nhật Bản cho khuây khỏa, chúng tôi đến sân bay tiễn cô, cô mới nói cho chúng tôi biết trải nghiệm của ngày hôm đó.

Ngày hôm ấy, mẹ Tiểu Tây nghe điện thoại xong, không nói gì với Lộ Lộ mà hỏi thẳng Tiểu Tây: “Cô gái mà con nói chính là cô ấy?”.

Tiểu Tây gật đầu.

Bà nói: “Con thẳng rồi, con đi Mỹ đi”.

Thì ra, cô gái mà Tiểu Tây thích ở Mỹ, mẹ anh ta từng gặp cô gái kia nhưng không thích cho lắm, cảm thấy cô gái kia chắc chắn có âm mưu. Bà ta muốn chặt đứt liên lạc của Tiểu Tây với cô gái kia, muốn giữ con trai mình ở lại để tiếp tay sự nghiệp của gia đình. Tiểu Tây không chịu, tức giận chạy tới núi Hàng Châu nghỉ dưỡng.

Khi gặp được Lộ Lộ ngốc nghếch, anh ta bèn nghĩ ra biện pháp mới, anh ta ra điều kiện với mẹ mình, nếu không cho anh ta đi Mỹ, bắt anh ta ở lại nước, thì không được can thiệp vào cuộc sống tình cảm của anh ta.

Anh ta không hề yêu Lộ Lộ. Anh ta biết, một cô gái như Lộ Lộ, cha mẹ anh ta chắc chắn sẽ cực lực phản đối. Cho nên, Lộ Lộ chỉ là quân bài được anh ta dẫn về để uy hiếp cha mẹ mình mà thôi, chỉ là không ngờ, cô gái đơn thuần Lộ Lộ lại tưởng thật.

Lộ Lộ trở thành vật hi sinh, càng giống với một cô hề, nhưng cô nàng không làm ầm làm ỹ ở nhà Tiểu Tây, cũng không giáng cho Tiểu Tây mấy bạt tai như trong các bộ phim truyền hình khác, cô chỉ nở nụ cười rồi đứng dậy, lịch sự nói với mẹ con họ rằng: “Ồ? Thì ra là hiểu lầm à, vậy không có việc của tôi nữa rồi, tôi đi trước đây”.

Tiểu Tây không đuổi theo. Lên xe taxi, Lộ Lộ khóc lóc thảm thiết, dùng hết đồng khăn giấy của tài xế.

(5)

Tối Nhật Bản, Lộ Lộ tắt điện thoại những mấy ngày, hàng ngày cô đi dạo loanh quanh, đi lang thang để quên hết tất cả những buồn thương. Khi cô mở WeChat ra, nhìn thấy tin nhắn Tiểu Tây gửi đến, cô gọi điện thoại qua.

Nghe nói nội dung cuộc điện thoại cuối cùng của họ là như thế này:

“Anh còn quấy nhiễu tôi làm gì?”

“Xin lỗi, Lộ Lộ, tôi đã làm tổn thương cô.”

“Tổn thương tôi ư? Tôi cũng chỉ chơi đùa chút thôi. Anh đừng tưởng thật.”

“Thật đấy, nếu có thể bù đắp, tôi sẵn lòng cho cô một khoản tiền.”

Lộ Lộ cười nói: “Có thứ đồ tôi đã mang đi rồi, về phần tiền bạc, anh cứ giữ lấy đi”.

Chúng tôi từng quyết định tìm Tiểu Tây tính sổ, trút giận thay cô nàng, nhưng cô nàng chỉ cười nói rằng: “Thôi bỏ đi, chỉ là một giấc mơ mà thôi, có điều giờ phải tỉnh lại rồi”.

Một buổi tối sau đó, trong nhóm lại một lần nữa vang lên tiếng tin nhắn của cô nàng, cô nàng bảo rằng, “Thì ra Sushi Nhật Bản chỉ có vậy, tôi vẫn là cô gái tốt kia, tôi phải quay lại làm chính mình thôi”. Tiếp theo, cô nàng gửi bức ảnh cô nàng cười vô cùng rạng rỡ trong tiệm Sushi ở Tokyo, trên bàn bày đầy các loại đĩa Sushi cô từng ăn.

Cô gái sau khi bị thương khắp mình mẩy, vẫn có dũng khí chạy về phía trước, khoảnh khắc này, trong lòng mỗi chúng tôi, cô ấy đang phát sáng lấp lánh.

Cô không phải là vật phụ thuộc của bất kì ai, nhưng tương lai nhất định sẽ trở thành một viên kim cương lấp lánh trong thế giới của một ai đó.

Sau đó, chúng tôi dùng một câu nói để spam cô nàng trong nhóm: Ưm, cô gái tốt sẽ có vầng hào quang tỏa sáng muôn nơi.

Diary

Dáng hình tôi có ánh nhìn của bạn, ánh mắt tôi xoay chuyển cảnh trí đẹp

Ngôn từ chưa bao giờ có thể biểu đạt được trọn vẹn cảm xúc, nhưng nét mặt và ánh mắt lại có thể biểu lộ ra tất cả. Khoảnh khắc ánh mắt nhìn vào ống kính, có những ý thức bắt đầu lan tỏa như thủy mặc, bảo lưu cảm xúc hoàn chỉnh một cách chân thực nhất, không thể kiểm soát nhất, không thể đè nén nhất.

Cuộc sống chính là sự vận động bất tận, là hành động, suy nghĩ, cảm nhận, nỗi sợ hãi, áy náy, tuyệt vọng, đó chính là cuộc sống.

Đừng dựa dẫm vào bất cứ điều gì, ngoại tại hay nội tại.

Sợ hãi hiện tại, sợ hãi tương lai, sợ hãi những điều chưa biết, sợ hãi không thể thỏa mãn, sợ hãi không được người ta yêu, muốn được yêu.

Tại sao tôi lại tách biệt thế giới bên ngoài, thế giới nội tâm với thế giới mà tôi muốn tìm hiểu?

Tôi không biết gì về thế giới kia nhưng lại gửi gắm một niềm hi vọng liêu lĩnh.

Nếu đứng từ góc nhỏ kia phóng tầm mắt ra bên ngoài, bạn sẽ không nhìn thấy được, bạn không nhìn thấy được thế giới đang xảy ra chuyện gì.

Tự do là một phẩm chất của trái tim, tạ thế và hiến dâng đều không thể thực hiện được nó.

Tôn sùng nỗi cô độc, tuyệt vọng, bất hạnh và bi thương của chúng ta.

Kí ức chẳng qua là sự tiếp diễn.

Không thực sự hiểu mình, sẽ không bao giờ giải quyết được bất cứ vấn đề gì, bởi vì thế giới chính là chúng ta.

Chúng ta hoặc là cảm xúc hóa, đa sầu đa cảm, hoặc là vô cùng lí trí, hiển nhiên điều này đã cản trở chúng ta nhìn thấy những gam màu, nhìn thấy vẻ đẹp của ánh sáng, nhìn thấy cây cối tốt tươi, nhìn thấy chim muông ríu rít, nghe thấy tiếng kêu của những con quạ.

Trái tim có một khoảng mênh mông chúng ta chưa từng tiếp xúc, chưa từng tìm hiểu, khoảng không gian ấy bao la vô tận, không thể đo lường.

Bạn tự đi quan sát, dùng trái tim để quan sát gương mặt của một người, nhìn thấy không gian của bạn và anh ấy không còn tồn tại.

Khi bạn thả bước một mình trên con phố lớn nhem nhuốc, ngồi trên xe buýt, nghỉ dưỡng bên bờ biển, làm bạn với chim muông, cây cỏ, khe suối và dã thú trong rừng, lẽ nào bạn chưa từng hỏi chính mình, rằng tại sao vẫn chưa ngắt được bông hoa không bao giờ tàn lụi lạ thường kia?

Đi ngắm nhìn chăm chú, đi lắng nghe, bạn cần phải hết sức chuyên tâm.

Chỉ khi ở trong hòa bình, tĩnh lặng và cái đẹp, cái thiện mới có thể bung nở.

Thứ tiếp xúc với vạn vật là trí nhớ của bạn, là hình ảnh mà trí nhớ chắp ghép thành.

Không gian được tạo dựng trong lòng mỗi chúng ta chính là một thế giới bao quanh chúng ta, thế giới ấy tách biệt.

Nếu bạn nhìn thấy rồi, thì tâm bạn sẽ yên tĩnh.

Chúng tôi đeo mặt nạ, không nhìn thấy nhau,

nhưng tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của anh ấy, độ ấm nơi lòng bàn tay anh ấy,

Dẫu có nhắm mắt lại thì tôi vẫn biết, người này, chính là anh ấy.

Chú thích

[1] Người mẫu, diễn viên điện ảnh Đài Loan.

[2] Một nhân vật trong Bạch Xà truyện, là Bạch Xà tu luyện ngàn năm.

CÁM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Giữa biển người mệnh mông, cuối cùng đã đợi được anh

(1)

Hiện nay nhắc tới “gả cho tình yêu”, nhiều người sẽ cảm thấy lập dị. Đã thời đại nào rồi, làm gì có người nào gả cho tình yêu nữa. Phần lớn mọi người đều cho rằng, tình yêu thuần túy chỉ tồn tại trong những năm tháng xuân xanh, trong bước dạo nơi vườn trường, vụng trộm nắm tay sẽ đỏ mặt, tim đập thành thịch. Sau khi bước chân vào xã hội, tình yêu ấy sẽ biến mất. Hiện nay, khi tự do yêu đương, phần lớn mọi người đều xem điều kiện, ai ai cũng muốn tìm một người có điều kiện tương đương, thậm chí là tốt hơn mình. Ở nơi xem mặt, càng trực tiếp hơn, mở miệng ra là hỏi: Anh có nhà không? Có xe không? Lương bao nhiêu?

Bởi thế, khi lựa chọn hôn nhân, mọi người đều sẽ cảm thấy tình yêu không còn là điều kiện hàng đầu nữa. Thế là biết bao nhiêu cô gái đã thỏa hiệp với hiện thực, gả cho nhà, cho xe, gả cho gia sản của đối phương, gả cho người “không tồi”.

Nhưng Bào Bào bảo rằng: “Con gái ấy à, nhất định phải gả cho tình yêu”.

Ngày cô làm xong thủ tục ly hôn, tìm tới hẹn chụp ảnh. Cô bảo rằng cô muốn chụp một bộ ảnh váy cưới, chỉ một mình cô, mặc chiếc váy

cưới hôm kết hôn. Cô mở bộ ảnh trên điện thoại ra, nói: “Cậu xem này, đây là ảnh kết hôn của tôi, cậu nhất định phải chụp cho tôi đẹp hơn cái này đây nhé”. Sau đó, cô ngồi ở phòng trang điểm, nói với thợ trang điểm rằng: “Bắt đầu đi”. Ngày hôm ấy, tôi dẫn cô đi chụp từ sáng tới tối. Chúng tôi đến trường học hồi cấp ba của cô, đến nhà ăn yêu thích nhất của cô hồi đại học. Khi trời sắp tối, chúng tôi còn chạy tới tiểu khu cổ cô với cha mẹ từng sống, ban công ở tiểu khu lưu giữ lại vô số những ước mơ của cô về tương lai. Đến nay, một mình cô mặc váy cưới, cầm pháo hoa, nhìn bóng lưng cô, ít nhiều có phần cô đơn, nhưng cô hất tóc, cười nói với tôi rằng: “Văn Tử, cuối cùng thì tôi đã được giải thoát ở đây rồi, cảm ơn cậu đã ghi lại một ngày quan trọng như thế này cho tôi”.

Tôi không biết ban công kia có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với cô ấy, nhưng tôi biết, chuyện khoác lên mình chiếc váy cưới mặc hôm kết hôn đến chụp ảnh cưới một mình, đối với cô ấy mà nói, nhất định là một sự bắt đầu mới.

Sau đó, nhóm chúng tôi cùng nhau ăn cơm, cô ấy không hề né tránh nói về rất nhiều trải nghiệm của mình với mọi người, cô khuyên bảo những cô gái trên bàn ăn với giọng điệu ẩn chứa tình ý sâu xa: “Con gái ấy à, nhất định phải gả cho tình yêu”.

Cô cười tự giễu, là cô đáng đời, vì cảm thấy đến tuổi, nên đi đến buổi xem mặt, cuối cùng gả cho một người mà mọi phương diện đều có vẻ không tồi. Cho dù cô đã làm tốt công tác tư tưởng, cô biết xem mặt và sự qua lại gần gũi không thể cho cô cơ hội hiểu rõ đối phương, nhưng con người trước mắt cô này, điều kiện về mọi mặt đều không tồi, nếu cô bỏ lỡ, có lẽ khó có thể gặp được người nào hơn thế. Cô thầm nghĩ, tình yêu cần sự bồi dưỡng, cô một lòng yêu anh ta, xây dựng cho anh ta một gia đình nhỏ, thì tất cả đều sẽ hạnh phúc.

Nhưng cô dần phát hiện ra rằng, anh ta có tính khí nóng nảy, nát rượu, còn cả thói gia trưởng không thể hiểu nổi nữa. Mỗi lần tan làm là anh ta quẳng quần áo xuống nền, sau đó nằm xuống sofa, bắt cô rót nước cho anh ta ngâm chân, nhưng cô cũng vừa mới tan làm về, tắt bật cơm nước, chờ đợi anh ta trở về kia mà. Chỉ chậm tay chậm chân một chút thôi, sẽ bị anh ta răn dạy, quở mắng. Trong sự trách cứ và quở mắng như thế này, cô luôn đấu tranh, rằng đây có thực sự là cuộc sống mà cô muốn không?

Cô từng tưởng rằng có thể vá víu như vậy để sống qua ngày. Chứ ít thì anh ta có công việc không tồi, làm chủ quán ở ngân hàng, còn cả số tiền lương lí tưởng nữa; anh ta có nhà có xe, anh ta là người Hàng Châu; cha mẹ không cần anh ta phải chăm sóc, họ có lương hưu của mình; anh ta khá đẹp trai, khi đối đãi với bạn bè bên cạnh cô, anh ta ngụy trang thành người đàn ông hào hoa phong nhã, phong độ ngời ngời. Đây chẳng phải là tất cả những gì mà người khác tha thiết ước mong hay sao? Nhưng ngày qua ngày, sau khi thực sự hiểu về con người anh ta, cô không có cách nào để sống tiếp như vậy nữa, mỗi ngày đều cảm thấy quá ư khổ sở và ảm ức.

Gặp phải vấn đề khó khăn trong công việc, cô núp trong nhà vệ sinh khóc nức nở, về đến nhà muốn kể khổ với chồng, nhưng anh ta lại nói bằng giọng điệu khinh thường rằng: “Chuyện này có là gì, trắc trở mà trước kia anh gặp phải nhiều hơn thế nhiều!”. Một câu nói, khiến cô nuốt hết tất cả những ảm ức, cô thầm quyết tâm, sẽ không trải lòng với anh ta thêm lần nào nữa. Dạ dày của cô không tốt, không thể ăn cay, nhưng anh ta lớn lên ở thành phố đâu đâu cũng là ớt cay, một ngày ba bữa không thể thiếu cay. Họ từng vì chuyện này mà tranh cãi, anh ta lật tung bàn ăn, nói: “Không ăn được cùng nhau thì đừng ăn nữa!”.

Bào Bào kể hết những điều này cho cha mẹ biết, nhưng họ lại nói rằng: “Hôn nhân chẳng phải là cãi nhau cả đời sao, phụ nữ cứ nhẫn nhịn

là qua hết thôi, đợi các con sinh con rồi, sẽ không còn thì giờ đâu ra mà cãi nhau vì những chuyện này nữa”.

Khi mở lời đề nghị ly hôn, chính cô còn kinh ngạc trước sự dũng cảm của mình. Cô bảo rằng: “Tôi bỗng phát hiện ra rằng nếu không có tình yêu, thì hôn nhân quả thực là chạm vào sẽ vỡ ngay, bởi vì các bạn không thể thỏa hiệp, càng không thể bao dung và nhượng bộ với đối phương được. Giờ phút này, tôi mới hiểu lựa chọn của mình ngu xuẩn nhường nào, những chua xót mà chỉ có bản thân mới hiểu kia, không ai có thể thể nghiệm được”.

Thế là một mình cô tới chụp bộ ảnh áo cưới này, cô muốn kỉ niệm cuộc hôn nhân sai lầm của mình, muốn nhắc nhở bản thân rằng, cho dù tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, cho dù tiếp theo đây sẽ có vô vàn những gian nan chờ đợi cô đi đối mặt và giải quyết, thì đều phải lưu giữ dáng vẻ đẹp nhất của người con gái khi khoác lên mình chiếc váy cưới, chờ đợi tình yêu tới, chờ đợi một ngày nào đó người đứng kia tới đứng bên cạnh mình.

Là một nhiếp ảnh gia, tôi biết, máy ảnh không bao giờ nói dối. Mỗi lần chụp ảnh cưới, trên gương mặt của đối phương, tôi đều có thể nhìn thấy những cô gái gả cho tình yêu kia, ngọt ngào và hạnh phúc nhường nào.

(2)

Khi Tiểu Nhiễm đến tìm tôi chụp ảnh cưới, cô ấy ba mươi tuổi, nhưng ở cô vẫn có nét ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ.

Nghe nói trước kia cô từng làm vô số chuyện bướng bỉnh, theo người ngoài thấy là hết sức hoang đường. Cô thích nhạc rock and roll, bèn theo đuổi các buổi biểu diễn rock and roll ở khắp mọi nơi, đứng dưới sân

khẩu khoa chân múa tay, gào thét điên cuồng. Cô thích xem bóng đá, nên đã dùng thuốc màu để vẽ LOGO đội bóng lên mặt mình, cùng dòng người nhảy điệu gợn sóng, tạo thành sóng người, hét hò cổ vũ cho đội bóng trong sân thi đấu. Cô thích đi phượt, nên đã cùng một nhóm người có sở thích du lịch đi tới Tây Tạng, dựng lều ngủ bên đường quốc lộ. Cô thích đồ ăn ngon, nên đã cùng chị em hợp tác mở quán ăn, cho dù cuối cùng việc kinh doanh không có gì khởi sắc, phải đóng cửa, thì mỗi lần nhắc lại chuyện này, gương mặt cô vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo.

Dừng lại tất cả những chuyện có vẻ điên cuồng này, là vì lòng hiếu thuận. Tuổi tác lớn dần, cha mẹ cũng già đi từng ngày, cô lo lắng cho sức khỏe của cha mẹ, hi vọng bản thân có thể gánh vác chuyện chi tiêu trong gia đình, không để cha mẹ phải nhọc lòng, nên cô đã nhuộm tóc trở lại màu đen, đến trường làm cô giáo, mỗi ngày đi làm tan làm đúng giờ, như những cô gái ngoan.

Cô bảo rằng, không phải là cô vứt bỏ cuộc sống mà mình muốn, chỉ là tạm thời vứt bỏ tự do mà thôi. Nhưng có một thứ mà cô phải kiên trì, đó chính là tình yêu.

Cha mẹ cô đang giục cưới, họ luôn cảm thấy chung quy là con gái, nhất định phải có người chăm sóc, mới có thể khiến người làm cha làm mẹ thực sự yên tâm được. Nhưng cô nói với cha mẹ rằng: “Hôn nhân không phải là bảo hiểm của cuộc sống, giây phút này kết hôn, giây phút sau còn có nguy cơ phải ly hôn. Cho nên, đây là chuyện duy nhất mà con muốn giữ quyền lựa chọn, thời gian có thể khiến con lựa chọn kết hôn, và cả người mà con muốn kết hôn kia nữa!”.

Trong các dịp lễ ức hiếp kẻ độc thân, Tiểu Nhiễm đều trải qua một mình. Lễ Giáng sinh, lễ tình nhân, Thất tịch, cô nhìn thì có vẻ cô đơn, nhưng lòng cô hiểu rằng, mọi sự chờ đợi, đều là vì người xứng đáng để mình gửi trao cả sinh mệnh trong tương lai kia.

Còn cuộc gặp gỡ giữa cô và anh, giống hết như một truyền thuyết.

Anh là tay trống của ban nhạc. Sau khi làm “gái ngoan” được một thời gian dài, cô đã quyết định cho mình giây phút xả hơi, đi xem buổi biểu diễn, thì gặp được anh. Cô đứng dưới sân khấu, có ấn tượng vô cùng sâu đậm với dáng vẻ cả người ướn nhẹp, mắt cá chân có hình xăm của anh. Không nói ra được tại sao khi cô nhìn thấy anh, cảm thấy anh còn tỏa sáng rạng rỡ hơn cả người hát chính. Khoảnh khắc con tim khẽ xao động ấy, là tiếng sét ái tình bao nhiêu năm cô chưa từng gặp.

Thế rồi đợi buổi biểu diễn kết thúc, cô đi tìm anh nói chuyện, sau đó nói với anh rằng: “Anh giống như là người mà em đã chờ đợi từ bấy lâu vậy, cuối cùng thì em đã gặp được anh rồi. Em rất thích anh, anh có bằng lòng thử ở bên em xem thế nào không?”.

Cô nàng thú vị gặp được anh chàng thú vị, họ đã bị đối phương thu hút, chẳng mấy chốc đã ở bên nhau.

Cuối tuần. cô cùng anh đi biểu diễn, thường ngày anh đón cô tan làm, buổi tối họ đến tổ ấm nhỏ của mình nấu nướng. Anh rửa rau, cô vào bếp, anh rửa bát, cô gọt hoa quả sau bữa ăn. Họ chưa từng phân công, nhưng lại có tiết tấu tương thông. Họ thích đi du lịch, thích xem triển lãm, thích tất thấy những gì đối phương thích.

Khi tìm tới chụp ảnh cưới, họ đã yêu nhau được ba năm, nhưng mỗi ngày đều như mối tính đầu. Tôi hỏi họ: “Có bí quyết gì không?”.

Anh chàng nhìn tôi một cái, nói với vẻ ngẫu: “Không có bí quyết gì cả, tôi và cô ấy chính là một cặp trời sinh”.

Họ quả đúng là một cặp trời sinh, bởi vì họ dám kiên trì với niềm yêu thích của chính mình. Năm ngoái, tôi đã chụp một bộ ảnh cưới vô cùng

đặc biệt cho họ. Mọi người đều biết, tất cả những người chụp ảnh cưới, đều hi vọng mình đẹp xinh, cô dâu còn đắn đo thợ trang điểm nhìn xem họ có bị nhòe phần hay không. Nhưng cặp đôi này vô cùng kì lạ, anh mặc sơ mi trắng cùng với chiếc quần đùi màu kaki, cô khoác chiếc váy trắng, kết hợp cùng đôi giày đỏ bạn thân tặng, hai người họ chọn dùng hai chiếc mặt nạ để che đi gương mặt. Tôi hỏi họ lí do, họ cùng đồng thanh nói: “Thích chứ sao”.

Phải rồi. Thích chứ sao. Anh thích cô, cô thích anh. Khi chụp ảnh, anh luôn nắm lấy tay cô, đắn đo cô cẩn thận. Tình tế lên, anh chẳng có vẻ gì là người đàn ông chơi rock and roll cả.

Sau khi rửa ảnh, hai người họ tỏ ra vô cùng thích thú, Tiểu Nhiễm nói: “Không có mặt không sao hết, mặc dù chúng tôi đeo mặt nạ, không nhìn thấy nhau, nhưng tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của anh ấy, độ ấm nơi lòng bàn tay anh ấy, dẫu có nhắm mắt lại thì tôi vẫn biết được, người này, chính là anh ấy”.

Tôi nhìn những bức ảnh này, có lúc cũng cảm thấy thật kì diệu, chuyện mà người ngoài không thể hiểu được, lại là đáng vẻ mà họ yêu thích. Đây không chỉ là ý nghĩa của một bộ ảnh cưới, tôi nghĩ, điều quan trọng hơn cả là, cô ấy đã gả cho tình yêu, gả cho người đàn ông yêu thương cô ấy, cưng chiều cô ấy.

(3)

Khoảng thời gian trước tôi từng xem một video trên Weibo, do một cô gái ngoại quốc quay vào dịp lễ Giáng sinh.

Vào ngày này, cô gái muốn tặng cho ông xã của mình một món quà, đó chính là – anh ấy sắp được làm cha rồi. Khi chàng trai cầm quần áo của trẻ sơ sinh, hiểu ra tất cả những điều này, thoát đầu là ngẩn người, sau

đó nét mặt chuyển sang vui sướng khôn xiết, anh ôm vợ không ngừng hét lên “anh yêu em chết mất thôi”, sau đó giọt nước mắt lăn dài kia, đã khiến các cô gái hiểu được tình yêu rốt cuộc là gì.

Chỉ có gả cho tình yêu, mới có được dũng khí thay đổi cuộc sống. Tình yêu không phải là câu chuyện đồng thoại, càng không phải là một tờ bảo hiểm vững chắc. Chỉ là, bạn sẽ bằng lòng vì nó mà nỗ lực gây dựng, vun đắp cho cuộc sống của hai người, đi thỏa hiệp và tiếp nhận, đi bao dung và cảm kích, đi phấn đấu cho tương lai. Những điều này, mới là cuộc hôn nhân đáng để người con gái dùng quãng đời còn lại của mình để đánh đổi.

Diary

Đó chính là dáng vẻ chúng ta ngang qua thế giới đích thực

Tôi thường nghĩ, thật vui mừng vì những người làm quen được trong quá trình chụp ảnh, những câu chuyện nghe thấy, những niềm cảm động bình thường và chân thực này đã dìu dắt tôi bước tới ngày hôm nay. Tôi đã từng làm tuần nội dung như thế này ở Moon, họ là một đôi bạn thân – Hoàng Kim và Bạch Ngân, bắt đầu từ năm 2014, mỗi năm họ đều tìm tôi chụp ảnh, mỗi năm ghi chép lại một lần.

Họ – trong bức ảnh – đang thay đổi. Bức ảnh của chúng tôi cũng đang thay đổi. Điều duy nhất không thay đổi là thời khắc họ cùng nắm tay bước qua, và cả nghề chụp ảnh mà chúng tôi luôn kiên trì. Khi lật giở những bức ảnh này, tôi chợt nghĩ tới, chúng ta và họ, tình thân và tình bạn, thời gian và thanh xuân, những sự vật tuyệt đẹp này, chính là dưỡng chất giúp chúng ta bước tiếp về phía trước.. Khi chúng ta không tìm thấy phương hướng và đáp án, những điều này chính là câu trả lời, tôi luôn vững tin như thế.

Những lần làm việc nghĩa không chùn bước của chúng ta ngày trẻ, đôi khi giống với một kiểu bướng bỉnh hơn,

thoải mái thẳng tiến không lùi trong tình yêu,

lòng dũng cảm này, có lẽ, cả đời chỉ có một lần.

CÁM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ

(1)

Trong quán cà phê, cậu ta nghe thấy một vài âm kéo dài, rồi sa sầm mặt xuống nói với tôi rằng: “Họ nói, Tiểu Phi chết rồi, trong đêm tối mùa đông rét buốt, cô ấy đã nhảy xuống dòng sông đó không do dự, như bị quỷ nước hiệu triệu, đánh rơi tất cả sức sống của mình, bỏ mặc cả gia đình và con gái”.

Trong một thời gian dài, lời đồn thổi lan tràn khắp thị trấn. Một buổi chiều, cậu ta đã kể xong câu chuyện cho tôi nghe. Cậu ta nói dòng sông nhấn chìm sinh mạng của cô ấy, là nơi cá bơi lội, là nơi chứa đựng tình yêu của cô ấy và Giai Minh.

(2)

Trong cuộc sống cấp ba của mỗi người, có lẽ luôn có một cô gái như Tiểu Phi. Cô là học sinh có thành tích học tập tốt nhất lớp, làm đại diện môn, làm lớp trưởng, từ giáo viên chủ nhiệm cho tới giáo viên bộ môn đều coi cô là học sinh gương mẫu.

Hồi nhỏ, sau khi mẹ Tiểu Phi sinh được em gái Tiểu Phi, cơ thể không được chăm sóc tốt, bệnh lớn bệnh nhỏ triền miên, được mấy năm

thì qua đời. Cho nên cô luôn cố gắng học hành, thành tích luôn đứng top 3, được cha cô coi là hòn ngọc sáng trong tay.

Bởi vậy, khi Tiểu Phi và Giai Minh – thành tích luôn đứng cuối lớp yêu nhau, mọi người đều ngỡ ngàng. Vốn dĩ giáo viên chỉ để họ giúp đỡ nhau trong học tập, nhưng không ngờ mới có mấy tuần, cô học trò ngoan ngoan Tiểu Phi lại thành ra yêu sớm. Cô giáo tìm Tiểu Phi nói chuyện hết lần này tới lần khác, “Việc học hành của em phải làm sao?”, cô giáo hỏi cô.

“Em có thể đảm bảo với các thầy cô rằng thành tích sẽ không tụt hạng, cũng sẽ không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn gây phiền phức cho nhà trường, những điều này em đều có thể đảm bảo. Nhưng”, Tiểu Phi nói bằng giọng kiên định, “Bảo em và Giai Minh chia tay, tuyệt đối không thể”.

Nghे nói cô thích Giai Minh, là bởi một buổi chiều nọ sau khi tan học, cô phải dạy bù cho Giai Minh, giảng lại một lượt từng đề toán mà cậu làm sai. Nhưng Giai Minh nói ngày hôm ấy phải đi câu cá, câu cá xong mới học. Tiểu Phi bắt đầu tranh luận với cậu, cô không hiểu tại sao câu cá lại có sức hấp dẫn đến như thế. Giai Minh nói: “Hay là cậu đi cùng tớ nhé?”, cứ như vậy, cậu lái xe dẫn Tiểu Phi đến bên sông.

Dòng sông nhỏ kia chảy uốn lượn theo trung tâm thị trấn, hai bên bờ là hai hàng cây cối, có nhiều người già đi tản bộ hoặc tắm nắng dọc bờ sông. Giai Minh bảo rằng, từ nhỏ cậu đã cùng cha câu cá ở đó. Cần câu cá của ông đã cũ, bên trên dán chỉ chút băng dính, hình như chưa đựng rất nhiều hồi ức.

Cậu để Tiểu Phi ngồi dưới bóng cây, sau đó quăng cần câu vào nước, dần dần chỉ có thể nhìn thấy chiếc phao nhỏ xíu. Cậu ngồi xuống, nhìn

chiếc phao động theo sóng nước. Tiểu Phi cầm vở bài tập ngồi ở bên làm bài, chốc chốc lại nhìn qua. Một hồi lâu sau, không có động tĩnh gì.

Tiểu Phi chạy đi tìm cậu tranh luận: “Nếu không câu được cá thì đừng làm lỡ dở thời gian thêm nữa!”.

Nhưng Giai Minh nói: “Chuyện quan trọng nhất khi câu cá, chính là chờ đợi”.

Cậu kể cho Tiểu Phi nghe câu chuyện cùng cha câu cá hồi nhỏ. Bấy giờ, cậu cũng không hiểu câu cá có điểm gì thú vị, nhưng cha cậu nói, trong quá trình chờ đợi, có thể nhìn thấy sóng nước dập dờn, nhìn thấy một chiếc lá rơi trên mặt nước gợn sóng lăn lăn, nhìn thấy bóng râm khi tầng mây thi thoảng che đi mặt trời. Những cảnh tượng tươi đẹp mà chúng ta thường phớt lờ trong cuộc sống thường nhật này, lại có thể thu hết vào tầm mắt khi câu cá.

Bỗng nhiên, chiếc phao động đây, Giai Minh dùng lực kéo cần câu lên, thuận theo dây câu cá, phát hiện thấy một con cá bột nhỏ xíu. Tiểu Phi đang định cảm thán thu hoạch cả một ngày trời quá ít ỏi, thì Giai Minh lại thả con cá nhỏ xuống sông.

Cậu bảo rằng: “Nó còn quá nhỏ”.

Tiểu Phi hỏi: “Vậy chẳng phải là lãng phí thời gian dài như vậy sao?”.

Giai Minh chỉ cười: “Không lãng phí, trong quá trình câu cá tớ đã nhận được rất nhiều thứ”.

Có làn gió thổi qua, Giai Minh tiện tay ngắt hai quả quýt trên cây quýt bên cạnh hồ. Cô bóc ra, trong không khí tản phát ra mùi thơm thanh nhẹ của quýt. Khoảnh khắc ấy, không biết tại sao, Tiểu Phi cảm thấy cậu

con trai trước mắt này khác biệt với tất cả những người mà cô đã từng gặp.

(3)

Tình yêu ngây ngô dường như không có đạo lý, nhưng hình như lại có đủ lí lẽ. Dù sao thì Tiểu Phi đã cùng Giai Minh đi học, tan học quang minh chính đại như thế. Cô một lòng một dạ yêu Giai Minh, cũng đã làm tròn lời hứa với thầy cô, thành tích học tập vẫn đứng top 3. Thế nên, nhà trường đành ngoảnh mặt làm ngơ, lặng lẽ dung túng cho chuyện yêu sớm của cô trò giỏi này.

Gần đến kì thi đại học, trước khi điعن nguyện vọng, Tiểu Phi hỏi Giai Minh: “Nếu tớ đăng kí dự thi ở nơi khác, cậu có tình nguyện đi cùng tớ không?”.

Giai Minh nói: “Nhưng tớ chỉ muốn ở lại đây thôi, tớ muốn yên tĩnh ở bên dòng sông nhỏ kia, sống cuộc sống của mình”.

Cho dù cậu không hỏi Tiểu Phi có tình nguyện ở lại không, thì trong lòng Tiểu Phi đã có câu trả lời.

Không ai biết rằng hồi nhỏ Tiểu Phi đã hoang tưởng vô số lần được rời xa thành phố nhỏ này, để đến với những thành phố lớn như Thượng Hải hay Bắc Kinh, bắt đầu cuộc đời hoàn toàn mới. Nhưng cô đã thay đổi nguyện vọng, vứt bỏ cơ hội được nhà trường cử đi học để điعن tên một trường đại học bình thường ở thị trấn nhỏ.

Những lần làm việc nghĩa không chùn bước của chúng ta hồi trẻ, đôi khi giống với một kiểu bướng bỉnh hơn, thoải mái thẳng tiến không lùi trong tình yêu, sự dũng cảm này, có lẽ, cả đời chỉ có một lần.

Thành tích của cô và Giai Minh cách nhau hơn hai trăm điểm, nhưng lại vào học cùng một trường đại học. Cha cô và cô cãi nhau một trận ầm ĩ, cô con gái ngoan ngoãn từ trước tới giờ lần đầu tiên buông lời tàn nhẫn với cha mình. Cô nói: “So với việc chạy về phía tương lai tươi đẹp trời cao biển rộng, thì con muốn có được niềm hạnh phúc mà con muốn có được nhất hơn. Cha hãy để cho con lựa chọn một lần, được không ạ?”.

Trước mặt tất cả mọi người, Tiểu Phi mang lòng dửng cảm với khí thế ngất trời, còn khi đối mặt với Giai Minh, cô lại trở thành một cô gái vừa chu đáo vừa dịu dàng. Cô cùng cậu câu cá, cùng cậu ăn cơm, cùng cậu chơi game. Nhiều người hỏi Tiểu Phi rằng liệu như vậy có đáng không, cô chỉ nói: “Bản thân tôi cảm thấy đáng là được”.

Ngày sinh nhật hai mươi tuổi, dưới kí túc xá của Tiểu Phi, Giai Minh tặng cô một bó hồng, cùng với một chiếc nhẫn bạc nhỏ được mua bằng chính số tiền mà cậu làm thêm được. Cậu nói: “Anh nợ em một chiếc nhẫn kim cương, nhưng nếu như em bằng lòng, đợi tốt nghiệp anh sẽ cưới em, được không?”.

Đây là chuyện cảm động nhất mà Giai Minh từng làm cho cô. Ngày hôm ấy, họ ôm chặt lấy nhau trong tiếng hoan hô của bạn học. Tiểu Phi khóc mãi. Cô khóc cho sự dửng cảm ngày trẻ của mình, khóc cho cả tình yêu cảm động bản thân, cảm động cả Giai Minh kia nữa.

(4)

Ngày họ kết hôn, bạn bè của phụ huynh hai nhà, bạn học cấp ba và đại học, thầy cô và rất nhiều người trong thị trấn đều tới dự, họ mang đến lời chúc phúc lớn nhất của mình dành cho đôi tình nhân nhỏ. Ngày hôm ấy, Tiểu Phi đỏ ửng mặt, uống hết chén rượu này đến chén rượu khác, khoe niềm hạnh phúc của mình với tất cả mọi người. Người tổ chức lễ cưới hỏi cô yêu chàng trai từ khi nào, cô nói, buổi chiều câu cá

kia khiến cô hiểu rằng trên thế giới này thì ra có rất nhiều chuyện mà chờ đợi quan trọng hơn là kết quả, nhưng may mắn là sự chờ đợi của cô đã đổi được kết quả tốt đẹp.

Một tràng vỗ tay nổi lên dưới sân khấu, Giai Minh đứng bên cạnh cô đỏ cả mặt.

Sau lễ cưới, Tiểu Phi sinh được một bé gái, cô làm việc ở mẫu giáo, dạy các bạn nhỏ môn Mỹ Thuật. Chưa được hai năm, con gái cô cũng vào học tại trường mẫu giáo nơi cô làm việc, thế là, mỗi ngày cô chạy đi chạy lại từ nhà tới trường mẫu giáo, sống cuộc sống bình thường.

Còn Giai Minh, sau khi tốt nghiệp vào làm cho một công ty về vật liệu xây dựng, sau đó cùng đồng nghiệp hợp tác làm buôn bán vật liệu xây dựng, kiếm được khoản tiền đầu tiên kể từ khi lập nghiệp. Mỗi làm ăn ngày một lớn dần khiến cậu trở thành ông chủ. Cậu càng ngày càng bận, khi về nhà thường là lúc con gái đã ngủ say. Còn Tiểu Phi, đầu đã mệt nhoài, vẫn cứ kiên trì ngồi trên sofa đợi cậu trở về.

Giai Minh từng tỏ ý xin lỗi, cảm thấy Tiểu Phi đã dành tặng tuổi thanh xuân đẹp nhất của mình cho tình yêu, bôn ba vì gia đình và công việc quá sớm, không được hưởng thụ cuộc sống như những người con gái khác. Nhưng Tiểu Phi luôn nói, đây là niềm hạnh phúc lớn nhất trong lòng cô, cô không cần sản phẩm chăm sóc da đắt đỏ hay những bộ quần áo đẹp sành điệu, chỉ cần con gái có thể trưởng thành trong khỏe mạnh, vui vẻ, chỉ cần ông xã luôn ở bên cạnh, là đủ rồi.

Nhưng có lúc, sự tình thường không như ý muốn của con người.

(5)

Khoảnh khắc phát hiện ra Giai Minh ngoại tình, Tiểu Phi cảm thấy bầu trời như sụp đổ.

Buổi tối hôm ấy, Giai Minh gửi tin nhắn nói buổi tối phải đến nhà máy kiểm tra sản phẩm nên về muộn. Con gái hơi sốt, đã đi ngủ từ sớm. Tiểu Phi muốn ra ngoài mua ít hoa quả và bánh mì về để làm bữa sáng cho Giai Minh.

Khi đi ngang qua nhà hàng đồ Tây kia, Tiểu Phi còn nghĩ, tháng trước Giai Minh đã đồng ý lần sau sẽ dẫn cô đi ăn. Nhưng quay đầu, cô bèn nhìn thấy ở một bàn ăn trong đó, là Giai Minh và một người phụ nữ khác. Giai Minh đưa tay ra vuốt tóc người phụ nữ kia, ánh mắt chất chứa vẻ yêu chiều Tiểu Phi chưa từng nhìn thấy. Người phụ nữ thẹn thùng cúi đầu xuống như cô gái nhỏ, nở nụ cười e thẹn và ngọt ngào. Nhìn từ xa, họ giống như đôi tình nhân thân mật đang chúc mừng ngày kỉ niệm.

Còn người phụ nữ kia, chính là Trịnh Lâm đến trường mẫu giáo làm việc không lâu trước kia. Tất cả các bạn nhỏ ở mẫu giáo đều nói cô ấy là cô giáo xinh đẹp nhất. Hồi học đại học, cô nàng đến Nhật Bản học tập theo diện sinh viên trao đổi, nên cách ăn vận trang điểm giống với ngôi sao nữ trong các bộ phim Nhật Bản, mái tóc xoăn vừa phải, luôn mặc áo sơ mi màu sắc dịu nhẹ và váy ngắn, xịt loại nước hoa dễ ngửi. Nghe nói cô nàng vốn chỉ quay về một thời gian là phải đến Tokyo tìm việc, nhưng hiệu trưởng trường mẫu giáo là bạn thân của cha cô, nhân lần này cô tốt nghiệp trở về nước, muốn mời cô giúp đỡ mở lớp tiếng Anh, nên cô nàng không sốt sắng quay lại Nhật Bản, tạm thời ở lại dạy các bạn nhỏ học chữ cái, hát tiếng Anh.

Khoảnh khắc ấy, Tiểu Phi không thốt nên lời. Cô mặc chiếc áo bông rộng thùng thình, đứng dưới ánh đèn ấm áp của chiếc biển hiệu ở nhà hàng đồ Tây, dáng vẻ nhếch nhác, tinh thần sa sút, lòng cảm nhận từng

cơn buốt lạnh đến thấu tận xương tủy. Như có thứ gì đó bị xé vụn, tan tành, cả con tim thắt lại, đau nhói.

Giai Minh và Trịnh Lâm đứng dậy ra về, Tiểu Phi núp bên góc đường, nhìn Giai Minh cẩn thận kéo cửa xe cho Trịnh Lâm, dùng tay che đầu cô nàng, cho đến khi cô nàng ngồi vững mới chạy tới ghế lái. Nhưng kết hôn nhiều năm như vậy rồi, anh chưa một lần chăm sóc cô như vậy.

Tiểu Phi thất thểu bước về nhà, người lạnh buốt. Cô ngồi xồm bên giường cô con gái đang ngủ say, chẳng thể ngăn nổi những giọt nước mắt. Cô dùng sức bịt miệng, chỉ sợ làm con gái thức giấc.

Họ quen nhau từ khi nào nhỉ? Nhớ lại, có lẽ là trong đại hội biểu dương của trường mẫu giáo lần trước. Ngày hôm ấy bởi vì con gái phải lên sân khấu biểu diễn tiết mục hát nên Giai Minh cũng đến. Trịnh Lâm dẫn các bạn nhỏ biểu diễn xong bài hát tiếng Anh trong bộ phim điện ảnh “The Sound of Music”, cô ta hát hay là thế. Sau khi hát xong, rất nhiều phụ huynh đều tranh phần nói chuyện với cô ta, hi vọng cô ta có thể dạy cho con nhà mình. Hôm ấy, cô ta còn cố ý đi tới chào hỏi Tiểu Phi và Giai Minh, khen con gái họ thông minh, có thiên phú.

Vậy thì, trong những khoảnh khắc mà mình không biết kia, đã phát sinh chuyện gì? Tại sao bất thành linh, ngôi nhà này, người đàn ông này, lại biến thành đáng vẽ mà mình không hề quen biết?

Một vụn suy nghĩ nảy ra trong đầu óc cô. Tiểu Phi muốn hỏi cho ra nhẽ, cô nghĩ cho dù có mất cả chì lẫn chài cũng phải để Giai Minh cho mình một lời giải thích rõ ràng, thậm chí cô còn hận Trịnh Lâm đến thấu xương, cô muốn giáng cho cô ta một bạt tai, hỏi cô ta tại sao lại phá hoại gia đình của người khác.

Lúc này, cô con gái bỗng tỉnh giấc, chìa bàn tay nhỏ nóng rực từ chăn ra sờ mặt mẹ, nói: “Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc?”.

Nước mắt Tiểu Phi càng tuôn trào mãnh liệt, cô đành nói: “Không sao đâu, con yêu, vì mẹ lo cho con, không nỡ thấy con bị ốm”.

Cô gái nhỏ nói bằng giọng con nít: “Mẹ đừng buồn mà, con sẽ ăn nhiều, sớm ngày trưởng thành, thì sẽ không bị ốm nữa, sau này con không để mẹ phải khóc nữa”.

Vì tình yêu, vì con gái, Tiểu Phi muốn níu kéo Giai Minh, muốn gìn giữ cái gia đình này.

Gần mười hai giờ, cửa mở. Cô đứng dậy khỏi sofa, nhìn Giai Minh, nói: “Anh về rồi à? Anh đói rồi chứ, em đi nấu chút đồ cho anh ăn nhé”.

(6)

Cuộc sống nhìn thì có vẻ vẫn như thường lệ, Tiểu Phi chăm sóc con gái và Giai Minh càng chu đáo hơn, nhưng nỗi bất an lơ mơ nơi đáy lòng kia bám riết cô hết ngày này sang ngày khác.

Giai Minh về nhà muộn, cô thường ngồi một mình trên sofa rơi nước mắt, đừ người, sau đó khi anh về tới nhà, cô lại cuống cuống lau đi. Mỗi lần gặp Trịnh Lâm ở trường học, cô đều cố tình né tránh, sợ phải đối mặt với tất cả những điều này.

Bao nhiêu lần muốn nói lại thôi, cô không dám làm cho ra lẽ. Thế nên cứ suốt ngày thần thờ, đến những lời nói chuyện hàng ngày đơn giản nhất với Giai Minh cũng trở nên gượng gạo. Cô thử xem trộm điện thoại của Giai Minh, nhưng vừa mở khóa, tim cô đập nhanh tới độ muốn ngất tới nơi, nên đành phải buông xuống. Mỗi lần cầm áo khoác ngoài của Giai Minh lên, cô đều nín thở, sợ ngửi thấy mùi của người khác.

Đúng thế, kì thực không phải là không phát hiện ra những chi tiết khác.

Bởi vì mùi hương của quả quýt bên dòng sông nhỏ năm xưa, mấy năm nay Tiểu Phi đều mua hương nhu vị quýt để trong xe của Giai Minh. Nhưng có một ngày, nó đã bị Giai Minh đổi sang mùi hương dịu nhẹ giống với mùi hương trên người Trịnh Lâm. Trên đường Giai Minh đón Tiểu Phi tan làm, cô nhìn dòng người lao vùn vụt ngoài cửa xe, im lìm không nói một lời, mỗi lần hít thở đều cảm thấy lồng ngực như bị kim châm.

Giai Minh xưa nay không thích trang điểm, đã bắt đầu chú ý tới cách ăn mặc. Có lúc anh sẽ xách về một vài bộ đồ vừa mua, nhưng không phải là nhãn hiệu và kiểu dáng mà Tiểu Phi hoặc Giai Minh biết chọn lựa. Có lẽ, là Trịnh Lâm chọn cho anh nhỉ? Nhưng kết hôn lâu như vậy rồi, cho dù là ngày kỉ niệm trọng đại, Giai Minh đều ăn mặc tùy ý, rồi cùng Tiểu Phi đến nhà hàng dùng cơm, nhưng đến nay, thi thoảng anh sẽ chăm chút cách ăn mặc sao cho đẹp.

Trong rất nhiều đêm tối, nhìn Giai Minh ngủ say bên cạnh, Tiểu Phi nghĩ, tình yêu nhiều năm như vậy, thực sự có thể yếu đuối tới độ không chịu nổi một đòn như thế này sao? Cô muốn áp mặt vào lưng người đàn ông này, nhưng không dám kể gần, sợ mình sẽ nghĩ tới người phụ nữ cũng có liên quan tới chồng của mình kia.

Nước mắt ướt đầm gối hết lần này đến lần khác, chỉ khi ở bên con gái, Tiểu Phi mới cảm thấy an tâm. Nhìn ánh mắt ngây ngô của con gái, cô sẽ tràn đầy dũng khí, muốn nhẫn nhịn tất cả, muốn đợi tới ngày mà cô hi vọng.

Có một lần, đồng nghiệp và Trịnh Lâm trò chuyện chỗ nào ở Nhật Bản thú vị. Tiểu Phi nghe thấy Trịnh Lâm miêu tả về vẻ đẹp cổ vận của

Kyoto, thời trang phồn hoa của Tokyo, vẻ lãng mạn cổ xưa của Hokkaido với ánh mắt phát sáng, cô gạn hết dũng khí hỏi một câu: “Sau này cô có quay trở lại Nhật Bản nữa không?”. Trịnh Lâm chẳng cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là có, tôi thích Nhật Bản vô cùng, muốn sống lâu dài ở đó”.

Trịnh Lâm vẫn đang tán gẫu với đồng nghiệp, nhưng nghe thấy đáp án này, con tim căng cứng của Tiểu Phi như được thả lỏng. Tối hôm ấy, cô nấu một bàn thức ăn thịnh soạn cho Giai Minh, có giấc ngủ ngon đầu tiên trong suốt thời gian này. Cô nghĩ: Chỉ cần mình nhẫn nại, kiên trì, thì nhất định sẽ đợi được đến ngày Trịnh Lâm rời khỏi, nhất định sẽ khiến Giai Minh hiểu được tình yêu của mình dành cho anh ấy.

(7)

Khi Giai Minh nói phải đi Hàn Quốc công tác, Tiểu Phi hỏi anh: “Em có thể xin nghỉ đi cùng anh không? Chúng ta chưa đi du lịch cùng nhau bao giờ”, nhưng Giai Minh đã từ chối, anh bảo lần này phải chạy tới nhiều nhà máy, không có thời gian du lịch.

Nhưng ngày thứ hai khi Giai Minh đi, Trịnh Lâm đã xin nghỉ phép. Nghe nói, cô nàng xin nghỉ phép năm để quay trở về Nhật Bản.

Ban đầu, Tiểu Phi không nghĩ ngợi nhiều, nhưng khoảng ngày thứ năm, có lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ đã mách bảo Tiểu Phi rằng, có lẽ Giai Minh không đến Hàn Quốc, mà cùng Trịnh Lâm đến Nhật Bản. Trước kia mỗi lần Giai Minh đi công tác, Tiểu Phi đều yên tâm làm việc của mình, chưa từng gọi điện thoại và WeChat. Nhưng lần này, suy nghĩ này khiến cô vô cùng sợ hãi, cô liên tục gọi điện cho Giai Minh, nhưng đều không có người bắt máy.

Cô để các bạn nhỏ trong mẫu giáo tự chơi trò chơi, sau đó ngồi một mình ở một góc phòng học, nổi bất an và lo sợ dồn ứ trong lòng. Cô nghĩ ra một cách, cô nói với đồng nghiệp điện thoại của mình bị hỏng, muốn gọi nhờ một cuộc điện thoại, thế là cô đã mượn điện thoại của đồng nghiệp, lén tra nhóm bạn bè trên WeChat của Trịnh Lâm.

Trịnh Lâm đăng rất nhiều tin vào nhóm bạn bè: Cô nàng mặc kimono xinh đẹp chụp ảnh dưới lá đỏ ở Kyoto, nhưng đột nhiên ở một video ngắn ăn hàng kiểu Teppanyaki[1], Tiểu Phi nhìn thấy tay của Giai Minh huơ qua. Video ngắn ấy, Tiểu Phi trốn trong nhà vệ sinh xem cả thấy hơn ba mươi lần. Trịnh Lâm chụp thịt bò và cá thu được nướng trên Teppanyaki, Giai Minh chìa tay ra lấy đĩa, đồng hồ trên cổ tay, là món quà mà Tiểu Phi tặng anh nhân dịp kỉ niệm ngày cưới vào năm ngoái.

Mỗi tháng Tiểu Phi chỉ nhận được số tiền lương ít ỏi hơn ba nghìn tệ, nhưng chiếc đồng hồ ấy trị giá những sáu vạn tệ. Tiểu Phi nghĩ, là đàn ông nhất định phải có một chiếc đồng hồ đẹp. Cho nên cô đã lén lút đi làm thêm, làm gia sư, mấy năm mới tích cóp đủ tiền. Khi Tiểu Phi tặng đồng hồ cho Giai Minh, anh nói: “Anh muốn thì có thể tự mua mà, dù sao thì anh cũng đã làm ông chủ rồi, em việc gì phải làm khổ mình”, nhưng cô bảo rằng: “Em muốn dùng sức mạnh của mình để dành tặng anh những thứ tốt nhất”.

Nhưng cho dù là hi sinh nhiều như vậy, tới cuối cùng có ý nghĩa gì đây?

Giai Minh về tới nhà đã hơn hai giờ đêm, anh vừa định mở cửa, thì Tiểu Phi từ sofa bật dậy xông tới hỏi anh: “Anh đã đi đâu, tại sao không nghe máy?”.

“Anh bận họp”, Giai Minh trả lời cô bằng giọng điệu hững hờ.

“VẬY anh hãy nói cho em nghe một lượt hành trình của anh đi?”, Tiểu Phi rống lên, “Mỗi ngày đi đâu, làm gì, ở cùng ai!”.

“Em thần kinh rồi hay sao? Nhỏ tiếng thôi! ĐỪNG đánh thức con gái!”, Giai Minh mất kiên nhẫn nói: “Anh đi tắm đây, không muốn nói nhiều với em nữa!”.

Cô lén lút cầm điện thoại của Giai Minh lên, nhưng mặt khẩu đã thay đổi. Tiếng nước trong nhà vệ sinh liên tục vọng tới, những lời nói suýt chút nữa đã buột ra khỏi miệng kia, nghĩ tới con gái, cô lại nuốt trở lại.

Buổi sáng hôm ấy, cô và Giai Minh vì chuyện bữa sáng ăn gì mà bắt đầu cãi nhau ầm ĩ. Giai Minh đứng dậy đập cửa ra ngoài, nửa phút sau lại quay lại, nói với Tiểu Phi: “Hôm nay chúng ta đừng đi làm nữa, ngồi xuống nói chuyện đi”.

Tiểu Phi phát giác thấy sự tình không ổn, cô sợ mọi thứ bị phá hoại, sốt sắng muốn trốn chạy: “Em không muốn nói, không có gì để nói cả, em phải đi làm đây”, nhưng Giai Minh ấn cô lại, nói: “Anh quả thực là không chịu nổi nữa rồi, Tiểu Phi, chúng ta ly hôn đi”.

Giai Minh nói: “Nhiều năm như vậy rồi mà em vẫn giữ mãi một dáng vẻ, lời thôi lếch thếch, buồn chán tẻ nhạt. Dẫn em ra nước ngoài du lịch, em nói không có gì đẹp cả, mỗi năm sinh nhật anh em đều tặng cà vạt, mỗi bữa sáng đều là sữa bò và trứng gà. Nhưng em biết anh thực sự muốn gì không? Em biết anh thực sự thích gì không? Mỗi lần ra khỏi nhà, anh đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy cuối cùng đã không cần phải đối mặt với dáng vẻ em thở ngán than dài nữa rồi. Anh tưởng rằng vì con gái anh có thể tiếp tục sống như thế này, nhưng ngày nối ngày, anh cảm thấy cuộc sống như thế này quả thực là quá thảm thương!”.

“VẬY em không thăm thương hay sao? Tất thấy thanh xuân của em đều dành trọn cho anh, tất thấy tình yêu của em đều dùng để yêu anh...”, Tiểu Phi muốn níu kéo anh, giống như một người phụ nữ đang cầu xin.

“Nhưng trước giờ anh chưa từng yêu em! Anh chỉ cảm thấy em đối xử với anh quá tốt, anh cần phải báo đáp em!”, câu nói này vừa thốt ra, Tiểu Phi và Giai Minh đều trầm lặng.

Khoảnh khắc ấy, tất thấy những nhấn nại trong những chuỗi ngày qua đã sụp đổ, Tiểu Phi bật khóc điên cuồng, cả người run lên bần bật, cô đứng dậy xông ra khỏi nhà. Phía sau không có người đuổi theo. Cô chỉ nghĩ, đây đều là lỗi của Trịnh Lâm, đều là cô ta dụ dỗ Giai Minh, mới khiến mọi thứ thay đổi.

Khi xông tới trường học, cô đã chậm hai mươi phút. Hôm ấy, các giáo viên phải lên lớp công khai, lãnh đạo toàn tỉnh đến dự. Trịnh Lâm đang mặc chiếc váy mini xinh đẹp dạy các bạn nhỏ hát tiếng Anh trong phòng học. Trong bầu không khí hòa hợp vui vẻ, Tiểu Phi đẩy cửa, xông tới giáng cho Trịnh Lâm một cái tát, rồi hét lên: “Cô đã dụ dỗ chồng tôi, phá hoại gia đình người khác, đồ không biết xấu hổ!”.

Các bạn nhỏ sợ hãi khóc toáng lên, các lãnh đạo nhìn nhau, giáo viên trong trường vội vàng kéo Tiểu Phi ra ngoài, cô lại hét: “Hôm nay tôi nhất định phải xé nát mặt cô! Để mọi người nhìn thấy bản mặt thật của cô!”.

Trong phòng làm việc, lãnh đạo trường học mắng Tiểu Phi một trận té tát. Trận sóng gió này khiến mọi người đều biết, từ lãnh đạo tới các bạn nhỏ, tới phụ huynh của các em, tất cả mọi người đều biết trò cười này. Trong thời gian ngắn không thể dẹp yên sự việc, trường học chỉ có thể khai trừ Tiểu Phi.

Tiểu Phi khóc lóc than thở, cô không hiểu tại sao người làm sai chuyện không bị trừng phạt, còn mình lại phải gánh chịu tất cả những điều này. Khi cô thu dọn đồ đạc, rời khỏi trường học, không ai ra tiễn cô.

(9)

Tiểu Phi quên thời gian tan học của con, một mình ngồi ở nhà lấy nước mắt rửa mặt. Trường mẫu giáo gọi điện thoại cho Giai Minh, trên đường đón con gái trở về, Giai Minh đã biết mọi chuyện xảy ra ban sáng.

Cửa đẩy ra, Giai Minh để con gái vào phòng trước, rồi hỏi Tiểu Phi: “Cô điên rồi sao?”.

“Cô ta cướp mất mái ấm của tôi, cướp mất anh!”, giọng Tiểu Phi đã khàn, nhưng cô vẫn hét lên.

“Không liên quan gì đến cô ấy!”, Giai Minh nói, “Bất kể là ai, tôi đều sẽ rời bỏ cô, rời bỏ cuộc sống này!”.

“Chắc chắn là con đàn bà đê tiện kia đã quyến rũ anh...”, nhưng còn chưa dứt lời, một cái tát đã giáng xuống mặt Tiểu Phi.

“Cô câm miệng ngay cho tôi!”.

Tiểu Phi ngồi trên nền nhà, đưa tay ra kéo ống quần Giai Minh, cầu xin anh ta: “Vì con gái, chúng ta có thể bắt đầu lại không?”.

“Không thể”, Giai Minh nói bằng giọng kiên quyết, đóng mạnh cửa phòng.

Tiểu Phi như người hồn bay phách lạc mở cửa phòng con gái, cô muồn ôm con vào lòng, tìm kiếm niềm an ủi cuối cùng. Không ngờ con

gái nhìn thấy cô, lại lùi về phía sau, trốn vào góc phòng, lẩm bẩm: “Con không muốn mẹ ôm!”.

“Tại sao?”

“Các bạn nhỏ nói mẹ là người xấu, mẹ đánh cô giáo Trịnh tốt nhất của trường học chúng con. Mẹ, sao mẹ lại làm như vậy?”

Khoảnh khắc ấy, thế giới của Tiểu Phi bỗng tối sầm lại. Cô mất đi chồng, mất đi gia đình này, đến nay, con gái cũng sợ hãi mà tránh xa cô.

Cô đóng cửa phòng con gái lại, một mình đi ra ngoài. Con đường kia trở nên quá dài, quá xa lạ. Cô nhớ lại bao gió mưa bão bùng trong những năm qua, nhớ lại vẻ ngô nghê khi yêu, niềm vui mừng khi kết hôn, cùng với sự nản lòng ở hiện tại. Bất giác, cô đã đi tới bờ sông kia.

Cô ngồi mãi bên sông. Cuối cùng, cô gửi một dòng tin nhắn cho em gái: “Giúp chị nói tiếng xin lỗi với cha, chị đã phụ niềm kì vọng của cha dành cho mình. Sau này, con gái chị phải nhờ hai người chăm sóc rồi. Xin hãy tha thứ cho chị tội bất hiếu, tạm biệt”.

Thế rồi, cô nhảy xuống dòng sông kia, nói một tiếng tạm biệt với thế giới này.

(10)

Em gái tụ tập với đồng nghiệp, ra khỏi quán karaoke đọc được tin nhắn của Tiểu Phi thì đã qua hai tiếng đồng hồ. Cô như điên gọi điện thoại cho chị gái mình, không ai bắt máy, sau đó cô gọi cho Giai Minh, cũng không ai bắt máy.

Khi cảnh sát gọi điện thoại đến, đã là bảy giờ sáng. Ngư dân phát hiện thấy Tiểu Phi ở sông, tìm thấy cả điện thoại cô đánh rơi bên bờ

sông.

Cha cô tới nơi nhìn thấy cảnh tượng này, ngất xỉu tại chỗ. Còn em gái đi cùng đã một đêm không ngủ, cô tự trách mình, khóc tới độ mất tiếng, quỳ bên bờ sông người run lấy bầy.

Cô nói: “Chị à, sao chị lại ngốc như thế!”. Thế nhưng, trao nhầm tuổi xuân, trao nhầm tình yêu, không ai có quyền đánh giá Tiểu Phi có làm sai hay không. Nhưng quả thực là cô quá ngốc.

Làn sóng dư luận cuốn trôi thị trấn nhỏ, Giai Minh lặn mất tăm. Cha của Tiểu Phi sau khi tỉnh lại trên giường bệnh, nói: “Bất kể dùng cách nào, phải tìm bằng được Giai Minh cho tôi”.

Khi tìm được Gia Minh, cậu ta cúi đầu trước mặt người già. Mọi người đều lo lắng ông sẽ làm ra chuyện gì kích động, nhưng ông chỉ đỏ mắt, khàn giọng nói: “Tôi không có bất cứ yêu cầu gì với cậu, nhưng cậu cần phải đến trước mộ con gái tôi, quỳ xuống xin lỗi nó”.

Đây là chuyện cuối cùng mà cha cô có thể làm cho cô.

Giai Minh làm theo, sau đó rời khỏi thị trấn nhỏ, kể từ đó không ai biết cậu ta đã đi đâu. Còn Trịnh Lâm đã từ chức ở trường mẫu giáo, quay trở về Nhật Bản. Năm này qua năm khác, dần dần, chuyện này đã trở thành một câu chuyện xa xôi, ít có người nhắc lại.

Mấy năm sau, cha của Tiểu Phi mắc bệnh Alzheimer[2], ông luôn ngồi thờ người trong căn phòng mà Tiểu Phi sống hồi nhỏ, gọi em gái Tiểu Phi là Tiểu Phi. Còn cô em gái đã tiếp nhận trị liệu của bác sĩ tâm lý, dần bước ra khỏi đau thương, cô chăm sóc con gái của Tiểu Phi chu đáo như con gái mình, cuối cùng xem như đã hoàn thành di nguyện của chị gái.

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì tốt biết bao. Nếu có thể quay trở lại bên bờ sông nhỏ năm ấy, Tiểu Phi có nhớ câu Giai Minh từng nói “trong quá trình tôi đã nhận được rất nhiều”, sau đó, câu chuyện có thể đi theo một kết cục khác không?

Dòng sông nhỏ trong thị trấn vẫn lẳng lặng chảy trôi như thường lệ. Có người từ đây đi đến thành phố khác, lại có người từ nơi xa trở về. Nhưng Tiểu Phi, đã được dòng sông này mang đi, không bao giờ có ngày trở lại.

Diary

Qua bóng hình ngược chiều ánh sáng, tôi nhìn thấy đôi cánh lượn bay

Chúng tôi đã từng chụp quá nhiều cảnh tượng ngược chiều ánh sáng, điều này có lẽ đã trở thành một tiêu chí của studio nhiếp ảnh Moon. Tôi chẳng thể nói rõ được lí do tại sao mình lại yêu tha thiết cái thời khắc tuyệt đẹp ngắn ngủi mà vằng sáng mang lại như thế.

Đuổi theo ánh tà dương và mặt trời mọc, thậm chí chỉ là phương hướng nơi ánh sáng tới, tôi sẽ chụp bắt lấy một cách lạ lùng. Nó là cảnh tượng mà tôi trân quý giống như hồ phách, dường như thời gian đều ngưng lại vào khoảnh khắc ấy, bất kể là phong cảnh hay người trong phong cảnh, tĩnh lặng là thế. Khoảnh khắc ấy, thậm chí ta không thể nhìn rõ quá nhiều thứ, nhưng lại mê mẩn, có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của nó nhỉ.

Phóng tầm mắt nhìn về phương hướng ngược với nó, cho dù có chói mắt đến mấy, vẫn không thể ngăn cản được ánh mắt bạn.

Kì thực, tình yêu có quá nhiều phương thức thể hiện,

nhưng những ấm áp chân thành thiết tha và niềm cảm động vụn vặt này,

đều sẽ mài mòn sức lực của tình yêu khi ngày tháng dần trôi.

Chú thích

[1] Là nấu nướng đồ ăn trên một bàn nướng Teppan bằng thép không han gỉ, đây là một phong cách chế biến ẩm thực của Nhật Bản nổi tiếng trên thế giới.

[2] Là bệnh thoái hóa não, có biểu hiện lâm sàng là trạng thái mất trí tiến triển, không phục hồi, thường khởi phát ở lứa tuổi trên 65.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hai cuộc tình hồ đồ của Hồ Mỹ Lệ

(1)

Ba giờ sáng, tôi đang mơ màng ngủ, thì điện thoại bỗng đổ chuông.

“Alo”, tôi nheo mắt lần sờ được chiếc điện thoại bị rơi xuống sàn nhà.

Đầu dây bên kia phát ra tiếng khóc chói tai, sau đó truyền đến giọng nói tuyệt vọng của Hồ Mỹ Lệ: “Văn Tử, tôi phải nhảy lầu đây”.

“Cái gì cơ!”, tôi giật nảy mình, loáng cái đã tỉnh táo lại, “Cậu đừng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”.

“Không có gì, chỉ là không muốn sống nữa thôi”, tôi tưởng tượng ra được dáng vẻ nước mũi sục sục, nước mắt ngấn dài của cô nàng, chắc chắn là vô cùng khó coi.

“Vậy thì cậu phải suy nghĩ cho thật kĩ đấy nhé”, tôi run cầm cập đàm phán với cô nàng, “Cậu nhảy xuống chết ngay được thì còn tốt, cùng lắm là chết khó coi một tí, nếu chẳng may chỉ bị gãy chỗ nọ chỗ kia, tới lúc đó liệt nửa người thì đừng có mà trông mong chúng tôi sẽ tới thăm cậu thường xuyên nhé”.

“Đồ khốn nạn nhà cậu!”

“Tôi chính là tên khốn đấy.”

“Đồ đểu cáng.”

“...”, tôi chần chừ một lát, hỏi, “Là bởi vì Giang Thành đúng không?”.

“...”, đầu dây bên kia im lìm như thóc.

Tôi vừa nghe thấy thế, lòng biết cô nàng bị tổn thương vì chuyện tình cảm, là một người có máu dìm hàng bạn nhất, tôi lại vội vàng quẳng con dao khác ra:

“Vậy có phải là Ngô Sùng tới tìm cậu rồi không?”

“Cút!”, âm thanh Hồ Mỹ Lệ từ cửa sổ nhảy xuống nền nhà truyền tới, tôi thở phào một hơi.

Chỉ nghe thấy một tiếng rầm, là tiếng cốc thủy tinh vỡ trên nền nhà.

Cô nàng nói: “Tôi đói rồi, ra ngoài uống bia được không?”.

Tôi nhìn đồng hồ, trợn trừng mắt: “Không được”.

“Đồ xiên nướng?”

“Không được.”

“Cá nướng?”

“Không được.”

“Tôm rồng cay tê”, Hồ Mỹ Lệ nghiêng răng dữ dằn, “Cút ra ngoài ăn gì tùy ý, không tới tôi sẽ làm thịt cậu”.

“Được được được, đợi tôi!”, vừa nghe thấy tôm rống cay tê, niềm vui trong tôi bỗng hiện trên đầu mày, tôi nhả ra khỏi giường.

(2)

Đợi tôi tới chỗ hẹn, Hồ Mỹ Lệ đang vui đầu vào đại chiến ba trăm con tôm, trước mắt là đồng vỏ tôm chất cao như núi.

“Mỹ Lệ, tôi tới rồi”, tôi xoa lòng bàn tay, cười hì hì toan đặt mông xuống ghế.

Hồ Mỹ Lệ ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt khó coi hơn cả khóc với tôi. Tôi vừa nhìn gương mặt cô nàng, bị dọa cho tè ra quần – mặt mũi đỏ hoe, hai hàng lệ tuôn. Còn đáng sợ hơn cả Sadako Yamamura[1].

Rõ ràng là cô nàng đang khóc, nhưng lại giải thích với tôi rằng: “Tôm cay quá”.

Tôi “hề hề hề” ngồi xuống.

Trong tình huống bình thường, một người con gái khóc lóc, đòi sống đòi chết giữa đêm hôm khuya khoắt, phần lớn đều là bởi vì tình yêu.

Hồ Mỹ Lệ là cô gái có thực lực kinh tế và chỉ số IQ đứng top 5 trong số tất cả những bạn nữ của tôi, chấm điểm tổng hợp thì cô nàng còn đứng top 3, nhưng thật đáng tiếc, ông trời ban cho cô dung mạo đẹp, trí tuệ cao, nhưng lại không cho cô chỉ số cảm xúc cao.

Người không có chỉ số cảm xúc cao là cô, có thể nói là đã nghiêng ngả lão đảo trên con đường tình yêu.

Ngô Sùng là mối tình đầu của cô, cũng là bạn đại học của cô, hai người sau khi tốt nghiệp được phân vào thực tập tại cùng một công ty.

“Cậu biết trước kia Ngô Sùng đối xử với tôi tốt như thế nào không?”, sau khi uống vài chai bia, Hồ Mỹ Lệ hỏi tôi.

Tôi ngơ ngẩn lắc đầu: “Không biết”.

Hồ Mỹ Lệ nói: “Trước kia tôi không thích đồ ăn ở nhà ăn công ty, anh ấy thường xuyên dẫn tôi đến quán ăn cạnh công ty. Tôi không thích ăn tỏi và ớt, mỗi lần gọi đồ ăn anh ấy sẽ dặn dò nhân viên phục vụ. Anh ấy là người Tứ Xuyên, trong hai năm yêu tôi kia, không động vào tí cay nào”.

Tôi nhướn mày: “Nói không chừng anh ta vốn không thích ăn cay cũng nên”.

Hồ Mỹ Lệ nguyền tôi một cái rở dài, cầm chai bia trong tay lên: “Cậu không đả kích tôi sẽ chết chắc?”.

Tôi bùm mặt, đành thừa nhận: “Đúng đúng đúng, tình cảm mà anh ta dành cho cậu cảm động trời đất”.

Nhưng đây không phải là những lời dối lòng. Bây giờ, bạn bè chúng tôi đều cảm thấy Ngô Sùng đối xử với Hồ Mỹ Lệ vô cùng tốt. Nếu không phải là chuyện xảy ra sau đó... thì con của họ có lẽ đã biết phụ giúp việc nhà rồi.

(3)

Cha Hồ Mỹ Lệ là nhà kinh doanh bất động sản nổi tiếng của thành phố, mẹ cô là người đứng đầu cục thuế địa phương, gia đình vô cùng giàu có.

Sau khi Hồ Mỹ Lệ và Ngô Sùng yêu nhau được một thời gian, thì dự định dẫn anh ta về gặp cha mẹ.

Bữa cơm đầu tiên của họ được đặt ở khách sạn nguy nga lộng lẫy. Hôm ấy cha của Hồ Mỹ Lệ đến muộn một tiếng đồng hồ, mẹ cô đến muộn một tiếng rưỡi.

Sau khi hai bậc phụ huynh đến, không hề tỏ ý áy náy, hỏi tình hình của Ngô Sùng một cách đơn giản, biết được anh là con của một gia đình bình thường, mẹ nghỉ việc sớm, cha đang chờ về hưu, thì không nở nụ cười thêm nữa.

Trước khi ra về, cha Hồ Mỹ Lệ lau miệng: “Nhóc à, khách sạn này là tôi xây, cả khu thương phẩm này đều là tôi đầu tư, cậu và Mỹ Lệ không hợp, cho nên, mong cậu rời xa con gái tôi”. Bạn nói xem, có giống với tiết mục “cho cô năm trăm vạn để cô rời xa con trai tôi” không?

Sau Tết âm lịch, Hồ Mỹ Lệ không quay trở về công ty nữa, cô đã bị cha mẹ giam lỏng.

Cha mẹ cô nói với cô rằng, Ngô Sùng theo đuổi cô chắc chắn là có mục đích khác, là nhằm vào tiền tài nhà cô. Cho nên, mọi việc mà họ làm, đều là muốn tốt cho cô.

Nhưng trời biết đất biết, hồi Ngô Sùng và Hồ Mỹ Lệ quen nhau, cơ bản không biết nhà cô có bao nhiêu cửa cải!

Dù sao thì sau đó không lâu, Ngô Sùng đã chủ động chia tay Hồ Mỹ Lệ.

Anh ta uống rượu với chúng tôi, nói không muốn Mỹ Lệ bị kẹt ở giữa mà khó xử. Thực ra, anh ta cũng rất buồn, khi cha mẹ Mỹ Lệ làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh ta, không ngờ Mỹ Lệ không khuyên giải.

Chúng tôi khuyên anh ta: “Không sao không sao, sau này nhất định Mỹ Lệ sẽ hiểu”.

Chúng tôi đều cảm thấy họ sẽ tái hợp.

Sự rời bỏ ngăn ngủi của Ngô Sùng, vừa đúng ý cha mẹ Mỹ Lệ. Họ nói với Mỹ Lệ rằng: “Con xem đi, sau khi tên nhóc này bị bóc trần, then quá hóa giận rồi chứ gì! Nhớn nhác rồi chứ gì!”.

Những lời thoại ác độc như thế này hết như lời của bà mẹ chồng độc ác trong các bộ phim của nước nhà, ai dè Hồ Mỹ Lệ lại nghe lọt tai.

Cô cảm thấy hằn là Ngô Sùng muốn giữ chút lòng tự trọng cuối cùng nên mới chủ động đề nghị chia tay, loại đàn ông như thế này rời bỏ, sao phải tiếc nuối?

Thế nên, cô nàng bèn đóng gói những món quà mà Ngô Sùng từng tặng, trả lại cho anh.

Bấy giờ không biết Ngô Sùng kinh ngạc đến mức nào.

Những món đồ anh tặng cho Mỹ Lệ kia không rẻ, đối với một cậu chàng vừa mới bước chân đi làm mà nói, tuyệt đối có thể gọi là có lòng. Nhưng Hồ Mỹ Lệ lại trả lại người ta như vậy.

Thế là anh chàng nhận lấy thùng đồ, không liên lạc với Hồ Mỹ Lệ thêm lần nào nữa.

(4)

“Văn Tử, cậu bảo bấy giờ có phải là tôi ngốc nghếch lắm không?”. Con người luôn là thế, sau khi mất đi rồi mới biết thương tiếc. Sau khi

Ngô Sùng rời đi, Hồ Mỹ Lệ mới bình tĩnh lại, nạp điện cho chỉ số IQ của mình.

“Hề hề hề...”, tôi cúi đầu uống một cốc bia.

“Tôi nhìn thấy Ngô Sùng đăng ảnh cười lên nhóm bạn bè.”

“Ồ”, tôi gật đầu, đồng thời ở bụng lắc lư theo.

“Bà xã của Ngô Sùng quả là xấu thật!”, Hồ Mỹ Lệ đập tay xuống bàn.

“Ồ...”, thú thực là tôi không biết phải nói gì.

Hồ Mỹ Lệ lại nói: “Hoàn Hoàn cũng sắp kết hôn với Giang Thành rồi”.

“Ồ”, cốc bia trong tay tôi run rẩy, bia sóng sánh ra ngoài một nửa.

“Tôi con mẹ nó muốn chết!”

“Vậy cậu mau đi đi, tới lúc đó tôi tiện chụp ảnh gửi lên nhóm bạn bè”, tôi đổi ngay sang khuôn mặt cười, cười hì hì nói.

“Cậu thật bỉ ổi!”, cô nàng không nhận được lời an ủi, nhìn tôi với vẻ ấm ức.

“Cậu cũng thật bỉ ổi”, tôi nhìn Hồ Mỹ Lệ, nét mặt hơi nặng nề.

“Đúng vậy, tôi rất bỉ ổi”, nhưng hình như Hồ Mỹ Lệ đã tìm được cửa đột phá, bỗng dưng bật khóc mà chẳng màng tới ai.

“Quên họ đi”, tôi muốn thở dài.

Nhưng nghe xong câu nói này, HỒ MỸ LỆ khóc càng thương tâm hơn.

(5)

Sau Ngô Sùng, Giang Thành là nam chính trong cuộc tình thứ hai của cô nàng.

Nhưng mối quan hệ này còn chưa bắt đầu, thì đã chết từ trong trứng nước.

Bạn đã xem bộ phim “A Little Thing Called Love[2]” chưa? Người anh em ngốc nghếch của anh chàng Shone học khóa trên, đã giao hẹn với anh rằng cả hai không được thích cùng một người, nên Nam và Shone mới bỏ lỡ chín năm.

Tôi muốn nói rằng, không chỉ có “chuẩn nam” mới hứa hẹn ngu xuẩn như thế này, mà “chuẩn nữ” cũng vậy.

Giang Thành có tính cách cởi mở, thích cười, giống như một tia nắng chiếu rọi vào cuộc sống của HỒ MỸ LỆ.

Mới tiếp xúc mấy lần, Giang Thành và HỒ MỸ LỆ đã cùng nhau ra ngoài ăn cơm, mỗi lần về tới nhà, cô phát hiện ra gương mặt mình đau nhức vì cười quá nhiều, cô đã bất giác thích anh.

Nhưng chính vào lúc chúng tôi tưởng rằng cô và Giang Thành sẽ có tiến triển, thì một ngày nọ, HỒ MỸ LỆ mặt mày ủ rũ nói, bạn thân Hoàn Hoàn của mình cũng thích Gia Thành.

Phải làm sao đây?

Đây có lẽ là vấn đề nan giải nhất trên đời.

Bởi vì bất kể bạn làm thế nào, thì vẫn sẽ có người bị tổn thương.

Thế là HỒ MỸ LỆ đã lựa chọn hi sinh bản thân mình. Cô giả vờ không quen biết Giang Thành, còn nói với Hoàn Hoàn rằng: “Ha ha, tớ biết anh ta thích gì, nếu cậu thích anh ta, tớ sẽ ủng hộ cậu, cậu cứ đừng cảm theo đuổi đi. Cậu tốt như thế, nhất định anh ta sẽ trân trọng cậu”.

Sau đó, HỒ MỸ LỆ không trả lời tin nhắn của Giang Thành thêm nữa, tránh gặp mặt anh, thậm chí sau đó còn nói những lời hững hờ, khiến anh biết khó mà lui.

Thực ra, bản thân cô rõ ràng rằng ít nhiều Giang Thành có ý với mình. Nhưng giữa tình yêu và tình bạn, cô đã lựa chọn tình bạn, cô không nỡ vứt bỏ tình bạn nhiều năm với cô bạn thân của mình.

Quả nhiên, không bao lâu sau Giang Thành và Hoàn Hoàn đã trở thành một cặp.

HỒ MỸ LỆ nở nụ cười với hai người họ tới rách cả miệng méo cả mặt, còn chúc phúc cho họ, nhưng vừa quay đầu lại kể khổ với tôi, nói cảm thấy vô cùng mất mát và đau đớn.

Nhìn họ vai sánh vai đứng trước mặt mình, tay nắm chặt bàn tay, nhìn nhau nở nụ cười, mà như có con dao khoét vào tim mình. Cô đành phải tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác rằng: Lựa chọn của mình là đúng, không phải sao?

Dù sao thì sau này HỒ MỸ LỆ không yêu ai nữa, thường xuyên vào nhóm WeChat rủ rê chúng tôi ra ngoài ăn uống nhậu nhẹt vào nửa đêm canh ba.

Cũng chỉ có tôi, kẻ độc thân không có cuộc sống gối chăn, mới không ngày nào là không vì nghĩa quên thân ăn chơi vất vưởng cùng cô nàng.

Nhưng là người chứng kiến toàn bộ quá trình, tôi chỉ muốn thăm bình luận cô nàng rằng: “Đồ ngốc”.

Đúng thế, tôi cảm thấy mình chẳng không sai, làm như vậy lẽ nào không ngốc sao?

Dù là tình yêu hay tình bạn, cứ vội vội vàng vàng như vậy là có thể giải quyết được vấn đề sao? Làm để lựa chọn một cách qua quýt như vậy, sẽ không có lợi gì cho cả bản thân và người khác cả.

(6)

“Văn mập ơi, làm sao bây giờ, hình như tôi không sao tin vào tình yêu được nữa”, Hồ Mỹ Lệ lại cầu cứu tôi.

Tôi chớp mắt: “Vậy cậu cảm thấy tình yêu nên là như thế nào?”.

Hỏi một đằng cô nàng trả lời một nẻo, xỏ xiên tôi: “Cậu mà còn chớp mắt nữa, là nhìn giống không mở mắt lắm đấy”.

“Hề hề”, tôi cười lạnh, nói: “Tình yêu là bức thư tình đàn ông gửi cho cậu sao? Là niềm vui mừng bất ngờ mà anh ta hao tâm tổn sức tạo ra cho cậu sao? Hay là liều thuốc anh ta đút cho cậu uống khi cậu bị ốm?”.

Hồ Mỹ Lệ lắc đầu mơ màng.

Tôi cũng muốn lắc đầu.

Kì thực, tình yêu có quá nhiều phương thức thể hiện, nhưng những ấm áp chân thành và niềm cảm động vụn vặt này, đều sẽ mài mòn sức lực của tình yêu khi ngày tháng dần trôi.

Sau đó, tình yêu một trăm điểm biến thành năm mươi điểm, rồi lại biến thành mười điểm, cuối cùng chúng ta sẽ phát hiện ra rằng, bản thân

cơ bản là không chống đỡ nổi tình yêu này, cho đến cuối cùng là đánh mất tình yêu.

“HỒ Mỹ Lệ”, tôi gọi cô nàng, rồi uống một ngụm bia để tăng thêm lòng dũng cảm.

“Hả?”

“Cậu có biết điểm ngu ngốc nhất của cậu là gì không?”

“Là gì?”

“Chính là cậu con mẹ nó khi yêu quá tự cho mình là đúng!”, tôi lại nốc thêm một ngụm bia nữa, mới dám nói tiếp, “Cả thế giới này có mỗi mình cậu phải chịu tổn thương trong chuyện tình cảm hay sao? Có phải là người thất tình đều nên đi chết?”.

“...”

“Tình yêu chính là hai loại ván cốt-pha mà cậu gặp kia sao? Có phải là sau này cậu thích ai, đều sẽ có một cô bạn thân nhảy ra tranh cướp anh ta với cậu?”

“...”

“Cậu...”

Lần này, HỒ Mỹ Lệ cắt ngang lời tôi: “Câm mồm!”.

Tôi vội vàng ngậm mồm lại.

Tôi nhìn cô nàng, nước mắt cô đã không chịu sự khống chế. Nhưng cô không hé răng nói nửa lời, vùi đầu vào đánh chén tôm.

Buổi tối hôm ấy, tôi và HỒ MỸ LỆ đã chè chén no say tới sáng.

(7)

Trời sáng toan trở về nhà thì HỒ MỸ LỆ bỗng gọi giật tôi lại: “Văn Tử...”.

“Hả?”, tôi quay đầu nhìn cô nàng.

Cô nàng trợn to mắt, một lát sau lại nhắm mắt lại, miệng mở ra rồi lại khép, nhưng không nói gì.

“Tạm biệt”, tôi nói.

Cô nàng gật đầu, vẫy tay với tôi, nở nụ cười tươi roi rói, sau đó bước vào màn nắng của buổi sớm mai.

Tôi không biết cô nàng có nghe vào tai những lời tôi nói hay không.

Nhưng tôi vẫn muốn nói cho cô nàng biết, tình yêu không có một tấm cốt-pha nào cố định cả, không thể dựa theo quy định cứng nhắc để phân biệt. Khi nó xảy ra, không ai rõ ràng hơn bạn rằng nó đã tới hay chưa.

Bất kể là người giúp bạn chọn hành ra khỏi tô phở ở cửa trường học, hay người dốc hết tất cả những ấm áp, dịu dàng và nhẫn nại cho bạn, thì đều là tình yêu.

Nhưng nếu bạn đã bỏ lỡ chúng, vậy thì hãy lau khô nước mắt, coi những điều này là giáo trình học tập, là lịch trình quan trọng, khi mỗi tình sau tới, đừng phụ lòng ý tốt, học cách trân trọng, học cách kiên định.

Thực ra, trong thế giới của tình yêu, quả thực chỉ là sự chở che và kiên trì của hai con tim, chỉ cần bạn nắm chắc dừng khi, có quyết tâm yêu nhau, thì tình yêu nhất định sẽ không lãng lạng bỏ đi.

Trong tình yêu, chỉ cần bạn và người ấy, không nên liên quan đến cha mẹ, bạn thân và bất cứ ai khác.

Sẽ có một ngày, sẽ có một người, nguyện lòng kề vai sát cánh bên bạn, cùng bạn chiến đấu, nắm chặt lấy tay bạn, yêu đương say đắm.

Hi vọng lần sau là vậy.

Diary

Dáng hình vươn tay ra là chạm tới của tình yêu

Tôi luôn cho rằng, tình yêu có muôn vàn phương thức tồn tại, đóm lửa của tiếng sét ái tình, nét dịu dàng của lâu ngày sinh tình, vẻ chân thực bình dị và tim đập rộn ràng, mỗi loại đều vô cùng tuyệt đẹp.

Còn loại mà tôi yêu thích là sự kết hợp của chí hướng, có chung phương thức sống nồng nhiệt, có cùng cách hiểu về tình yêu và tự do, có thể ngồi xuống trò chuyện trong cơn mưa đêm dai dẳng, có thể trầm lặng không nói gì trong không gian yên tĩnh của buổi chiều ngày hạ, có thể cùng đi đến một điểm đích, hoặc có thể tách nhau ra để đi du lịch.

Đây là cuộc sống thường nhật của đôi bạn tâm hồn mà tôi mong muốn, đây là dáng vẻ vươn tay ra là chạm tới của tình yêu theo như tôi hiểu.

Dành thêm một chút thời gian,

cúi đầu nhìn những thứ mà mình có được,

sau đó tiếp tục bước về phía trước.

Chú thích

[1] Là nhân vật trong bộ ba tiểu thuyết Ringu của tác giả Koji Suzuki người Nhật Bản, năm 1995 được chuyển thể lên màn ảnh, nhanh chóng trở thành biểu tượng kinh dị của nền điện ảnh châu Á.

[2] Bộ phim do Thái Lan sản xuất, ra mắt năm 2011.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trân trọng món quà mà cuộc sống ban tặng

(1)

Trong ba năm liền, mỗi mùa đông tôi đều sẽ tới Đại Lý sống cuộc sống với tiết tấu chậm vài ngày, như phần thưởng dành tặng cho bản thân mình trong một năm, lại như một nghi thức của nội tâm. Tôi có mặt ở đây để sống hoài sống phí thời gian, để vô công rồi nghề, để buông bỏ tất cả những ý niệm trong lòng cùng với những tất bận ngày lặp lại ngày. Tắm nắng, tản bộ, đọc sách, uống rượu, thanh lọc rác thải trong cuộc sống, sau đó chải vuốt và gom góp những sự vật tuyệt đẹp nhất kia.

Lần này, tôi lại tới rồi. Một mình bay khỏi Hàng Châu giá buốt. Khi đáp tới Đại Lý, tôi hít thở một hơi thật sâu bầu không khí trong lành của nơi đây.

Sân bay Đại Lý được xây dựng trên núi, mỗi lần máy bay chuẩn bị hạ cánh, đều có thể nhìn thấy lớp tuyết trắng xóa phủ trên núi xanh, cùng với những chòm mây lãng đãng trôi giữa những dãy núi. Tôi cuộn cửa kính ở chỗ ngồi phía sau xe taxi xuống, ngắm nhìn đám mây phía xa ôm lấy thành cổ bên cạnh hồ Nhĩ Hải, một vùng trời đất yên ả hiền hòa, dường như cuộc sống không còn nữa những phiền não, không còn nữa

những hỗn loạn. Rời xa sự ồn ào, huyên náo của phố thị, con người cũng theo đó mà tĩnh lặng.

Tài xế taxi hỏi tôi: “Tại sao lại có nhiều du khách thích Đại Lý như vậy nhỉ?”. Anh ta ở đây nhiều năm, đã ngấm chán hồ Nhĩ Hải từ lâu, cảm thấy những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu mới có nhiều thứ hay ho, náo nhiệt lại phồn hoa. Nếu có cơ hội, anh ta nhất định sẽ rời xa vùng đất này.

Tại sao tôi lại muốn tới đây nhỉ? Tôi cười, trong một thoáng tôi không tìm ra được câu trả lời.

Đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại của A Minh, cậu ấy bảo rằng cậu ấy và bạn mình đã tới khách sạn bình dân rồi, chỉ còn đợi tôi tới nữa thôi.

(2)

A Minh là người Đại Lý chính gốc, cũng là ngư dân. Từ nhỏ tới lớn cậu đều mang theo một tấm lưới bắt cá, làm bạn với Nhĩ Hải, nương tựa vào Nhĩ Hải. Không biết là bẩm sinh hay vì dài nắng dầm mưa, từ tám tuổi cậu đã bắt đầu học bắt cá, vóc người cao lớn vạm vỡ, nước da ngăm đen, mặc cho bạn trò chuyện về bất cứ điều gì, cậu ấy đều cười ròn rã, lộ ra một hàm răng trắng, cỏi mở và đơn giản. Hồi mới quen cậu ấy, tôi lấy làm tò mò không biết bắt cá rốt cuộc là phương thức sống như thế nào, cảm thấy đó là một cuộc sống cách tôi quá xa xôi.

Cậu ấy bèn nói chi tiết cho tôi nghe. Cậu bảo rằng, đối với ngư dân sống ở lân cận hồ Nhĩ Hải mà nói, chuyện bắt cá phần lớn đều giống như sự nghiệp của gia tộc, cho nên từ khi còn nhỏ cậu đã học thành thạo kỹ năng này. Trong những mùa đông của ngày thơ ấu, cậu thường cùng ông nội đi bắt cá. Buổi sớm tiết trời lạnh buốt, cậu được người lớn trong

nhà dùng áo bông dày quần cho thật chặt, chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài, nhưng cho dù là vậy, thời tiết lạnh giá vẫn sẽ làm một tầng sương trắng đóng băng trên lông mi, thì thoảng chìa tay ra, tay sẽ đỏ ửng vì cóng.

Cậu nhìn ông nội bắt cá, học cách phân biệt vùng nước và làm quen với các loại cá. Sau đó, cậu cười, bảo rằng có một lần không cẩn thận rơi xuống Nhĩ Hải, chiếc áo tơ kết bằng lá màu nâu nặng trình trịch, có thể là do tuổi còn nhỏ, bị rơi xuống nước khiến cậu vô cùng căng thẳng, cậu đập nước một hồi lâu, nuốt vào bụng những mấy ngụm, khi sắp không thể gắng gượng nổi thì được ông nội vớt lên, quả đúng là một phen hú vía.

Không giống như những bạn nhỏ ở thành phố, từ nhỏ đã đến trường học, ngoài giờ học còn tham gia nhiều lớp học phụ đạo, A Minh kể rằng tuổi thơ ấu của cậu chính là, tan học là quăng cặp sách đi, đến sườn núi thả trâu, khi trời nhá nhem tối sẽ cùng một nhóm trẻ con rộn ràng dắt trâu về. Trải nghiệm trưởng thành như thế này, khiến cậu biết đủ hơn ai hết. Trong quá trình tiếp xúc với A Minh, tôi phát hiện ra rằng, cậu dễ vui sướng vì những chuyện nhỏ nhặt. Ví như, cậu có thể gấp cổ đuôi chó ở bên đường thành vô số những hình thù khác nhau, cậu quen thuộc nhiều loài cây trong núi, nói cho tôi biết loại nào có thể ăn, loại nào có độc. A Minh giống như một người bạn nhỏ, chạy trước mặt tôi, sau đó nhìn về phía tôi – người đang thở phì phì, nói: “Mau đi theo tôi nào, ở đây còn có loài cây đẹp hơn nữa cơ”.

(3)

Những năm gần đây ngành du lịch ngày càng phát triển, phần lớn người dân trong thôn nơi A Minh ở đều cho ông chủ mở nhà trọ tư nhân thuê phòng. A Minh vẫn sống ở thôn, bởi vì người ít, nên thường xuyên giúp đỡ những nhà trọ khác nhau một số công việc đưa đón và tiếp đãi du khách.

Cậu bảo rằng những năm qua bản thân không thể bắt cá, ông nội đã già, cha mẹ lại làm việc ở khu nhà trọ. Càng tiếp đón những du khách từ thành phố tới, thì cậu càng biết đủ với cuộc sống của mình. Tôi hỏi cậu tại sao, cậu bảo rằng, bởi vì cậu cảm thấy họ quá ư hời hợt, thậm chí một số kĩ năng sống cơ bản nhất cũng không biết. Mặc dù những du khách này nhìn có vẻ rạng rỡ xinh tươi, có rất nhiều tiền, có cuộc sống khiến rất nhiều người suýt xoa ngưỡng mộ, nhưng nếu có thể trao đổi, cậu vẫn sẽ lựa chọn tất thảy những gì mà mình có.

Tôi thích tâm thái ôn hòa của A Minh, cùng với gương mặt tươi cười lạc quan của cậu. Cậu thường nói rằng, bắt cá dạy cho cậu biết chờ đợi, dạy cho cậu sự lạc quan. Trải nghiệm bắt cá từ nhỏ khiến cậu hiểu rằng, đôi khi ngồi trên thuyền hàng giờ đồng hồ, có thể chỉ bắt được vài con cá nhỏ mang về, thi thoảng kì cấm đánh bắt tới, thì phải làm việc khác trong thời gian không bắt cá. Bởi vậy đến nay, bất kể là làm việc gì, cậu đều có thể nhẫn nại chờ đợi kết quả, lạc quan tiếp nhận mọi khả năng.

“Nhĩ Hải trong mắt du khách khác với Nhĩ Hải trong lòng tôi”. Đúng thế, mỗi du khách tới đây, đều nhìn ngắm cảnh trí tươi đẹp của nơi này, so sánh sự bình lặng yên tĩnh ở đây với cuộc sống xô bồ nơi thành phố. Nhưng đối với những người như A Minh mà nói, Nhĩ Hải đại diện cho tuổi thơ ấu, và cho cả cuộc sống.

A Minh dẫn chúng tôi đến chợ mua cá. Chỉ dùng tay sờ thôi, cậu ấy có thể thông qua độ trơn bóng của vẩy cá để phân biệt có phải là cá của vùng Nhĩ Hải hay không. Sau đó, cậu ấy rán cá bằng phương thức chính cống nhất cho chúng tôi thưởng thức. Cá mà cậu ấy rán, vừa giữ được độ tươi ngon vốn có, lại vừa có đặc sắc của vùng Vân Nam. Khi bưng cá lên bàn, gương mặt thoáng nét kiêu ngạo, tự hào của cậu ấy khiến tôi hiểu rằng, đó là một sự dũng cảm kiên định. Sự dũng cảm này khiến cậu

ấy không cần phải ngưỡng mộ cảnh ngựa xe như nước, phồn hoa xa xỉ của thành phố, bởi vì cuộc sống của cậu ấy, đã có tất cả những thứ tốt đẹp nhất từ lâu, sao còn không thỏa mãn cho được?

Có lẽ, trên thế giới này sẽ luôn có những người có thói quen trông về cuộc sống của người khác, sống trong ánh mắt của người đời, mà phớt lờ đi những gì quý giá nhất mình có được. Nhưng cũng sẽ có người, vô ưu vô lo, đắm đuối trong mỗi thời khắc của hiện tại, vui vẻ và giản đơn, như thể thói đời không có liên quan gì đến họ cả.

Họ chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của mình, trân trọng tất cả những gì mà mình có, dùng cạn mọi nỗ lực để gây dựng, vun vén cho cuộc sống của mình. Bởi thế mà niềm vui của họ mới quý giá như vậy.

(4)

Bà mẹ đơn thân Tiểu C, là một cô gái bước đi một mình trong nhóm bạn tôi.

Hồi đại học, cô đã gặp được chàng trai mà mình thích. Để ở bên cậu ấy, cô đã tích góp tiền một thời gian dài, cùng cậu ra nước ngoài học tập, chờ mong một cuộc sống nương tựa vào nhau, tốt nghiệp, kết hôn, có lẽ có thể cùng định cư ở nước ngoài, ở bên nhau mãi mãi.

Gần tốt nghiệp, Tiểu C phát hiện mình ra có thai. Cô và bạn trai ôm nhau khóc nức nở, hứa hẹn với nhau nhất định sẽ nỗ lực vì cuộc sống, để gia đình nhỏ ba người có được niềm hạnh phúc tròn đầy nhất.

Chàng trai vô cùng nỗ lực, một mình làm những mấy công việc, đi đến quán cà phê bưng đĩa rửa bát, đi dạy người nước ngoài nói tiếng Trung, sau đó buổi đêm còn tới quán bar làm nhân viên pha chế. Cậu muốn kiếm được nhiều tiền một chút, để Tiểu C có thể chờ sinh trong

sự chăm sóc tốt nhất, nói không chừng sau khi tốt nghiệp, còn có thể tìm được một công việc ổn định, ở lại đây, mua một căn nhà lớn bên biển.

Nhưng cuộc đời không có bảo hiểm, bạn không bao giờ biết được giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Ngày hôm ấy, sau khi chàng trai kết thúc công việc buổi đêm, trên đường trở về nhà thì bị một chiếc xe lái trong tình trạng say rượu cướp đi sinh mệnh. Đó là một đêm tối dài đằng đẵng, cuộc đời của Tiểu C sa vào bóng tối, cô không sao ngăn được nước mắt. Cô bận lo hậu sự cho chàng trai, còn phải vắt óc nghĩ cách điều đình sự cố này. Cô sờ bụng, đưa ra quyết định quan trọng nhất của cuộc đời. Cô nung nấu quyết tâm một mình nuôi dưỡng đứa con này, cho nó sự giáo dục tốt nhất, tình yêu thương tuyệt vời nhất, tuyệt đối không để cuộc sống của con phải thiếu thốn.

Mọi người đều nói Tiểu C ngốc, khuyên cô mau trở về nước, thậm chí xúi giục cô quăng con cho cô nhi viện, nhân lúc còn trẻ trung, bắt đầu lại từ đầu, việc gì phải lựa chọn con đường gian khó, chông gai.

Nhưng cô bảo rằng: “Tôi từng được anh ấy yêu thương nhất mực, tình yêu này, tôi muốn nó tiếp tục, đây là sự lựa chọn của tôi”.

Mọi người lo lắng thay cho Tiểu C, không ưng gì cuộc sống tiếp tới đây của cô, cảm thấy làm mẹ đơn thân chắc chắn sẽ phải hứng chịu sự kì thị và bài trừ, sống cuộc sống vất vả nhọc nhằn. Nhưng gần như chưa có giây phút nào Tiểu C biểu lộ ra vẻ không vui, cô mang theo nguồn năng lượng căng tràn để tiếp tục cuộc sống.

Sau khi đứa nhỏ chào đời, Tiểu C mượn cha mẹ một khoản tiền, thuê một căn nhà ở bên này, chăm sóc tốt cho cơ thể, sau đó tìm một công việc toàn thời gian, ban ngày đi làm, rảnh rỗi là đi luyện tập xạ kích. Bởi vì trước kia cô từng học xạ kích ở trong nước, trải qua lớp bồi dưỡng huấn luyện chuyên nghiệp, cô thử tham gia những giải đấu chuyên nghiệp, bắt

đầu từ giải thưởng nhỏ, dần dần giành được ngày càng nhiều giải hơn, tiền thưởng vượt xa tiền lương của cô.

Cô chưa từng nói về sự vất vả của mình, nhưng tôi hiểu, một người con gái phải gánh vác cuộc sống như thế này, đằng sau sẽ phải nuốt xuống bao nhiêu cô độc và chua xót. May mà, thu nhập của cô ngày càng ổn định, cô đã thực hiện được lời hứa với chính mình. Cuối cùng thì cuộc sống của cô đã mang dáng vẻ tươi đẹp.

Hiện tại, tôi thường nhìn thấy cô mang theo gương mặt tươi cười khoe những thứ tốt đẹp nhất trong cuộc sống vào nhóm bạn bè. Mua cho con những bộ quần áo đẹp và những món đồ chơi đáng yêu; cuối tuần một mình dẫn con đến công viên tản bộ hoặc là tới bờ biển tắm nắng; ở nhà thử các cách chế biến món ăn mới, nấu những món ăn ngon vừa giàu dinh dưỡng vừa lành mạnh; hoặc là, cô nói về nỗi nhớ nhung với chàng trai qua không gian: Em sống tốt lắm, chỉ là nhớ anh đến quay quắt thôi, còn anh thì sao?

Hỏi tại sao Tiểu C có thể dũng cảm như vậy, cô chỉ nói: “Cuộc sống luôn chứa đầy những bất trắc, nhưng tôi muốn chịu trách nhiệm về cuộc đời của mình, muốn nỗ lực để làm mình vui vẻ. Bởi vì tôi biết, mỗi chúng ta thực ra đều may mắn, cho nên, cuộc đời của tôi, nếu đã không có ai có thể sống thay tôi, vậy thì tôi nhất định phải dốc toàn sức lực, sống cuộc đời mà tôi muốn”.

Mỗi lần nhớ tới cô ấy, tôi đều không kìm nén được mà ấn like cho sự dũng cảm của cô ấy. Có lẽ có người sẽ nói, đây không phải là cuộc sống hoàn mỹ. Thế nhưng, cho đến nay, Tiểu C đã có sự nghiệp của mình, có con của mình, cùng với sức mạnh lớn lao và kiên định nơi nội tâm, niềm hạnh phúc và vui vẻ của cô ấy, vượt xa vô khối người nhìn thì có vẻ viên mãn, không phải sao?

(5)

Buổi sáng tinh mơ trời đổ mưa, một mình tôi đi chụp hải âu. Khi quay trở lại, bầu trời bắt đầu buông nắng, ánh nắng rọi vào phòng khách sạn, tôi nằm trên giường, khoanh khắc ấy, tôi cảm thấy mình đang hưởng niềm hạnh phúc đích thực, cảm thấy cuộc sống đã đổi đời với chúng ta quá tốt.

Hình như tôi bỗng tìm thấy câu trả lời cho câu hỏi của tài xế lái xe taxi kia.

Tại sao tôi muốn tới đây? Giống như việc tại sao tôi lại lựa chọn nhiếp ảnh, lựa chọn du lịch, lựa chọn mở một quán trọ, lựa chọn trở thành người như thế này vậy. Bởi vì cuộc sống đã cho tôi tất thấy những thứ tốt nhất từ lâu, còn những tự do tôi nắm trong tay kia, những tuyệt đẹp mà tôi có kia, đều chân thực, được tôi trân trọng.

Đúng thế, đừng đứng ngoài quan sát cuộc đời của người khác, đừng có lúc nào cũng ngưỡng mộ những thứ mà người khác có. Dành thêm một chút thời gian, cúi đầu nhìn những thứ mà mình có được, sau đó tiếp tục bước về phía trước. Chỉ có người biết trân trọng, mới có thể có được niềm vui thuộc về riêng mình giữa cuộc sống bình đạm.

Hi vọng bạn cũng vậy, mỗi giây mỗi phút, nỗ lực, và tận hưởng.

Diary

Có hay không cái gọi là mãi mãi, mãi mãi không đổi thay

Tôi thường xuyên mơ thấy mình cứ bước cứ bước rồi biến mất, trên con phố bình thường không có gì kì lạ, ánh đèn đường màu vàng sáng lên, sau đó tôi chẳng buồn quay đầu, cứ thế biến mất. Có lẽ là không kịp quay đầu, tôi nói không rõ nữa, chính ý nghĩ kì lạ này, luôn lớn vồn trong

đầu óc tôi, có chút sợ hãi, lại có chút chờ mong. Có thể, đây chính là giấc mộng đầu tiên mà tuổi 30 dành cho tôi.

Hiện giờ, tôi càng ngày càng hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống là gì, nó là một đường Parabol dài đằng đằng. Trên cung đường dài này, những bấp bênh mà chúng ta tưởng, quả thực là bé nhỏ không đáng kể, giống như đường cong uốn lượn của mực nước biển, giống như cuộc tương ngộ ở điểm cuối con đường quốc lộ, từ đầu tới cuối nó đều không nghe theo sự thay đổi tùy ý của bạn. Đây không phải là cuộc sống tiêu cực, đây không phải là một cách sống máu lạnh, đây chính là dáng vẻ vốn dĩ của cuộc sống. Bạn chầm chậm lau khô màn hơi nước đọng trên mặt kính thủy tinh, nhìn thấy được dáng vẻ chân thực, nó không còn là vẻ đẹp mộng lung nữa, nhưng lại khiến bạn hít thở đều đặn, mạch đập ổn định.

Thanh xuân đã đi rồi, dẫu cho bạn không nỗ lực đến mấy đi chăng nữa, những cuồng hoan vì sinh mệnh, những cuồng loạn vì tình yêu, mỏng manh như tờ giấy, được viết đầy hồi ức, và bắt đầu ố vàng. Tìm lại phương thức hành văn đặt câu của năm xưa, viết nên đôi câu vài lời, tôi vẫn là chàng thiếu niên đúng như tôi, từng quen biết nhau đã đủ rồi, không ai có thể quay đầu, trên con phố bình thường không có gì kì lạ. Giống như một câu thoại trong bộ phim điện ảnh “Hương Cảng Tử[1]”: Anh từng hỏi tôi muốn cuộc sống đi về đâu. Thực ra, không phải là cuộc sống đi về đâu, nói cách khác, chính là không có đích đến, cuộc sống chính là hít vào, nín thở, lại thở ra, lại hít vào, nín thở, lại thở ra.

Chúng ta đều đang thay đổi

Quần áo, giày dép mới rồi lại cũ

Mái tóc dài ra rồi lại cắt ngắn

Con đường đã qua ngày một nhiều

Ngắm nhìn biển cả ở những bờ khác nhau

Mất và được

Đan chéo và đi ngược chiều nhau

Vẻ đẹp của tháng năm

Lưu dấu ở ngày đầu gặp gỡ

Sau đó thì sao

Chúng ta cùng nhau đi nhé

Tôi rất thích dáng vẻ hiện giờ

Hi vọng bạn cũng vậy

Giờ phút này không biết cô ấy lại đi tới chốn nào rồi,

nhưng tôi dám chắc rằng,

cô ấy vẫn sẽ bước đi trên thế giới này trong niềm vui vẻ.

Chú thích

[1] Là một phim tâm lí tình cảm Hồng Kông do Bành Hạo Trường làm đạo diễn.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sinh mệnh tươi đẹp mà ngắn ngủi, đáng để dốc hết tâm can

(1)

Trong chuyến du lịch chụp bộ ảnh chân dung “Thanh xuân bất tận” trên đảo Ngư Sơn, tôi đã gặp một người cô, mà ở cô, quả đúng là thanh xuân bất tận.

Ban đầu, tôi gọi cô là “chị”, nhưng cô nói với tôi rằng: “Đoán chừng ấy mà, cô cùng tuổi với mẹ cháu đấy! Cứ gọi cô là cô Trương đi”.

Cô Trương và chúng tôi sống trong cùng một quán trọ, cô đen gầy, dáng vẻ vô cùng già dặn, cởi mở. Bởi vì đạp xe đi du lịch vòng quanh, nên cô sống ở quán trọ một thời gian dài, có lúc cô sẽ chạy tới ban công giúp ông chủ nhà trọ phơi ga trải giường, hoặc bưng nước cho khách trong đại sảnh. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi còn nhầm tưởng rằng cô là nhân viên công tác của nhà trọ. Nhưng sau vài câu trò chuyện tôi đã quen với cô, cô luôn nở nụ cười, mỗi lần gặp chúng tôi, cô đều lên tiếng bắt chuyện.

Ngày hôm ấy, chụp ảnh xong, nghe nói nhiệt độ buổi chiều sẽ cao tới 30 độ C. Mấy người chúng tôi mệt nhoài, nằm bệt ra ghế trên bãi biển, còn cô Trương vừa đạp xe cùng một nhóm con trai hai ba mươi tuổi trở

về, vầng trán bị rám nắng tới độ lấp lánh, cô cười hì hì chạy tới hỏi chúng tôi: “Có ai muốn theo cô đi bắt cua không?”.

Chúng tôi ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt trước thể lực của cô Trương. Mọi người đều nói chân tay rệu rã chẳng buồn nhúc nhích, phơi nắng nhiều quá sợ đen da. Cô Trương cười nhạo chúng tôi, cô bảo rằng: “Đám trẻ các cháu, còn không có sức sống bằng bà già đây!”. Sau đó, một mình cô mang theo túi lưới, chạy tới bờ biển bắt cua. Trời nóng như đổ lửa, chúng tôi nằm trên ghế dưới mái nhà còn nhể nhại mồ hôi, nhưng cô lại chạy tới chạy lui trên bãi biển, thi thoảng bắt được một con cua to, cô sẽ xách lên, vung đôi tay lên bảo chúng tôi nhìn, đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Mặt trời dần ngả về tây, cô Trương xách theo một túi cua nhỏ đi tới chỗ chúng tôi, nói: “Nhìn thành quả chiến đấu của cô này, cô vẫn chưa già phải không? Đi thôi, chúng ta về nhà trọ, cô sẽ hấp cua mời các cháu ăn!”.

Gió biển thổi tới, trong không khí phảng phất mùi vị tươi ngon của món cua hấp. Ngồi trong sân của quán trọ, cô Trương bận rộn chăm sóc mọi người, bày đồ ăn, bưng món ăn, chia cua cho mọi người, sau đó cười híp mắt ngồi xuống trò chuyện với chúng tôi.

Tôi không kìm lòng được hỏi cô: “Cô ơi, sao thể lực của cô lại tốt như vậy ạ? Vừa đạp xe vừa bắt cua, còn có sức nấu nướng nữa, cô không mệt sao?”, nhưng cô Trương nói: “Hôm nay mặc dù cô đã đạp xe một mạch năm tiếng đồng hồ, nhưng vất vả phải chịu đựng hồi còn trẻ nhiều hơn bây giờ nhiều! Chút mệt này thấm vào đâu, cô thấy vui lắm!”.

Sau đó, trong bữa cơm, cô Trương kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của mình.

Cô Trương bảo, mấy năm trước thực ra suýt chút nữa thì cô đã chết.

Cô là bác sĩ trong một thành phố nhỏ ở phía Bắc, sau khi tốt nghiệp đại học bèn ở lại bệnh viện công tác. Cuộc sống thường ngày gần như là xoay quanh nhà và bệnh viện, buổi sáng mở mắt ra là đến bệnh viện, buổi tối vừa về tới nhà là mệt tới độ tắm rửa đi ngủ ngay lập tức. Ngày qua ngày, trong hơn nửa cuộc đời của mình, cô đã quen với việc ngửi mùi nước khử trùng, với áo blouse trắng và ga trải giường trắng.

Nhưng năm năm mươi tuổi, cô Trương đột nhiên đổ bệnh nặng, cần phải làm cuộc phẫu thuật lớn, hơn nữa phẫu thuật có nguy hiểm nhất định. Người trong nhà cảm thấy việc này như sấm sét giữa trời quang, chồng và con trai của cô đều lo lắng, nhưng cô Trương đã quen với sinh tử trong bệnh viện, cô giữ tâm thái hết sức bình tĩnh.

Trước ca phẫu thuật, cô Trương nói với người nhà rằng cứ yên tâm, các đồng nghiệp nhất định sẽ dốc toàn sức lực để chữa trị cho cô. Chỉ có điều, khi cô được đẩy vào phòng phẫu thuật, khi một mình nằm trên giường bệnh, trong ánh sáng trắng bệch, cô nhìn môi trường đã ở hơn nửa đời người, bất chợt cảm thấy tất thảy đều vô cùng xa lạ. Cô bảo rằng, trong quãng thời gian ngắn ấy, gần như cô đã hồi ức lại cuộc đời của mình một lượt.

Giống với đa phần những người cùng thế hệ với mình, cô Trương tốt nghiệp, đi làm, kết hôn, sinh con. Cô nhìn thấy dáng vẻ của phương xa trên tivi và trong sách vở. Khi đi học, cô cũng từng mơ ước được đi du lịch vòng quanh thế giới, nhưng hàng ngày mở mắt ra là bận rộn với bệnh nhân, buổi tối phải lo liệu việc nhà cho con trai và chồng. Dường như cô luôn sống vì người khác, mà không có thời gian nghĩ xem mình thích làm gì, còn tâm nguyện gì mình chưa nỗ lực.

Cứ thế, cô nhìn chăm chăm lên trần nhà trong phòng bệnh. Trước khi ca phẫu thuật bắt đầu, cô đã ước. Cô nghĩ, nếu mình có thể thuận lợi phục hồi, vậy thì cô nhất định phải xào xáo lại cuộc đời của mình, sống một lần đích thực, dốc toàn sức lực đi làm tất cả những chuyện mình muốn làm. Còn những chuyện không thể làm được, nhân lúc chưa già, thực hiện toàn bộ giấc mộng hồi trẻ của mình.

Bởi vậy, sau khi phẫu thuật thành công trở về nhà, cô Trương đã nói suy nghĩ của mình cho người nhà. May mà chồng cô thấu hiểu cô, ủng hộ cô hết mình, còn con trai của họ cũng đã hoàn toàn tự lập, cô không cần phải quá bận tâm, lo lắng. Cô bảo rằng, lần đó dường như là một bước ngoặt trong sinh mệnh, mở ra một món quà đã ấp ủ hơn nửa đời người. Thế nên, cô đã dùng một khoảng thời gian ở nhà để điều dưỡng cơ thể cho tốt, sau đó từ chức ở bệnh viện, gói ghém hành lý, lên kế hoạch cho hành trình, bước ra ngoài một cách phóng khoáng, du lịch từ Nam ra Bắc, thăm thú phong cảnh, đi vận động, đi thỏa sức tận hưởng nắng trời và gió biển.

Nghe tới đây, các cậu bạn trong nhóm chúng tôi đều vô cùng kinh ngạc, có mấy người còn vỗ tay cho cô Trương. Cô cười lớn, bảo: “Cho nên, mấy anh bạn nhỏ các cháu, nhân lúc còn trẻ, tinh lực dồi dào, nhất định phải mặc sức tận hưởng cuộc sống, mặc sức theo đuổi giấc mộng đấy!”.

(3)

Ngày hôm sau, mấy cậu bạn của tôi ngồi thuyền ra biển, một mình tôi ở tầng một của nhà trọ đọc sách. Khi ăn sáng, cô Trương ngồi ở bàn bên cạnh. Cô bưng bữa sáng ngồi xuống nói chuyện cùng tôi, rồi hỏi tôi: “Văn Tử, cháu đừng có suốt ngày ru rú ở phòng, hôm qua cô đi ngang qua một bãi biển bí mật, hôm nay muốn qua đó xem thế nào, chúng ta đạp xe

đi, thế nào? Cháu là nhiếp ảnh gia, có thể đến đó chụp ảnh, bên đó đẹp lắm!”.

Mặc dù tôi có hơi sợ phơi nắng, nhưng lại tò mò hết sức về dáng vẻ của bãi biển bí mật kia, thế nên tôi đã đồng ý, khoác theo máy ảnh và nước, cùng cô Trương thuê xe đạp của nhà trọ để xuất phát.

Chúng tôi đạp xe men theo đường cái, được khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ thì tôi đã mệt tới độ không thể đạp nổi. Cô Trương đạp xe ở đằng trước, dẫn trước tôi một quãng, chốc chốc lại quay đầu cổ vũ tôi. Một lát sau, khi gần đến buổi trưa, cô Trương nói chúng tôi có thể dừng lại ăn một chút đồ, nghỉ ngơi một lát ở quán ăn nhỏ bên cạnh. Tôi mệt tới độ uống một mạch hết một cốc nước to mới dần trở lại bình thường. Cô Trương nhìn tôi cười. Khi ăn cơm, cô kể cho tôi nghe rất nhiều trải nghiệm trong chuyến du lịch dài này của mình.

Cô từng cùng ngư dân đi bắt cá vào buổi tối bên bờ biển Sơn Đông, hai ba giờ sáng đã phải thức dậy, đi thuyền một hồi lâu mới có thể bắt được những con cá nhỏ. Tuy thu hoạch không nhiều, nhưng cô cảm thấy vô cùng thú vị. Điều thú vị nhất là, buổi sáng cô theo ngư dân mang cá ra chợ bán, cô còn học được vài câu tiếng Sơn Đông, vui vẻ nói cho tôi nghe, nói lần sau có cơ hội nhất định sẽ chế biến món cá cho tôi ăn.

Mở điện thoại ra, cô nói: “Cháu xem trong nhóm bạn bè của cô, có rất nhiều bạn học cũ giống hệt bà lớn giàu có, uống trà chiều, chụp ảnh ở khách sạn năm sao, nhưng như vậy thì có gì thú vị chứ, cô không thích! Đừng thấy cô đen nhẻm, cô tự cảm thấy mình đẹp đấy chứ!”, cô bật cười, tiếng cười vang vọng cả bãi biển.

Ăn xong chúng tôi lại tiếp tục lên đường, lại phải đạp xe một quãng đường nữa. Khi lên dốc, tôi đạp xe vô cùng chậm chạp, cô Trương không ngừng nhìn về phía tôi nói lớn: “Sắp tới nơi rồi! Cố lên nhé!”.

Phải đi vòng qua con đường nhỏ cạnh núi mới tới bãi biển kia. Bãi biển bị che phủ, không có lấy một bóng người. Đợi khi tôi đạp gần tới nơi, tôi thấy cô Trương cầm điện thoại quay một video ngắn cho mình. Tôi thở phì phì chạy tới chỗ cô, cô quay đầu cười với tôi, nói: “Cô ấy à, ở mỗi nơi, đều sẽ thu một vài lời cho chú của cháu, sang năm là cô chú kết hôn được tròn ba mươi năm rồi, tới lúc đó cô muốn làm thành một đĩa DVD tặng cho chú ấy. Giông bão cả đời, có thể gặp được chú ấy là phúc phận của cô. Nếu không phải là có sự ủng hộ của chú ấy, cô sẽ không thể tự do làm điều mà mình muốn như hiện tại thế này”.

Khi cô Trương nói những lời này, hết như một thiếu nữ, cả người tỏa ra vầng hào quang, khiến lòng tôi tràn ngập cảm động.

(4)

Chúng tôi ngồi xuống bãi biển, gió biển thổi tới, trước mắt là một khoảng màu xanh thăm thẳm, tuyệt đẹp vô ngần. Tôi khen cô Trương lãng mạn. Sau đó, cô Trương kể về trải nghiệm yêu đương của mình và ông xã, kể về cậu con trai hiện đã mở công ty, tuổi tác đã ba mươi mà vẫn chưa kết hôn, nhưng mỗi ngày đều phấn đấu vì mục tiêu, sống cuộc đời vui vẻ.

Thế là tôi hỏi cô: “Anh ấy chưa kết hôn, cô không sốt ruột sao? Giả dụ anh ấy cứ độc thân mãi, cô sẽ đồng ý chứ?”.

Cô Trương ngẩn người một thoáng, rồi nói: “Thanh niên trẻ các cháu ấy mà, không giống thế hệ bọn cô! Các cháu có cuộc sống của mình, có thế giới quan của mình. Con trai cô có kết hôn hay không, hoặc là sau khi kết hôn có muốn có con hay không, như “DINK[1]” gì đó mà các cháu hay nói ấy, bất kể nó lựa chọn thế nào, chỉ cần nó vui vẻ, thì người làm mẹ như cô đây đều ủng hộ!”.

Thực ra, hôm ấy tâm tình tôi rất tệ, bởi vì sáng sớm vừa nhận được cuộc điện thoại của mẹ. Trong điện thoại, cảm xúc của bà vô cùng ủ rũ. Bà nói mấy ngày trước giúp cậu làm việc không cẩn thận bị thương nhẹ ở chân, bà buồn vì tôi không thể ở bên, cảm thấy nếu tôi đã kết hôn, thì bà có thể hưởng phúc, không cần phải chạy ngược chạy xuôi, mà có thể an tâm chăm cháu.

Nỗi hiu quạnh này, đã gây áp lực cho tôi, khiến lòng tôi buồn vô hạn. Tôi kể chuyện này cho cô Trương nghe.

Ngày sinh nhật một trăm tuổi của bà nội, tôi về nhà một chuyến. Bấy giờ, tất cả họ hàng thân thích đều quay về, bốn năm thế hệ tụ họp. Nhiều anh chị em đã lập gia đình, dẫn theo một nửa của mình cùng con nhỏ, náo nhiệt sum vầy. Hôm ấy, mẹ tôi cùng mấy bác gái bận rộn nấu nướng trong bếp, bà con họ hàng đã lâu không gặp xúm lại hỏi về cuộc sống của tôi.

Thực ra, tôi biết trong những câu hỏi han kia, có lẫn cả thuận miệng hỏi, sự quan tâm chân thành, cùng với một số lời châm chọc băng quơ. Còn từ đầu tới cuối, mẹ tôi không tham gia vào cuộc nói chuyện ấy, bà bận rộn lo liệu cơm nước, cúi đầu không lên tiếng, hình như chủ đề kết hôn này khiến bà không biết phải trả lời thế nào.

Có bác trai nói với tôi rằng: “Cháu biết không? Mẹ cháu vì chuyện của cháu mà cứ sốt ruột không ngủ nổi đấy”. Tôi quay đầu nhìn bóng lưng cô đơn của mẹ, lòng xót xa vô cùng. Tôi những muốn nói cho mẹ biết xiết bao rằng tôi có quy hoạch cuộc đời và lựa chọn của riêng tôi, nhưng tôi biết áp lực mà mẹ phải gánh vác, cùng với nỗi khó xử của mẹ.

Nói hết những lời này, tôi buông tiếng thở dài, còn cô Trương vẫn nở nụ cười thoải mái, cô bảo rằng: “Ngốc ạ, xem cháu khiến mình âu sầu thế nào kìa. Cho dù là cha mẹ, có lúc chưa chắc đã có thể thực sự thấu

hiểu tâm tư của con cái. Môi trường trưởng thành của thế hệ bọn cô khác với bọn cháu, nên bọn cô cũng có mặt hạn chế của mình. Có thể mẹ cháu không cởi mở như cô Trương, giống như nhiều người xung quanh cô không tán đồng, không hiểu chuyện mà cô đang làm vậy. Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần cháu biết cha mẹ vĩnh viễn là người trân trọng cháu nhất, trông mong mọi điều tốt đẹp sẽ đến với cháu nhất trên thế giới này, là đủ rồi”.

Ngày hôm ấy, chúng tôi ngồi trên bãi cát, trò chuyện với nhau rất nhiều điều. Có lẽ đây chính là một tình bạn kiểu như “bạn vong niên”. Chúng tôi có lập trường của riêng mình, mỗi người đại diện cho một thế hệ, một nhóm người, nhưng lại có thể nói ra suy nghĩ của mình một cách bình đẳng. Trên đường đạp xe trở về, có lẽ bởi vì tâm trạng vui vẻ hơn nhiều, tôi và cô Trương vừa đạp xe vừa trò chuyện, chúng tôi đạp lên ráng chiều, trở về nhà trọ một cách nhẹ nhõm.

(5)

Ngày hôm sau chúng tôi phải ra về. Trước khi tạm biệt, tôi và cô Trương đã kết bạn với nhau trên WeChat, cô nói: “Văn Tử, cứ yên tâm với sự thúc giục của cha mẹ cháu. Một ngày kia, hãy dùng hạnh phúc đích thực của cháu để chứng minh cho họ thấy, chờ đợi là đáng”.

Rời khỏi đảo Ngư Sơn, trong nhóm bạn bè trên WeChat, tôi nhìn thấy cô Trương lại đi rất nhiều nơi, cô đến Đài Loan du lịch vòng quanh đảo, đến Đại Lý đạp xe quanh hồ Nhĩ Hải, đến cả biển ở Thái Lan học lặn.

Trước khi “Besides” khai trương, có một khoảng thời gian hết sức gian nan đối với tôi. Bởi vì trang trí và nhiều vấn đề mang tính quyết sách, một dạo tôi suýt chút nữa đã đánh mất lòng tin, cảm thấy không thể mở nổi quán trọ.

Hôm ấy, nhìn thấy cô Trương đăng bức ảnh lặn vào nhóm bạn bè, tôi để lại lời bình luận: “Cô Trương, cháu ngưỡng mộ cô quá!”. Sau đó, cô gửi hình mặt quỷ vào WeChat, hỏi tôi: “Có phải là có chuyện gì không thuận lợi không, cứ nói với cô”.

Tôi nói với cô về áp lực trong thời gian này, tôi bảo rằng tôi sợ bao nhiêu công sức sẽ đổ sông đổ biển, áp lực lớn khiến tôi cảm thấy mệt mỏi.

Sau đó, cô kể cho tôi nghe về trải nghiệm của mình. Cô nói lúc ở Đài Loan, có một lần cô cùng mấy người bạn đạp xe lên núi ngắm mặt trời mọc. Hơn ba giờ đêm họ đã xuất phát, bởi vì đường tối khó đi, tiết trời vào thu lại se lạnh, nên quá trình đạp xe vô cùng vất vả. Trên đường đi, mọi người khích lệ lẫn nhau, sau đó họ đã chơi trò hát tiếp sức, người đầu tiên hát bốn câu, người thứ hai phải tìm một từ khóa từ trong lời bài hát để hát bài tiếp theo.

Hơn sáu giờ, cuối cùng họ đã đạp xe tới đỉnh núi, lòng đầy ấp hi vọng đỗ xe bên đường, chạy tới điểm cao trên núi. Nhưng khoảnh khắc đó, điều không ngờ tới là trên núi mây mù chồn vờn, trước mắt là một màn sương mù trắng xóa, xem tình hình này thì cơ bản không thể nhìn thấy mặt trời mọc.

Thế nhưng, không có ai ủ rũ chán nản cả. Mọi người vui vẻ ngồi xuống, lấy trà nóng hôi hổi trong túi ra chia sẻ cho nhau, sau đó lấy bánh quy và điểm tâm ra ăn sáng, trò chuyện trong sắc trời dần sáng, rồi ngâm nga câu hát, đạp xe xuống núi tiếp tục hành trình tiếp theo.

Nói xong những lời này, cô Trương hỏi tôi: “Cô hỏi cháu, trong quá trình mở quán trọ, cháu có thấy vui không?”.

Tôi tỉ mỉ ngẫm nghĩ, nói: “Trong quãng thời gian này, cháu đã nhận được lời cổ vũ và chờ mong của biết bao người, có nhiều người bạn tốt dốc toàn tâm toàn sức giúp đỡ cháu, mỗi ngày cháu đều cảm thấy tràn trề động lực...”.

Còn chưa dứt lời, cô Trương đã cắt ngang lời tôi: “Cháu xem, vậy là đúng rồi! Đôi khi làm một việc, kết quả không phải là quan trọng nhất, trong quá trình cháu đã trưởng thành, tiến bộ, đây mới là chuyện có ý nghĩa nhất đối với bản thân!”.

Trước mặt cô, tôi giống như một cậu học sinh tiểu học, những vấn đề quấy nhiễu tôi đã lâu, đều được cô gỡ rối một cách nhẹ nhàng, trở thành chuyện cỏn con không đáng nhắc đến. Cúp điện thoại, tôi đáp lại cô một tiếng cảm ơn, sau đó cô Trương đã gửi cho tôi tấm ảnh chụp chung trên núi vào buổi sáng ngày hôm ấy cho tôi xem. Trong đoàn người, cô vẫn là người cười rạng rỡ nhất.

Có nhiều lúc, tôi lơ mề nghe thấy tiếng “cố lên” mà cô quay đầu nói với tôi vào cái ngày cùng nhau đạp xe kia.

Giờ phút này không biết cô ấy lại đi tới chốn nào rồi, nhưng tôi dám chắc rằng, cô ấy vẫn sẽ bước đi trên thế giới này trong niềm vui vẻ.

Bởi cuộc sống tươi đẹp mà ngăn ngửi, nên đáng để ta dốc hết tâm can cho mỗi giây mỗi phút. Về cô Trương mà tôi gặp trong chuyến đi này, chuyện mà cô dạy cho tôi, tôi sẽ mãi khắc cốt ghi tâm.

Diary

Khu rừng thành phố, mền mộ vẻ đẹp của cậu, dấu giả dối hay thật lòng

Nhiều người nói rằng đã chán ngán với sự hững hờ của thành phố

Miêu tả nó là “khu rừng” dùng cốt thép xi măng đổ bê-tông
Nhưng lòng chúng ta rõ ràng nhất
Tại sao thành phố lại tràn đầy sức hấp dẫn
Khiến bạn muốn ngừng mà chẳng được giữa yêu và hận
Bởi vì ở thành phố nơi bạn trú chân kia có cuộc sống của bạn
Lối qua đường bạn từng đi vô số lần
Tiệm cà phê và quán ăn yêu thích
Chuyến xe cuối cùng ngồi một mình trong đêm khuya
Có xuân hạ thu đông
Khu rừng thành phố
Hãy yêu vẻ đẹp lạnh lùng, nghiêm nghị của nó
Và tiếp nhận sự giả dối hay thật lòng của nó
Trong suốt những năm trưởng thành của con cái,
cha luôn trong dáng vẻ trầm lặng và uy nghiêm.
Cha không giải thích tại sao, với chúng tôi, cha chỉ dùng phương thức
của mình để giáo dục và yêu thương.

[1] Là những gia đình vợ chồng sau khi cưới không sinh con.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sinh nhật vui vẻ

(1)

Mùa hạ năm cha sáu mươi ba tuổi, là sinh nhật ba mươi tuổi của tôi.

Ở quê ba mươi tuổi là một lễ sinh nhật vô cùng quan trọng, tôi chưa lập gia đình, cha sợ tôi một mình cô quạnh, nên bảo muốn tới thăm tôi.

Ngày nhận được điện thoại của cha, tôi đang trên đường chạy tới sân bay, tôi nói: “Cha à, một lát nữa con sẽ gọi điện cho cha nhé, giờ con đang bận”. Chỉ một câu nói buột miệng, đổi lại là lời lí nhí dè dặt ở bên kia đầu dây, cha bảo: “Nếu con có việc phải làm, không thuận tiện thì thôi bỏ đi, cha nghe lời mẹ con, thuận miệng hỏi vậy thôi”.

Đợi tôi quay trở về, lập tức đặt vé xe giúp cha.

Nửa tháng sau, cha đã tới Hàng Châu, tôi đến trạm tàu hỏa đón ông. Chúng tôi tạm biệt nhau hồi Tết, tám tháng không gặp, cảm thấy hình như cha đã già đi nhiều. Khi cha từ cầu thang điện đi xuống nhìn thấy tôi đứng ở cửa ra, ra sức vẫy tay về phía tôi, như một đứa trẻ. Tôi bước lên đón lấy hành lý của cha, chỉ ít phải nặng tới mấy chục cân, tôi hỏi: “Trong túi là gì thế ạ, mà cha phải khoác từ mãi xa tới đây thế này?”.

Cha nói: “Là lê mà con thích ăn nhất đấy, hai cây lê trong vườn nhà mình, năm nay kết trái sai lắm, lần trước không phải là con còn hỏi sao? Cha muốn mang một ít tới cho con ăn”.

Hai cây lê trong vườn kia được trồng hồi tôi học tiểu học, kẻ ham ăn là tôi đây, mỗi lần đều không chờ nổi đến khi quả chín, đã trèo lên cây hái quả. Mấy tháng trước, mẹ điện thoại tới cảm rằm với tôi rằng, cây lê trong vườn cao quá, giờ tôi không có nhà, chị gái lại đi lấy chồng, mỗi năm chỉ có thể tặng cho hàng xóm, họ cơ bản ăn không hết. Bấy giờ, tôi thuận miệng nói: “Tiếc quá đi, con không được ăn”. Có thể chính là câu đáp lại thuận miệng này, khiến cha cất công mang chúng từ xa xôi vận dậm tới bên tôi.

Dẫu là ở đâu, dẫu trong thời khắc nào, người trân trọng từng câu nói của bạn nhất, luôn là cha mẹ bạn.

(2)

Từ nhỏ tới lớn, tôi thích nhất là món cà tím xào của mẹ. Phiêu bạt ở bên ngoài, mỗi lần đến quán ăn tôi đều sẽ gọi món cà tím xào, nhưng đều không giống mùi vị mà mẹ làm. Tôi nghĩ, đó chính là mùi vị thuộc về riêng mẹ. Có lần, tôi vô tình nói thích ăn cà tím mẹ làm với mẹ, chỉ một câu nói trong điện thoại, đã trở thành một túi cà tím to tướng được gửi từ quê lên sau một tuần. Mẹ nói, không có cách nào gửi món ăn đã làm cho tôi được, nên đã viết tay một tờ công thức, dặn tôi có thể nhờ bác phụ việc ở phòng làm việc nấu cho tôi ăn.

Bác phụ việc đã làm theo công thức, mặc dù không giống hết mùi vị mẹ nấu, nhưng khi ăn, tôi vẫn thấy lòng vô cùng ấm áp, cảm thấy tình yêu của mẹ đã truyền tới bên tôi bằng cách như thế.

Còn lê mà cha mang từ ngàn dặm xa xôi tới lần này, khi được tôi lấy ra, quả nào quả nấy bị ủ tới nóng hầm hập, những quả lê ấy to hơn nhiều so với lê trong kí ức của tôi.

Ở nhà, cha lúng túng giống như một vị khách tới chơi. Tôi nhìn cha cúi húi thu dọn hành lý, bóng lưng có phần cô đơn. Không biết bắt đầu từ bao giờ, lưng cha đã hơi còng. Người cha từng là quân nhân trong ấn tượng của tôi, vĩnh viễn cao lớn uy vũ, vĩnh viễn kiên định vững vàng. Còn hiện tại, cha kiên quyết muốn tự mình đến tủ bát lấy mấy chiếc đĩa, nhưng chỉ có thể cố gắng kiễng chân, sau đó lấy từng chiếc một đưa cho tôi, vừa đếm một hai ba bốn, vừa dặn dò tôi nghiêm khắc: “Cẩn thận một chút, đừng để rơi vỡ”.

Trước khi đi ngủ, tôi gửi tin nhắn WeChat cho chị gái: “Chị ơi, thì ra cha đã già như vậy rồi, người cha đuổi đánh chúng ta dưới cây lê năm xưa không thấy đâu nữa rồi”.

Chị gái tôi trả lời lại rằng: “Chúng ta đã quá bất hiếu, thời gian ở bên cha mẹ, ít ỏi như thế”.

Buổi tối hôm ấy, tôi vô cùng khó chịu, cứ cảm thấy lồng ngực bị thứ gì đó làm cho tắc nghẽn.

(3)

Bởi vì cha tới, nên mấy ngày hôm ấy trong nhà có mùi khói thuốc.

Buổi sáng, tôi ngủ tới khi tự tỉnh. Tôi nhìn sang cha, có lẽ cha đã tỉnh giấc từ lâu rồi, chỉ là không nhận tâm đánh thức tôi nên đành nằm thờ người trên giường. Tôi muốn dẫn cha đi nếm thử đồ ăn vặt ở Hàng Châu, nhưng cha lại không chịu. Cha bảo tôi đưa ông đến chợ rau quả

mua rau, ông nói đồ ăn bên ngoài vừa nhiều dầu mỡ vừa mặn, làm sao mà ngon bằng đồ ăn nhà nấu được.

Chỉ một bát mì gà cha nấu, đã mang hương vị của gia đình tới bên tôi. Sau khi canh gà sôi, cho mì vào, nêm chút muối, rắc thêm mấy lát gừng và hành hoa, hương vị tự nhiên. Từ nhỏ tôi đã khoái món này.

Nhưng vẫn giống như xưa, mỗi lần trong bát của cha chỉ có mì mà không có lấy một miếng thịt gà. Cha luôn gấp đùi gà cho tôi ăn, hỏi tại sao cha không ăn, cha bảo phần thịt ở đùi ngấy lắm, cha không thích. Từ nhỏ tới lớn, bao nhiêu năm qua tôi cũng đã quen.

Cho tới năm ngoai đến thăm ông bà ngoai, cùng bà ngoai nói về sở thích của cha, bà ngoai nói: “Cha con ấy à, thích ăn thịt đùi gà nhất. Hồi cha con và mẹ con vừa lấy nhau, mỗi lần đến nhà bà, đều thể hiện vô cùng tốt, nhưng chỉ cần trên bàn có món thịt gà, cha con sẽ không hề khách sáo mà gấp đùi gà lên gặm, bất chấp hình tượng, nhưng lại chân thực, có thể thấy là cha con thích ăn đùi gà đến mức nào”.

Tôi hỏi bà ngoai: “Tại sao từ nhỏ con nhớ là cha con không thích ăn đùi gà nhỉ?”. Bà ngoai cười, xoa đầu tôi rồi bảo: “Đợi con lập gia đình rồi sẽ hiểu, người làm cha mẹ, sẽ luôn dành tặng những thứ tốt đẹp nhất cho con của mình”.

Ngày hôm ấy, tôi kể chuyện này với cha như một câu nói đùa, tôi gấp đùi gà lại cho cha, nói với cha rằng: “Thời đại khác nhau rồi cha à, cha đừng một mực đối xử tốt với con nữa, cha và mẹ phải có thói quen đối xử tốt với bản thân mình. Chúng con ở bên ngoai, đừng nói là một con gà, ăn cả một bữa sơn hào hải vị cũng không lấy gì làm khó cả”.

Cha trông về phương xa, lẳng lặng không lên tiếng.

(4)

Ban ngày, tôi dẫn cha đi dạo phố, muốn mua cho cha vài bộ quần áo và mấy đôi giày đẹp. Cha lại không chịu, mỗi món đồ cha đều lật xem giá, rồi nói không thích, không bền, không đẹp. Tôi biết cha chê đắt. Trong lòng cha mẹ, con cái kiếm tiền giống như phải nếm trải nỗi vất vả to bằng trời vậy, cha mẹ không nhẫn tâm tiêu dù chỉ một đồng. Sau đó, tôi nhảy qua bước xem giá, thay cha làm chủ, chọn giày và quần áo cho cha. Cha có phần nóng nảy nói tôi tiêu tiền bừa bãi, xong lại đi giày vào chân, liên tục cúi đầu nhìn, trân trọng và mừng rỡ giống như niềm vui sướng tràn đầy khi chúng tôi nhận được bộ quần áo mới mỗi dịp tết đến xuân về trước kia vậy.

Cha không lên tiếng, tâm sự và tâm tình mà ông muốn cất giấu, đến nay tôi lại có thể dần hiểu được.

Trước kia, tôi đi học xa nhà, tiêu hết tiền, không dám hỏi mẹ, mà lén lút nói với cha. Lần nào cũng vậy, cha không hỏi tôi cầm tiền làm gì, mà đều sẽ dúm cho tôi. Cha chỉ nói với tôi rằng, một người ở bên ngoài phải ăn no mặc ấm, cầm tiền đừng đua đòi hư hỏng, đừng tiêu xài phung phí là được. Sau đó, cha còn không quên dặn dò tôi rằng: “Đừng nói cho mẹ con biết đấy nhé, không cha lại bị cảm rằm”.

Nhưng bản thân cha lại không nỡ mua một đôi tất mới hay một chiếc áo mới.

Hồi tôi còn nhỏ, cha lái xe hàng đến chợ bán cá. Mỗi ngày dậy từ năm giờ sáng, đầu tiên là đi tới một thị trấn khác vận chuyển cá, bảy giờ lại lái xe tới bán ở chợ phố huyện. Nếu bán nhanh, thì có thể về nhà ăn cơm trưa, nếu không, thì không kịp ăn trưa, nhưng cha lại không dám mua cho mình một cái bánh mì.

Chiếc xe của cha đã cũ kĩ, mỗi lần trở về nhà, cánh cửa sắt trên xe va vào nhau kêu rầm rầm. Cứ nghe thấy âm thanh ấy là biết cha đã về. Giờ tôi nhắm mắt lại, vẫn có thể tưởng tượng ra được âm thanh ấy. Nhưng cha chưa bao giờ cảm thấy vất vả, bởi vì sự bôn ba của cha, là để cho chúng tôi có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Thực ra trước kia cha ở quân đội, bởi vì sinh thêm tôi, nên bị khai trừ khỏi Đảng, đành trở về quê làm tài xế. Cha chưa từng oán trách điều gì. Giờ tôi nghĩ lại, tình yêu của mẹ tôi ngày ấy quá mãnh liệt, mỗi khi thành tích của tôi thụt lùi, bà luôn than thở: “Sao con vẫn không chịu cố gắng thế này, cha vì con mà bị khai trừ khỏi Đảng đấy”. Có một thời gian dài, tôi cảm thấy mình là mớ phiền toái của gia đình, vì tôi mà khiến gia đình rối như canh hẹ.

Năm tôi thi vào lớp mười, vì học lệch môn nên tôi chỉ có thể học ở một trường cấp ba bình thường, nghĩ tắt trường đại học trọng điểm còn quá xa vời đối với tôi. Buổi tối trước khi đến trường, tôi đã nói với cha về mối băn khoăn, lo lắng của mình, nói cả về áp lực mà mẹ mang đến cho tôi trong những năm qua. Cha có hơi kích động và kinh ngạc, ông đã nói ra những lời cảm động nhất mà tôi từng nghe trong cuộc đời này: “Con là báu vật của cha, cha sẵn sàng mang tính mạng của mình ra đổi lấy con, huống hồ là tiền đồ và tương lai”.

Bấy giờ, tôi thầm nghĩ rằng, sau này nhất định phải có tiền đồ xán lạn, để cha mẹ sớm ngày được hưởng phúc.

Sau đó, trong ba năm cấp ba, bởi vì gặp được thầy tốt, cuộc đời được khai quang, tôi đã đến thành phố làm phóng viên diện học sinh, còn thi đỗ vào trường đại học lí tưởng.

Thế rồi, vào thời điểm công việc gió nổi nước lên nhất, tôi vẫn kiên quyết nghỉ việc để làm nhiếp ảnh gia tự do. Trong mấy năm làm nhiếp

ảnh gia này, tôi có đoàn đội của riêng mình, lại đổi được căn nhà to hơn một chút. Sau khi đặt chân đến nhiều thành phố trên thế giới, tôi đã lựa chọn Hàng Châu để mở một quán cà phê và quán trọ có tên “Besides”, thực hiện được giấc mộng hồi đại học của mình.

Thực ra, bắt đầu từ khi diễn nguyện vọng thi đại học, quyết định quan trọng trong mỗi giai đoạn tôi đều sẽ hỏi ý kiến của cha, câu trả lời của cha về cơ bản đều là: Vậy thì hãy đi theo suy nghĩ của con đi. Cha chưa từng kiến nghị hay phản đối điều gì. Sự ủng hộ vô điều kiện của cha khiến tôi tự do phóng khoáng, cuối cùng tôi đã trở thành người mà mình muốn.

(5)

Mấy năm nay, tôi thường xuyên gửi tiền về cho cha mẹ. Tôi luôn nói đùa rằng, mặc dù không thể giúp cha làm tròn giấc mơ được vào Đảng một lần nữa, nhưng cuối cùng xem như đã có thể cho cha mẹ được hưởng phúc, không phải hối hận khi sinh ra thằng con trai là tôi.

Năm ngoái, bởi vì lại mua nhà ở Hàng Châu, cộng thêm với việc phải trang trí, tu sửa Besides, trong thời gian ngắn việc quay vòng vốn khá khó khăn. Cha hỏi tôi có đủ tiền không, nếu không đủ thì bảo cha. Tôi hỏi cha: “Cha nghỉ hưu rồi, cha lấy đâu ra tiền chứ?”. Ở bên kia điện thoại, cha vô cùng tự tin nói: Có chứ! Tiền con gửi cho cha, cha giúp con tiết kiệm lại rồi, không tiêu một xu, giữ lại cho con hết!”.

Tôi thấy lòng mình chua xót vô cùng. Một vài người bác lớn tuổi hơn cha ở quê, rất biết tận hưởng cuộc sống, hàng ngày đi câu cá, chơi cờ, chơi bài, nhưng cha mẹ tôi vẫn miệt mài lao động. Cha mẹ tôi bảo rằng: “Nếu cha mẹ đi chơi như thế, sẽ bị người ta chỉ vào mũi nói xấu, tiền của con còn phải dùng nhiều chỗ, cha mẹ làm thêm một chút, mới có thể tích cóp cho con thêm một chút”.

(6)

Một buổi tối nọ, trước khi đi ngủ cha nói muốn xuống tầng đi dạo, tôi bèn đưa cha đi tản bộ. Trò chuyện mãi, cha nói với tôi về một chuyện nhỏ mà tôi sắp quên tới nơi.

Năm sinh nhật mười tuổi của tôi, cha đã mua một quả dưa hấu to. Năm ấy trong nhà không có tủ lạnh, cha bèn ngâm dưa hấu vào nước. Chị gái tôi ngủ trưa dậy, vì tham ăn đã cắt một miếng, bị cha đánh cho một trận nhớ đời. Cha mắng chị: “Hôm nay là sinh nhật của em trai con, đây là quà cho em trai con, con nên đợi em trai con cùng ăn”.

Cha nói: “Con biết không? Chị gái con từng bới vì chuyện này mà cảm thấy cha trọng nam khinh nữ. Thực ra trong lòng cha mẹ, con cái đều như nhau cả. Hôm ấy, nếu đổi lại là con ăn vụng, cha cũng sẽ đánh con”.

Trong suốt những năm trưởng thành của con cái, cha luôn trong dáng vẻ trầm lặng và uy nghiêm. Cha không giải thích tại sao, với chúng tôi, cha chỉ dùng phương thức của mình để giáo dục và yêu thương.

Nhưng trong kí ức của tôi, thực ra cha thương chị gái nhất, chị có chiếc loa thính hành nhất hồi bấy giờ, còn có giày chạy mới, và cả chiếc xe đạp ngầu nhất địa phương của chúng tôi.

Ngày chị lấy chồng, chị kính rượu cha, khóc nhè cả lớp trang điểm, cha nói với anh rể rằng: “Từ nay về sau, cha giao con gái của mình cho con, nếu con dám đánh nó, cha nhất định sẽ không tha cho con”.

Tôi không biết chị gái trong tuổi dậy thì của mình, từng có bao nhiêu hiểu lầm về cha. Dù sao thì từ đó về sau, cha không đánh chúng tôi thêm lần nào nữa.

Sau khi chị gái có con, một lần tôi nhìn thấy cha nói chuyện với cháu ngoại, nét mặt cha vô cùng đáng yêu, là đáng vẻ mà những năm trưởng thành này tôi chưa từng nhìn thấy. Tôi chợt nghĩ, có lẽ khi tôi còn nhỏ, cha cũng dễ dàng tôi, dẫn tôi đi chơi như thế, nhưng để dựng lên sự uy nghiêm của một người cha, cha đành cất giấu đi muôn vàn yêu thương. Những yêu thương này đã mang một đáng vẻ khác, nhưng chưa từng giảm đi một chút nào.

(7)

Mấy ngày ấy, tôi cố gắng dành hết thời gian để đưa cha đi dạo khắp nơi. Cha luôn bảo tôi mau đi làm việc, nhưng tôi biết, một mình cha ở nhà không có chuyện gì làm, chỉ có thể ngồi chờ thời gian trôi, chờ tôi trở về. Thế nhưng, có bao nhiêu ngày bình thường, cha mong ngóng cảnh sum họp trong sự chờ đợi như thế? Tôi không thể biết được.

Chủ đề muốn chia sẻ, đôi lúc trở thành một sự xa cách xa xôi; nỗi nhớ nhung muốn thổ lộ, lại trở thành đề bài khó không thể giải quyết trong guồng quay tất bật ngày qua ngày.

Đến nay, tôi may mắn được làm công việc mà mình thích, sống cuộc sống không phải lo gánh nặng cơm áo gạo tiền, nhưng mỗi lần về bên cha mẹ, tôi đều sẽ cởi bỏ tất thảy những điều này, để trở về là một cậu bé.

Diary

Gửi cha

(1)

Khi nhận được điện thoại của mẹ, tôi đang trên tàu cao tốc trở về Hàng Châu, tôi nói với mẹ tôi không được khỏe lắm, tối qua tụ tập với

bạn bè vui quá, uống rượu mơ quá chén. Mẹ bảo tôi đừng có ham uống, không tốt cho sức khỏe, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của cha: “Không sao đâu, đừng nghe mẹ con cãi nhau, bạn cũ gặp nhau uống vui về mới đã”.

(2)

Có lẽ là đàn ông hiểu đàn ông hơn thì phải, trước giờ trò chuyện với cha chưa từng có chướng ngại. Hồi nhỏ, mẹ luôn đóng vai nghiêm nghị, cha thì luôn đóng vai người hòa giải. Dù là đi đến nguyện vọng vào trường đại học, cha cũng nói là tùy tôi. Sau này, bởi vì đam mê chụp ảnh, tôi từ bỏ công việc ổn định, cha không quá kinh ngạc về chuyện chém trước tâu sau của tôi, cha an ủi mẹ – người canh cánh nỗi lo trong lòng, cha nói với mẹ rằng: “Đàn ông chỉ ở bốn phương, thằng bé muốn chơi, thì cứ mặc nó đi”.

(3)

Hai năm qua, cha đã già đi nhiều. Tôi hiểu cha, tuổi cha đã ngoài sáu mươi, có lẽ cha không chỉ muốn làm một người cha nữa, mà cha đã muốn làm ông nội rồi. Thi thoảng cha có gọi tới hỏi bóng hỏi gió xem tôi có bạn gái chưa, rồi một lát sau lại nói với tôi như một đứa trẻ rằng: “Vừa này mẹ con có mặt, cha không giục con thì bà ấy sẽ không vui, con cứ lo liệu công việc của mình cho tốt, chuyện yêu đương không thể sốt sáng được”.

(4)

Hôm nay tôi gửi phong bao lì xì cho cha, nói gần đây tôi bận, không có thời gian chuẩn bị quà cho Ngày của Cha, cha bảo: “Sau này còn gửi tiền cho cha nữa là cha trở mặt đấy nhé, con có quá nhiều chỗ cần dùng đến tiền, còn cha và mẹ con cơ bản là không phải tiêu gì đến tiền cả”.

(5)

Mỗi lần máy bay hạ cánh, tôi đều sẽ báo bình an cho cha ngay lập tức, có muộn chẳng nữa chỉ là vài giây.

Họ mang theo nét ngây thơ hồn nhiên vô cùng hiếm có giữa cuộc đời này,

trong thế giới phức tạp và huyền ảo,

có khoảng trời thuộc về riêng mình.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Thế giới này luôn có người ngây thơ hồn nhiên

(1)

Khi đi chụp ảnh trong chuyến du lịch tới New Zealand, tôi nói với Hạo Sâm, trên con đường này tôi chưa từng “woah” bao giờ, cho đến khi đặt chân tới Queenstown.

Queenstown nằm bên hồ Wakatipu, New Zealand, được bao bọc bởi dãy núi Southern Alps nổi tiếng. Nó sạch sẽ và thuần túy. Nước hồ và bầu trời chung một màu xanh thăm thẳm. Ngắm nhìn phong cảnh nơi đây, đôi mắt người ngắm như được gột rửa, từng nhánh cây ngọn cỏ trong phạm vi tầm mắt đều mang vẻ đẹp vô cùng sinh động. Nghe nói ở thế kỉ băng hà, nơi đây được sông băng che phủ, có lẽ chính lịch sử khiến người ta kinh ngạc như thế này đã khiến cho cảnh sắc nơi đây thiên biến vạn hóa, ánh hồ màu núi đẹp như cảnh tiên.

Ở đây, tôi đã gặp Kevin. Anh là người Mỹ, hai năm trước dẫn vợ chưa cưới tới New Zealand tận hưởng tuần trăng mật. Bởi vì hai người họ quá say mê nơi này, thế nên sau khi kết hôn, họ đã cùng nghỉ việc, mang theo số tiền tích lũy được đến thuê một căn nhà nhỏ ở đây.

Tôi lấy làm kinh ngạc trước điều đó. Kevin cũng bày tỏ kinh ngạc trước sự kinh ngạc của tôi. Tôi nói, bởi vì quá nhiều người bên cạnh tôi

đều có thói quen oán trách. Lòng họ luôn hướng về những miền đất xa, muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, nhưng không ai muốn vứt bỏ công việc của mình, chứ đừng nói tới chuyện sẵn lòng khuyh gia bại sản, chỉ để sống cuộc sống vô công rồi nghề ở một đất nước mà mình thích.

Nhưng Kevin nói: “Chúng tôi không vô công rồi nghề. Chúng tôi nhìn ngắm sự thay đổi của nước hồ mỗi ngày, đi chụp cảnh chiều tà, thi thoảng lái xe đuổi theo mặt trời mọc. Chúng tôi lập một blog trên mạng, đăng tải những cảnh sắc mới mà mình quan sát được, quán ăn mà mình từng nếm thử mỗi ngày. Chúng tôi biến ‘tuần trăng mật’ thành ‘năm trăng mật’, dùng phương thức này để kỉ niệm và ghi chép tình yêu của mình”.

“Nhưng sẽ có một ngày các bạn phải về nước mà, không lo lắng tới công việc lúc đó sao?”, tôi hỏi.

Kevin nhún vai nói: “Không lo. Điều quan trọng nhất đối với tôi ở hiện tại, chính là tận hưởng từng giây từng phút ở hiện tại. Chuyện sau này xảy ra, sau này rồi nói”.

Câu nói này nghe quen tai quá, bởi vì nó giống hệt nhân sinh quan của Hạo Sâm. Tôi từng hỏi cậu ta rằng: “Cậu càng ngày càng già đi, hai năm nữa mà không có ai thích cậu thì phải làm sao?”. Cậu ta bảo rằng: “Ôi dào, chuyện của sau này để sau này nói đi”, sau đó cậu ta lật giở cuốn sách mới mua, nhâm nhi cà phê, đọc chậm rãi. Tôi quen cậu ta mười hai năm, cậu ta đều như vậy, không có lúc nào là không vui vẻ, không bao giờ mang năng lượng tiêu cực, không quyến luyến chuyện cũ, không truy hỏi ngày mai. Cậu ta trân trọng hiện tại, cuộc sống như gió thoảng mây bay, thoải mái tự tại.

A Thần làm nhân viên bán hàng trong một thành phố ven biển miền Nam. Bởi vì luôn xếp thứ nhất về thành tích bán hàng trong toàn công ty, nên thu nhập của cậu cao đến mức đáng kinh ngạc, thậm chí còn vượt xa tiền lương của cấp bậc người quản lý thành phố tuyến một.

Nhưng mỗi lần tôi gặp cậu, mỗi lần trò chuyện, cậu đều không kìm nén được mà than thở. Cậu bảo rằng, bởi vì thành tích bán hàng của mình quá tốt, bởi vì cạnh tranh quá kịch liệt, cho nên không có một người bạn bên cạnh. Dứt lời, cậu lại thở dài một tiếng, đầy vẻ bất đắc dĩ và vô số những tủi thân.

Tôi từng hỏi A Thần: “Nếu không thích công việc này, tại sao còn phải tiếp tục nó chứ? Nếu cảm thấy không vui, thì nên vứt bỏ, đi tìm một công việc có thể khiến mình nhẹ nhõm hơn một chút, thoải mái hơn một chút. Còn nếu vì lương cao chất ngất mà bằng lòng làm tiếp, vậy thì nên điều chỉnh cảm xúc cho tốt, để mỗi ngày của mình nhẹ nhõm hơn về tâm thái”.

Nhưng cậu chỉ lắc đầu, bảo rằng bản thân biết mình có quá nhiều năng lượng tiêu cực, nhưng lại không tìm được bất cứ cách nào để thay đổi chúng.

Hình như đối với A Thần mà nói, cuộc sống chứa đựng muôn vàn nỗi lo. Khi khu thương mại dần đầy áp phích trong các dịp lễ, cậu sẽ nghĩ mình lại trải qua dịp lễ một mình. Khó khăn lắm mới tới kì nghỉ để đi du lịch, mỗi cảnh tượng nhìn thấy, cậu đều sẽ so sánh với những thứ trong cuộc sống của mình, cảm thấy trước mắt có tuyệt đẹp đến mấy cũng vô dụng, chẳng phải không bao lâu nữa sẽ lại quay trở về cuộc sống vốn dĩ sao. Nhìn thấy người khác tình tứ, cậu sẽ cảm thấy có lẽ cả đời mình sẽ không có được tình yêu. Cậu muốn đi mua một món đồ xa xỉ đắt đỏ, nhưng lại cảm thấy mình bươn trải bấy lâu, tiền vất vả khổ sở mới kiếm được, cuối cùng chỉ có thể đổi lấy một món đồ băng lạnh.

Thế nhưng, lại có một số người, khi lẻ bóng một mình, họ cố gắng đi trau dồi bản thân, luôn tràn đầy tự tin để mình – ngày càng trở nên tốt đẹp hơn chờ đợi sự xuất hiện của người kia. Khi đi du lịch phương xa, họ ghi lại tất cả những sự vật mới mẻ tươi đẹp trước mắt, sau đó chuyển hóa chúng thành dũng khí và dưỡng chất trong cuộc sống. Khi quay trở về cuộc sống vốn vất vả và đơn điệu, tiếp tục chuẩn bị cho lần xuất phát sau. Nhìn thấy người khác khoe tình cảm ái ân mặn nồng, họ sẽ cảm động sâu sắc trước vầng hào quang mà tình yêu có thể mang tới cho đôi nam nữ bình thường, chờ mong một ngày nào đó mình cũng sẽ gặp được một người như thế. Dùng số tiền vất vả kiếm được để mua món quà tặng cho mình, khen thưởng chính mình, biến mỗi ngày bình thường trở thành ngày sinh nhật hoặc ngày lễ.

Thế là, mỗi lần nghe thấy lời oán trách và bất mãn từ bạn bè hay tin nhắn cá nhân trên Weibo, tôi luôn nhớ tới Kevin, yêu thích và ngưỡng mộ người như cậu ấy. Dùng mỗi đồng tiền kiếm được để tận hưởng cuộc sống bằng phương thức phát huy hết tác dụng của của cải, để đổi lấy những gì mình thích nhất, khiến mình vui nhất. Họ chưa từng lo lắng ngày mai trời sẽ sập xuống, dù sao thì đó là chuyện ngày mai mới cần phải bận lòng. Họ chỉ có để tâm xem giây này mình có vui vẻ hay không, mình có cảm nhận được những điều tốt đẹp nhất trên thế giới này hay không.

Họ mang theo nét ngây thơ hồn nhiên vô cùng hiếm có giữa cuộc đời này, trong thế giới phức tạp và huyền ảo, có khoảng trời thuộc về riêng mình. Niềm vui của họ trở nên vô cùng đơn giản, bởi vì không cần ngưỡng mộ những thứ mà người khác có, hoặc là cảm khái về những thứ mà mình không có được. Họ chỉ dốc toàn sức lực để hăng hái tranh giành cho bản thân mình, sau đó, để mỗi phút mỗi giây đều được vui vẻ.

Đêm cuối cùng ở New Zealand, tôi nhìn thấy bầu trời sao đẹp nhất mà tôi từng gặp trong chuyến du lịch, dường như chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới mỗi vì sao. Dưới bầu trời rộn ngợp ánh sao, tôi thường nghĩ, chúng ta luôn trói buộc mình, vô tình bị thế giới này thay đổi tâm nguyện ban đầu, dôi mắt vào người khác, mà quên trân trọng tất cả những gì mình có được. Nhưng giống như giây phút này đây, thứ tuyệt đẹp nhất rõ ràng đang ở trước mắt, mà lại bận lòng về những chuyện cần giao cho thời gian đi giải quyết kia, chẳng phải là đã hoài phí thời khắc tươi đẹp này hay sao?

Có lẽ chúng ta nên giống Kevin, sống với hiện tại.

Trước khi rời khỏi New Zealand, tôi gửi cho A Thần một tấm bưu thiếp, tôi nói: Chia sẻ với cậu màu xanh lam của New Zealand, cùng với ý nghĩa “sống với hiện tại” mà tôi hiểu ở nơi đây. Cậu biết không? Mỗi giây mỗi phút đều là thời khắc tươi trẻ nhất trong quãng đời còn lại, ta nên mặc sức ôm trọn lấy nó. Chúc cậu vui vẻ.

Diary

Những âm thanh nhỏ bé kia, giống như sự cứu rỗi sinh mệnh

Tôi thích lắng nghe những âm thanh nhỏ bé xung quanh.

Những lời thì thầm kia đối với tôi tựa như sự cứu rỗi sinh mệnh.

Dẫn dắt ánh mắt tôi tới những sự vật nhỏ bé kia một cách hết sức tự nhiên.

Khi tản bộ ở Shibuya, tôi sẽ tìm lòng chẳng dặng mà chạy về khóm hoa dại bên kia đường.

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng tôi lại thích sự quan tâm yên lặng như thế này.

Chúng ta sống trong sự so sánh với người khác, luôn khởi hành những chuyến hành trình gấp gáp.

Nhưng chúng ta lại thích những nơi yên tĩnh,

đối mặt với núi rừng, tay nâng cốc nước uống mát lạnh.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chọn một biệt viện làm chỗ dừng chân nghỉ ngơi

(1)

Năm tôi ba mươi tuổi này, “Besides” là món quà mà tôi dành tặng cho chính bản thân mình.

Trong suốt những năm chụp ảnh, đi du lịch, chúng tôi đã đặt chân tới rất nhiều quốc gia và thành phố, từng sống ở rất nhiều quán trọ và khách sạn, trải qua những thời khắc nhàn nhã ở rất nhiều quán cà phê.

Trong chuyên mục của một cuốn tạp chí, tôi viết về giấc mộng xưa kia của mình. Tôi nói, giấc mộng hồi đại học của tôi chính là mở một quán cà phê, bước vào bên trái là quán cà phê, cánh cửa nhỏ bên phải là một hiệu sách nhỏ, tuyệt nhất là có cả sân sau nữa, có thể ngồi ở đó, nhấp ngụm trà chiều với bạn bè.

Khi Hạo Sâm nhìn thấy cuốn tạp chí, đã nói với giọng nhẹ nhàng rằng: “Vậy thì mở một cửa tiệm đi? Chúng ta đã đi nhiều nơi như thế, hãy lưu giữ tất cả những gì muốn chia sẻ ở không gian này, chẳng phải là sẽ tuyệt lắm sao?”.

Mở một cửa tiệm của riêng mình, giấc mộng từng quá đổi xa xôi, khi ngày qua ngày đặt chân tới cửa tiệm của người khác, khi chúng tôi đều

trải qua sự trưởng thành và lắng đọng, dưới sự cố vũ kiên định của bạn bè, dần trở nên rõ nét.

(2)

Bất ngờ một ngày nọ, Hạo Sâm chạy về nói với tôi đã phát hiện ra một nơi cực kì thích hợp để làm quán trọ. Đó là một căn nhà ba tầng của người dân, ở số 8 núi Ngọc Hoàng tiếp giáp với Tây Hồ ở Hàng Châu, vừa hay có thể tu sửa thành một căn biệt thự.

Cậu ta nói vô cùng thích nơi này, dáng vẻ khoa chân múa tay của cậu ta khiến tôi nóng lòng muốn được nhìn thấy nó. Sáng hôm sau, tôi đã đến nơi này. Hôm ấy, gió thổi cây trong vườn xào xạc, chủ nhà đang kèm con học bài, tất cả đều dễ chịu tươi đẹp là thế. Tôi biết, chính là nơi này.

Căn nhà này không ở gần phố, nó được bao bọc bởi một cánh rừng nhỏ, từ con đường nhỏ đi vào sâu khoảng hơn chục mét là nhìn thấy. Ở đây có một cái sân rộng, sự ảm náu như thế này lại vừa hay. Trong vườn có nhiều cây cối xanh um tươi tốt, tầng thượng là một gác lửng, thích hợp làm một phòng trà tatami[1]. Bây giờ tôi nghĩ, nhất định phải giữ gian phòng này cho mình. Tôi có thể làm việc, hẹn gặp bạn bè, hoặc nằm ngủ ở đó. Tôi tưởng tượng ra dáng vẻ tương lai của nó, càng nghĩ càng hưng phấn.

Ba ngày sau, tôi đã kí hợp đồng. Tôi biết, giấc mộng của tôi kia sắp trở thành hiện thực rồi, Besides, sẽ là một thể tổng hợp của quán trọ, quán cà phê và không gian nghỉ ngơi.

(3)

Tin tôi đi, mở một cửa tiệm thuộc về riêng mình, chắc chắn là việc đứng đầu trong danh sách trải nghiệm sút đầu mẽ trán của cuộc đời.

Mấy tháng qua, chúng tôi và nhà thiết kế tranh luận tới độ suýt chút nữa thì cắt đứt tình bạn, nhà thiết kế có sự kiên trì của mình, còn chúng tôi cũng có ý kiến của riêng mình. Chúng tôi quẩn quanh trong tranh luận, kiên trì, thỏa hiệp, mâu thuẫn và giày vò, nhưng lại chưa từng hạ thấp tiêu chuẩn về giấc mộng.

Lần đầu tiên chạy công trường, không ai trong chúng tôi có kinh nghiệm, nên đành phải liên tục sửa đổi phương án. Có nhiều kỹ thuật không đạt yêu cầu, đổi tới đổi lui chủ thầu, thời gian tu sửa theo kế hoạch là nửa năm, cuối cùng lại kéo dài tới mười tháng.

Chúng tôi cứ đứng trên công trường hỗn loạn, tưởng tượng ra dáng vẻ khi nó hoàn thành. Tôi hi vọng nó sáng rỡ, ngăn nắp, đẩy cửa bước vào, mùi hương thoang thoảng đưa tới. Trong không gian độc lập ấy, có sự bài trí đơn giản, khiến lòng người ta trở nên yên bình và thả lỏng chỉ trong thoáng chốc.

Tới ngày hôm đó, nhất định sẽ có rất nhiều người thích nơi này, muốn ở lại nơi này. Tâm tình này khiến thời gian chờ đợi qua nhanh như một giấc mơ.

Khi công trình sắp sửa hoàn thành, công ty vệ sinh tới, đồ dùng gia đình đã mua đã đầy đủ cả. Trong đêm khuya, chúng tôi đi công tác quay trở về Hàng Châu, từ sân bay phi thẳng tới nhà trọ. Ngày hôm ấy, nó ẩn náu trong khu rừng có con đường nhỏ, tỏa ra vầng hào quang rực rỡ, giống như một hòn đảo, tự tại và kiêu ngạo.

Sau đó, tôi nghe Hạo Sâm bảo là ngày hôm ấy cậu ta đã lén lau nước mắt. Tôi không nói cho cậu ta biết, rằng thực ra tôi cũng vậy.

Thời điểm Besides khai trương, chúng tôi đã làm một party khởi nghiệp khá long trọng. Tôi đã mời một số người bạn đến chơi, có mấy người bạn Bắc Kinh muốn cho chúng tôi niềm bất ngờ đã tới. Ngày hôm ấy, nghe thấy mọi người nói Besides thật tuyệt, tôi vừa vui mừng vừa có phần áp lực. Không giống như studio nhiếp ảnh Moon đã trưởng thành, Besides giống như một đứa con vừa mới chào đời hơn, cần phải đối mặt với quá nhiều điều chưa biết. Hôm ấy, trên sân khấu, tôi đã gửi lời cảm ơn tới rất nhiều người, mỗi câu nói đều là lời chân thành từ đáy lòng. Không có sự giúp đỡ của những người bạn này, Besides sẽ không thể được gặp mọi người nhanh như vậy. Sự khích lệ và ủng hộ của những người bạn này, đã khiến Besides ra mắt mọi người với diện mạo tuyệt vời nhất.

Vào những ngày tháng tiếp theo, trong Besides được bao quanh bởi cây cỏ màu xanh này, bắt đầu có ngày càng nhiều tiếng trò chuyện và tiếng cười đùa vui vẻ. Có du khách chọn ở lại đây một đêm, như một món quà sinh nhật dành tặng cho chính mình, có người từ thành phố khác tới, vì Besides, mà khởi hành chuyến du lịch tới Hàng Châu.

Trong sự việc hoàn toàn mới này, chúng tôi đều đã trưởng thành hơn. Tôi suy nghĩ về quan niệm nghệ thuật của cảm quan và khả năng thưởng thức cái đẹp từ góc độ của nhiếp ảnh gia, hi vọng dù xuân hạ thu đông, nắng mưa bão gió, khi du khách bước vào căn phòng tatami kiểu Nhật Bản, đều có thể đi qua những bậc thang nhỏ ở cửa kia, dường như đây là một nghi thức trở về nhà.

Có nhiều người thích chi tiết của Besides, những cốc đĩa, dụng cụ ăn uống, đồ trang trí kia, đều là đồ Hạo Sâm đích thân khoác từ khắp mọi nơi trên thế giới về. Cậu ta tham gia vào toàn bộ quá trình lựa chọn trang trí nội thất, bất kể là ghế, đèn, giá đặt giấy vệ sinh, hay là sự bài trí và kết hợp trên tường, đều tự tay làm cả.

Mỗi lần nhìn thấy có người @ chúng tôi trên Weibo, chia sẻ hồi ức và tâm tình tuyệt vời khi ở Besides, chúng tôi đều sẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thêm cả một phần căng thẳng.

Kể từ khi tình cờ trở thành một nhiếp ảnh gia, may mắn của chúng tôi, có lẽ là luôn tiến về phía trước mà không có bất kì băn khoăn gì khi tiếp xúc với những sự việc hoàn toàn mới. Besides, cũng như vậy. Nó không nên giống với khách sạn cao cấp, cung cấp sự phục vụ máy móc và quy trình hóa. Nó nên là một nơi khiến người ta cảm nhận được niềm ấm áp từ tận đáy lòng.

Cho nên, ở Besides có sàn nhà làm từ cây bách đỏ và cây biển bách mà chúng tôi dày công lựa chọn, có giấy viết thư hỏi han, có cả lời chúc phúc. Bất kể là khi nào, trong đại sảnh của Besides đều sẽ thấp một ngọn đèn đêm tỏa ra ánh sáng ấm áp, từ xa nhìn thấy nó, tựa hồ có thể tìm được chỉ dẫn về nhà, khiến người ta cảm thấy an toàn và an tâm.

Đúng thế, cuộc sống quá tất bật hối hả. Chúng ta sống trong sự so sánh với người khác, luôn khởi hành những chuyến hành trình gấp gáp. Nhưng chúng ta lại thích những nơi yên tĩnh, đối mặt với núi rừng, tay nâng cốc nước uống mát lạnh.

(5)

Hiện tại Besides đã đi vào quỹ đạo – may mắn nhận được sự chia sẻ và giới thiệu của đông đảo mọi người, có quá nhiều người ngưỡng mộ tiếng tăm của nó mà tới. Ngoài công việc, phần lớn thời gian tôi đều ở đây, phòng trà và quầy cà phê là vị trí mà tôi thích nhất. Tôi thường đeo tai nghe, làm một số công việc trên máy tính. Khi cửa tiệm bận rộn, tôi sẽ giúp đỡ phục vụ du khách, gặp được du khách ăn ý, sẽ uống với nhau chén rượu.

Chúng tôi cũng từng lo lắng liệu rằng có thể kiên trì được mười năm hay không, nhưng Hạo Sâm nói: “Sợ cái gì chứ, cùng lắm là chúng ta sống ở Tây Hồ này mười năm, đó cũng là một chuyện tốt”. Nhưng sau này tôi càng ngày càng có lòng tin, bởi vì mỗi ngày, đều có vô số những chuyện tuyệt vời, xảy ra ở Besides.

Điều khiến người ta cảm động hơn thế, là những người đặt chân tới đây.

Leo là người Đài Loan, sống ở Hoa Liên, cũng muốn mở một quán trọ của riêng mình, nhìn thấy chia sẻ của Besides trên mạng, hôm sau đã lặn lội tới Hàng Châu, chỉ để thể nghiệm vài tối ở đây. Đáng tiếc, khi anh ấy tới tôi đang đi công tác, anh ấy đã nhờ người quản lý cửa tiệm đưa cho tôi bức thư viết tay. Anh ấy nói vẫn chưa gặp Văn Tử, nhưng nhìn đồ vật và khí chất của Besides, là biết Văn Tử là một người như thế nào, giống như người bạn đã quen nhiều năm, cuối cùng anh ấy nói cảm ơn Văn Tử đã cho mọi người một góc yên tĩnh như thế giữa thành phố ồn ào, anh ấy nói lần sau còn muốn dẫn bạn gái và người nhà tới. Sau đó, chúng tôi đã add WeChat của nhau, trở thành bạn tốt. Anh ấy thường đi du lịch khắp nơi trên thế giới, mỗi lần tới một nơi, anh ấy đều sẽ chuyển phát nhanh hạt cà phê của nơi đó tới cho tôi...

Còn có Hoa Hoa và Diệp Tử, vì nhìn thấy Besides mà thay đổi kế hoạch du lịch tới đường Bắc Hải; còn có Lãng Lãng khi trời đổ mưa xối xả vẫn tới uống một tách cà phê; cả Thạch Đầu và Manh Manh đã tình cờ gặp được tình yêu ở nơi đây nữa...

Những người này, là những điều tuyệt đẹp mà tôi từng gặp ở Besides.

(6)

Trên thế giới có nhiều thành phố, nhiều quán cà phê và quán trọ là thế, nhưng nhiều người lại chọn Besides để lui tới. Tôi thường ngồi ở quầy, lòng dâng lên niềm cảm động lạ lùng. Nhân viên ở Besides, đoàn kết như người một nhà. Tết năm ngoái, tôi đăng dòng trạng thái lên Weibo: “Nếu bạn ở Hàng Châu, năm nay không thể về nhà ăn Tết, vốn định một mình bầu bạn với cô đơn, vậy thì hãy tới Besides đi. Trong đêm giao thừa, hãy coi Besides là nhà, ở đây có nhân viên pha chế cà phê đẹp trai, có người quản lý cửa tiệm xinh đẹp ấm áp, còn có cô phụ việc làm bánh sủi cảo ngon số một khu vực Tây Hồ, chuẩn bị đồ ăn đêm giao thừa miễn phí cùng bạn bước sang năm mới, đêm giao thừa không ai nên cô độc cả”. Sau đó, người quản lý nói mình nhận được rất nhiều thư điện tử, trong đêm giao thừa, một nhóm người trẻ tụ tập ở Besides, họ trở thành bạn, quyết không say không về tới khi trời sáng. Tôi nghĩ, đây chính là ước nguyện ban đầu của Besides, nó là sự tồn tại ấm áp, là một nơi lưu lại những giây phút tuyệt vời và hạnh phúc.

Lựa chọn một biệt viện để dừng chân nghỉ ngơi, vô hình và vạn vật, điểm cuối cũng là điểm khởi đầu. Đây là hàm nghĩa mà chúng tôi phó thác cho Besides. Tôi ở nơi này, ở Besides, đợi bạn.

Mong hồi ức là thanh xuân, năm tháng là câu chuyện, cảm xúc ấm áp và niềm cảm động, chảy mãi không ngừng.

Diary

Thật vui vì trên con đường này, sự ăn ý giữa chúng ta lại dài như vậy

Chụp ảnh chính là, ngoài việc có thể quen biết với rất nhiều người thú vị, thì cũng thể nghiệm được cuộc đời của rất nhiều người.

Lần đầu tiên lên kế hoạch chụp ảnh nhiều nơi là năm 2009, Kim Hạo Sâm vừa tốt nghiệp đại học, chúng tôi bàn bạc làm một chuyến chụp ảnh

nhiều nơi.

Ở thời đại mà Douban[2] vẫn còn thịnh hành, đến các thành phố khác nhau chụp ảnh cho người ta, một tuần có thể nhận được tiền thù lao năm trăm tới một ngàn tệ, vừa hay đền bù được khoản chi tiêu của mình.

Tôi bắt đầu chụp ảnh có lẽ là vào năm 2011 và năm 2012, người mẫu đầu tiên mà tôi chụp là Kim Hạo Sâm, bởi vì ở cùng cậu ta khá thuận tiện.

Đa số mọi người chỉ có thể thể nghiệm được một cuộc đời, nhưng lợi ích của một nhiếp ảnh gia chính là, tiếp xúc sớm chiều với khách, được nghe muôn vàn câu chuyện. Chuyện thú vị nhất chính là sự biến đổi trạng thái của một người từ ngày còn trẻ cho tới khi làm cha làm mẹ. Có nhiều vị khách kể cho chúng tôi nghe về những chuyện từ nhỏ tới lớn của họ. Những chuyện thú vị và vô vị.

Nếu trên tay một người có chữ “sâm”, tôi sẽ bảo cậu ta chìa tay ra để tôi chụp một bức ảnh ở mỗi nơi, đại diện cho “tôi từng tới”. Cậu ta còn có thể dùng hình thức khác, để chứng minh cậu ta từng tồn tại, tồn tại ở mỗi góc ngách trong thành phố này.

Có nhiều khách hàng nói với tôi rằng họ vô cùng ngưỡng mộ tôi và Kim Hạo Sâm, bởi vì chúng tôi có thể làm việc mà mình thích. Cho nên, tôi cảm thấy giữa bạn cộng tác với nhau, tính cách bổ sung cho nhau là điều cực kì then chốt.

Lễ Giáng sinh năm 2012, chúng tôi quyết định đặt chân tới Hàng Châu. Chúng tôi đã đi tới rất nhiều nơi ở Trung Quốc, thành phố mà chúng tôi thích nhất là Hàng Châu. Nơi đây có núi, có nước, có cả vườn chè. Và “Besides” gần như đã thỏa mãn được mọi hoang tưởng của tôi về “nhà”.

Trong “Besides” có bức tường màu trắng, có cửa sổ sát sàn lớn. Ở đây, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái và an toàn.

Nhiều bạn bè từng đến “Besides” đều có chung một suy nghĩ: Thôi mình cứ ở đây vậy, mình không đi nữa. Tôi nghĩ, nguyên nhân có lẽ là bởi vì họ có thể cảm nhận được sự thoải mái và an tâm tuyệt đối khi ở đây, có thể thể nghiệm được cuộc sống chậm, có thể tận hưởng một cuộc sống với tiểu tấu lí tưởng.

Kì thực, tôi là một người dễ biết đủ. Khi không có sự lựa chọn tốt hơn, tôi sẽ cảm thấy hiện tại chính là sự lựa chọn tốt nhất. Chỉ ít thì tôi đang làm việc của mình, hơn nữa là việc mình thích. Tôi cảm thấy đây là điều khó có được.

Năng đi du lịch.

Năng nghỉ ngơi.

Sống chậm lại.

Bao nhiêu người nói chuyện cũ như khói mây,

nhưng lại có người mang hoài ức đi ủ rượu,

trong thời gian dài đằng đẳng say vô số lần.

[1] Tatami là một loại tấm nệm được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản, phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau.

[2] Tên một trang mạng xã hội ở Trung Quốc.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tình yêu của người cha ở Đại Lý

(1)

Mỗi năm bất kể bận rộn thế nào, tôi đều sẽ bốt thời gian để tới Đại Lý một vài lần. Tôi luôn cảm thấy nơi này có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với mình, nhóm bạn tôi quen kia, phong cảnh tôi thích kia, khiến thành phố vốn xa lạ này như có sợi dây liên hệ với tôi. Màu xanh lam của bầu trời và màu xanh lam của hồ Nhĩ Hải, khiến tôi thường xuyên hoài niệm về cái mệnh mông bát ngát của nơi đây. Thế nên, tôi nhớ nhung nó hết lần này tới lần khác, quay trở lại hết lần này tới lần khác.

Lần trước tôi đã quen với ông Trình ở đây, là người bạn mở quán trọ dẫn tôi tới quán ăn của ông ấy dùng cơm, giới thiệu chúng tôi làm quen. Người bạn của tôi nói: “Người như ông Trình ấy à, không nịnh nọt bất cứ du khách nào, cho nên rõ ràng là đồ ăn ngon khủng khiếp, nhưng không sao nổi tiếng ở trên mạng cho được. Nhưng chỉ cần cậu từng ăn ở đây một lần, chắc chắn sẽ muốn giới thiệu cho người khác tới đây!”.

Cách trang trí của quán ăn hết sức bình thường, nhưng khi món ăn đầu tiên được bưng lên, chúng tôi nhồm nhoàm tới độ không sao ngừng đũa.

Hôm ấy, hình như ống nước có vấn đề, một mình ông Trình bận rộn tới mất. Khi công việc đã gần xong xuôi, ông mới lấy ghế ra ngồi xuống,

rót rượu vào chén.

Ông Trình hơn năm mươi tuổi, mở hai quán ăn ở Đại Lý, dáng người vạm vỡ đen đen, ngón tay và răng bị khói thuốc nhuộm cho ố vàng. Ông rất kiệm lời, chỉ khi bạn bè đùa rằng việc làm ăn của ông năm nay càng ngày càng tốt, đoán chừng kiếm được không ít tiền, ông mới xua tay nói: “Một kẻ thô lỗ như tôi đây, nào có đầu óc như các cậu, bây giờ chính là thiên hạ của các cậu rồi!”.

Ông nâng chén rượu lên uống với tôi, bảo rằng đã nghe nói thấy chúng tôi từ lâu, lần sau phải mời tôi chụp ảnh cho con gái và cô cháu ngoại của ông. Khi nói tới họ, ông Trình bắt đầu thao thao bất tuyệt.

(2)

Ông Trình kể rằng con gái ông làm việc ở Côn Minh, làm quản lý nhân lực cho một công ty khá có tiếng, dịp lễ dịp tết cô đều tới Đại Lý thăm ông, vô cùng hiếu thuận. Khi nói những lời này, nét mặt ông kiêu ngạo, tự hào y như học sinh tiểu học đạt được thành tích tốt. Ông nói con gái ông thích ăn nhất là món thịt hun khói, cá hun khói mà ông làm, mỗi tháng ông đều mang một ít tới cho cô. Ông Trình rút điện thoại ra, cho chúng tôi xem bức ảnh gia đình họ chụp trước đó. Trong ảnh, con gái và con rể đứng bên cạnh, ông Trình mặc bộ âu phục thuê ở quán chụp ảnh ôm cô cháu gái, dáng ngồi cứng ngắc, nhưng nét mặt đong đầy hạnh phúc.

Ông cảm thán: “Con cái đều lớn cả rồi, tôi cũng yên tâm phần nào. Tôi ấy à, giờ muốn kiếm thêm ít tiền, để chúng không phải lo lắng về sau, dù sao thì tôi không có văn hóa gì, cứ ở đây cũng tốt”.

Tôi uống với ông một chén rượu. Lúc này, có khách quen tới quán ăn, ông chạy đi tiếp đón. Thực ra, tôi từng nghe bạn bè nói, vợ của ông Trình

đã qua đời vì bệnh nhiều năm trước, bây giờ cô con gái mới có sáu tuổi, vừa lên tiểu học. Người đàn ông vô cùng lố mẫm này, đã dành tất cả những ấm áp dịu dàng của mình cho con gái. Ông ra sức làm việc, kiếm tiền, sau đó cố gắng hết khả năng để mang tới cho con gái điều kiện sống tốt nhất.

Người bạn của tôi bảo rằng ông Trình kiếm được không ít tiền, nhưng không tiêu xài cho mình. Ông bảo ông phải để dành, sau này cho cô cháu gái ra nước ngoài học tập, cả đời ông không có văn hóa, nên nhất định phải cho con cái sống một cuộc sống tốt mới được.

Nhưng thực ra, là vì ông ôm nỗi nhớ nhung với người vợ quá cố nên mới ở lại nơi này không đi đâu. Những năm qua, cũng có người muốn làm mối cho ông, nhưng ông không chịu. Bạn bè nói nhiều, ông còn muốn trở mặt, thế là không có ai nhắc đến chuyện này nữa.

Mọi người đều biết trong ví tiền của ông Trình có lưu giữ một tấm ảnh của vợ, ông bảo: “Ngày còn sống bà ấy thích quản tiền nong nhất, sau khi bà ấy đi xa, để bà ấy quản tiền của tôi, bà ấy sẽ cảm thấy an tâm”.

Có những người cấu giấu kỹ những dịu dàng nơi đáy lòng, là bởi vì họ không thể không phủ một lớp vỏ cứng lên sự dịu dàng này, phải như vậy mới có thể dùng cách kiên cường và dũng cảm, không sợ hãi chi, để bảo vệ báu vật mà họ trân trọng nhất.

Hồi con gái học ở Đại Lý, tan học từng có mấy thanh niên chặn đường đi, huýt sáo về phía cô, trêu chọc cô vài câu. Ông Trình biết được tức giận tới độ nhắc gậy gộc lên muốn đi đánh nhau, bảo rằng phải đánh gãy chân bọn chúng. Khi chuyện làm ăn ế ẩm, mỗi ngày ông đều bận việc ở quán ăn, khi về nhà con gái đã ngủ từ lâu, nhưng dù có muộn thế nào ông vẫn sẽ chuẩn bị cơm hộp cho con gái ăn vào buổi trưa ngày hôm

sau. Ông nhớ khẩu vị mà cô thích, nhớ phải kết hợp cả mặn lẫn chay. Ông Trình vô cùng coi trọng nghĩa khí với bạn bè, có một năm trong quán của người bạn có cơn đồ đến gây chuyện, ông chạy tới đánh nhau thay người ta, kết quả bị thương nặng. Ông bèn gọi điện thoại cho con gái nói mình đi nơi khác xử lý chút chuyện, nhưng vẫn ngày ngày bảo nhân viên của quán ăn thay ông chuẩn bị cơm hộp, đưa tới cho con gái.

(3)

Rượu đã rót qua ba vòng, ông Trình cầm điện thoại của nhân viên trong quán lên, mở trang mạng taobao[1], chạy tới hỏi tôi: “Cậu có thể giúp tôi lựa chọn một sợi dây chuyền hợp với con gái tôi trên mạng không? Tôi không biết tìm kiếm thế nào, con bé sắp sinh nhật, tôi muốn mua quà, nhưng không biết cô gái hơn hai mươi tuổi thích gì”.

Khi nói những lời này, tôi thấy ông cười, nụ cười thấp thoáng nét bối rối hiếm thấy. Tôi giúp ông tìm nhãn hiệu, giúp ông lựa chọn, sau đó ông vô cùng vui vẻ, gọi nhân viên tới giúp ông chụp lại. Ông nhắc chén rượu lên uống với tôi, nói: “Vẫn là các cậu có mắt nhìn, loại người thô lỗ như tôi đây, quả thực là không hiểu gì về mấy thứ này”.

Nếu nói về tình yêu, nói về ấm áp với người như ông Trình đây, hẳn là không hợp. Nếu không biết câu chuyện của ông, chỉ nhìn con người ông, phần lớn mọi người đều sẽ cảm thấy đây chính là một ông già bình thường và vô vị. Nhưng mỗi lần ông nói tới con gái, cháu gái, ở ông lại phát sáng lấp lánh.

Trong bữa ăn lần đó, ông Trình nhận được điện thoại của con gái. Hình như là cô con gái muốn xác nhận thời gian ông tới Côn Minh vào ngày sinh nhật. Giữa chừng cô nàng hỏi ông có phải đang uống rượu hay không, ông như một đứa trẻ làm sai chuyện, nhận lỗi nói: “Được được được... cha biết rồi, cha không uống nhiều. Bây giờ là mấy giờ rồi? Sao

con vẫn chưa đi ngủ?”, sau đó cúp điện thoại, nâng chén rượu lên, ngẫm nghĩ, rồi lại đặt xuống.

Ông Trình như thế này, dưới vẻ ngoài cao lớn thô kệch, lại có phần đáng yêu.

Khi rời khỏi quán ăn, tôi quay đầu nhìn căn phòng nhỏ còn sáng đèn này. Những năm qua, ông Trình từng có bao nhiêu nỗi cô độc và niềm xót xa không ai hay biết, nhưng ông đã cứng đáng bằng tư thái của một người đàn ông. Bao nhiêu người nói chuyện cũ như khói mây, nhưng lại có người mang hồi ức đi ủ rượu, trong thời gian dài đằng đẳng say vô số lần.

Bầu trời sao ở Đại Lý vô cùng sáng rõ, chỉ hi vọng mỗi con người nơi đây, đều có thể hưởng trọn ấm áp tới già.

Diary

Vị thu nông nà nơi lòng người ra đi

Biệt ly và mắt nhìn tiễn đưa

Chúng ta lần lượt trở thành người ra đi

Đi nơi khác học hành, du lịch, làm việc, sinh sống

Cùng với những người khác nhau

Ở những nơi khác nhau

Dùng phương thức khác nhau

Tạm biệt và sum vầy

Trong sự luyện tập không ngừng
Chúng ta quen với tình tiết như thế này
Thậm chí bốn mùa luân chuyển
Không còn ngạc nhiên nữa
Không biết chuyện gì sẽ xảy ra vào mùa này
Tựa hồ không nhớ nổi mình của ngày này năm ngoái
Phần lớn thời gian
Chúng ta đều đang lên kế hoạch cho cuộc đời
Mặt dày mày dạn nói chúng ta vẫn còn trẻ
Chơi trò ương ngạnh tuổi mười tám vui không biết chán
Bạn nói, chúng ta sẽ không già đi
Tôi bảo, mùa thu lại tới rồi
Bạn phải đứng ở chính giữa cuộc đời mình,
quyết định phương hướng bạn muốn đi, sau đó chứng minh cho cả
thế giới thấy,
lựa chọn của bạn, chưa từng sai.

[1] Là một trong những hệ thống website bán hàng dạng thương mại
điện tử hàng đầu tại Trung Quốc.

CẢM ƠN CẬU ĐÃ XUẤT HIỆN TRONG THANH XUÂN CỦA TÔI

Văn Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Chỉ là tôi không quên cuộc sống mà mình muốn

(1)

Cuối năm 2016, tôi cho các bạn ở studio nghỉ Tết hơn một tháng, còn tôi ở lại Besides, đọc sách, uống cà phê, viết cuốn sách này. Sau đó, hai mươi bảy tháng Chạp, tôi mới ngồi lên tàu cao tốc trở về nhà.

Không phải là tôi không nhớ nhà, chỉ là càng trưởng thành, chuyện độc thân càng trở thành gánh nặng của gia đình, khiến mỗi lần sum họp, dù chỉ là trong cuộc điện thoại, đều không tránh khỏi chủ đề giục cưới, cảm nhận được sự nóng lòng chờ mong mỗi phút mỗi giây của họ.

Lần này, đương nhiên không ngoại lệ. Vừa về tới nhà không lâu, hàng xóm đã chạy tới hỏi: “Sao năm nay lại về nhà ăn Tết một mình thế này?”. Tôi quay đầu nhìn mẹ tôi đang nấu nướng trong bếp, thở phào một hơi, hi vọng thời gian bà nhắc tới chủ đề này muộn hơn chút, muộn hơn chút nữa.

Bữa cơm tối, họ hàng hỏi tôi: “Cháu mua được nhà ở Hàng Châu chưa?”. Tôi nói rồi. Sau đó, họ hỏi giá nhà, cảm thán rằng: “Ôi chao, nhiều tiền thế, phải trả tới sáu mươi tuổi mới hết ấỵ nhỉ. Tôi thực sự không hiểu mấy người trẻ các cô các cậu, thành phố lớn rồi cuộc có gì

tốt chứ? Cháu nên học hỏi anh họ của cháu, ở tỉnh kết hôn, sinh con, nó muốn ăn gì, tôi lái xe là có thể đưa nó đi...”.

Lần này e là tôi không tránh được. Quả nhiên, mẹ tôi nhìn tôi một cái, lắc đầu nói: “Những cái khác không quan trọng, dù thế nào cũng phải tìm được đối tượng trước, lại một năm trôi qua rồi, con nhìn xem con đã bao nhiêu tuổi rồi...”

Những lời phía sau được lặp lại vô số lần trong suốt những năm qua, dường như đối với họ mà nói, kết hôn mới là trọng điểm duy nhất trong cuộc sống hiện tại của tôi.

(2)

Dịp Tết này, trên Weibo có một số dòng trạng thái nói về lời hỏi han và so sánh chuyện nhà chuyện cửa của các bậc tiền bối họ hàng thân thích. Trong đó, chuyện được người ta nhắc tới nhiều nhất chính là giục cưới. Từng có một khoảng thời gian dài, tôi luôn lo lắng và buồn bã về chuyện này, cảm thấy bản thân không thể thỏa mãn được kì vọng của cha mẹ, dần vật lộn trước sự nhọc lòng của họ.

Cho đến khi đọc được một câu nói trên Weibo của người tranh biện Hoàng Chấn Trung trong chương trình Let's Talk[1], tôi như gặp được tri kỷ, bùi ngùi vô cùng. Anh ấy nói rằng: “Người thân, đến từ huyết thống, tình yêu của họ, đến từ thiên tính. Đối với phần lớn các bà mẹ mà nói, dõi mắt theo hành trình của bạn, bà thà rằng đứa con cưng của mình sống một cuộc đời bình thường, an ổn, chứ không nhẫn tâm nhìn thấy đứa con mất một cánh tay một bên chân, làm tướng quân trở về”.

Hẳn nhiên là chúng ta đều biết rằng, cha mẹ bởi vì yêu, nên mới có kì vọng lớn lao như thế. Hi vọng con cái sớm ngày yên bề gia thất, có người chăm sóc, cả hai nương tựa vào nhau, gây dựng một gia đình hạnh

phúc, họ mới có thể yên tâm. Chỉ có điều, các bậc cha mẹ không hiểu rằng, thời đại ngày nay đã khác xa thời đại trong quá khứ. Luôn có một số người, dù phải mất tay mất chân, vẫn hi vọng có thể đánh thắng trận trở về, chứ không phải là sống an phận một đời, tầm thường được chăng hay chớ.

Thế hệ trẻ chúng ta, ngoài việc nối dõi tông đường, sinh con đẻ cái ra, có nhiều chuyện chúng ta muốn làm hơn, chúng ta theo đuổi cuộc sống lí tưởng. Càng trưởng thành, chúng ta chỉ có thể càng nhấn tâm từ chối sự kì vọng của cha mẹ, để vâng theo lòng mình, đồng ý với thời cơ và duyên phận, hiểu rõ ràng rằng, chuyện sống bên một người không chỉ là chuyện đơn giản củi gạo mắm muối. Đây là một loại trách nhiệm khác, đối với cuộc đời mình, đối với cuộc đời của người chưa biết kia.

Kết hôn không phải là điều kiện duy nhất để hạnh phúc, chỉ có sống cuộc sống lí tưởng, mới là hạnh phúc.

Đương nhiên là tôi hiểu rằng, trong cuộc sống này, chúng ta có quá nhiều vướng bận trong tình cảm và trách nhiệm. Nhưng, hi vọng các bậc cha chú có thể hiểu, thử tìm hiểu, cuộc đời mà chúng tôi thực sự muốn có, chẳng qua là sống vì mình.

(3)

Tôi quen với một số người bạn tuổi đã ngoài bốn mươi, vừa kết hôn không lâu, con cái mới dăm ba tuổi, nói ra cũng là kết hôn muộn. Nhưng khi họ còn trẻ, thỏa thích làm những thứ mà mình muốn, xông pha cho sự nghiệp của mình. Cho đến đúng thời gian gặp được đúng người, kết hôn, xây dựng gia đình, trở thành cha mẹ. Tất thấy những điều này, không phải là để thỏa mãn bất kì ai, mà chỉ là nghe theo tâm ý của mình để bước về phía trước.

Tôi từng chụp ảnh cưới cho một cặp vợ chồng mới cưới, người đàn ông đã bốn mươi ba tuổi, hai năm trước anh gặp được cô vợ nhỏ hơn mình năm tuổi. Anh bảo rằng, đến độ tuổi này khó mà bị hấp hồn ngay từ ánh mắt đầu tiên lắm, đã qua cái tuổi nồng nổi và nhiệt huyết căng tràn khi yêu đương thời trai trẻ từ lâu rồi. Thế nhưng, cũng chính bởi vậy mà càng trân trọng cuộc gặp gỡ hơn, càng hiểu phải gây dựng, chăm bón, yêu một người như thế nào hơn. Khi anh nói những lời này, vẻ đẹp trai ấy, là thứ không có được ở chàng trai hai mươi tuổi. Còn vợ của anh, lại cười nói: “Sau này tôi mới hiểu rằng, thì ra những năm tháng độc thân cứ kéo dài đằng đẵng như thế, chẳng qua chính là để chờ đợi anh ấy tới”, sau đó chị khẽ đấm vai anh ấy nói, “Nhưng anh cũng không biết đường đến sớm một chút!”. Hai người nhìn nhau cười, khiến người bên cạnh phải ngượng mồm.

Tôi có một người bạn, ngày còn trẻ bởi vì bị gia đình thúc giục, nên đã tìm một người “tạm được” trên mọi phương diện, tạm coi là môn đăng hộ đối. Sau khi xem mặt, gặp nhau mấy lần đã quáng quàng làm đám cưới. Vài năm sau, bởi vì cả hai không yêu nhau, mâu thuẫn ngày một gia tăng, làm việc ở thành phố lớn mỗi ngày đã đủ đau đầu nhức óc, về nhà còn phải đối mặt với những trận cãi vã, cuối cùng họ đã bước vào con đường ly hôn. Khi cô gái một lần nữa quay trở về cuộc sống độc thân, cô bảo rằng: “Giờ tôi mới hiểu rằng, thì ra có những chuyện quả thực không thể tạm bợ, dù sao thì cuộc sống giống như chuyện uống nước vậy, ấm lạnh tự mình biết. Tất thấy những mừng giận buồn vui trong cuộc sống của mình, chỉ có mình hiểu rõ nhất.

(4)

Kể từ khi nhớ chuyện, cuộc đời của chúng ta luôn là nghe theo người khác. Khi đi học thì nghe cha mẹ và thầy cô, sau khi đi làm thì nghe cấp trên. Phần lớn cuộc đời của mọi người đều bị cuộc sống đẩy về phía

trước, vứt bỏ con người đích thực của mình kia, vứt bỏ cả những thứ thuần túy nhất trong cuộc sống.

Niềm vui đích thực của chúng ta là gì nhỉ? Cuộc sống mà chúng ta thực sự mong muốn là gì? Bạn có còn nhớ, có đi hỏi chính mình hay không?

Tôi còn nhớ trong một chuyến du lịch, tôi từng chụp ảnh cho một cặp vợ chồng già tám mươi ba tuổi. Họ kết hôn năm mươi tám tuổi. Vào độ tuổi đẹp nhất, họ cùng nhau xây dựng gia đình, chăm sóc lẫn nhau. Ngày hôm ấy, ông luôn nắm lấy tay bà, còn bà chăm chú chỉnh cổ áo sơ mi giúp ông. Lòng tôi bỗng dâng lên niềm cảm động sâu sắc trước những vụn vặt trong ống kính máy ảnh mà tôi nhìn thấy. Ở họ, tôi nhìn thấy sự đáng quý của việc nương tựa vào nhau. Họ khiến tôi hiểu rằng, tình yêu có thể khiến hai sinh mệnh hoàn toàn khác biệt nương tựa vào nhau, bầu bạn một đời. Tôi nghĩ, cuộc hôn nhân như thế này, mới là cuộc hôn nhân mà chúng ta mong đợi, đáng để chúng ta chờ đợi.

Ở bất cứ thời khắc nào, xin đừng quên điều bạn muốn là gì. Bạn phải đứng ở chính giữa cuộc đời mình, quyết định phương hướng bạn muốn đi, sau đó chứng minh cho cả thế giới thấy, lựa chọn của bạn, chưa từng sai.

Diary

Bạn biết không, tôi luôn nhớ nhưng

Tôi của hiện tại, dần tiếp nhận mọi điều mà quá trình trưởng thành, chín chắn mang tới, nói năng cử chỉ, phương thức tư duy và trạng thái cuộc sống của người trưởng thành, nhưng khó tránh thi thoảng sẽ cảm thán rằng “thanh xuân dễ trôi qua khó quay trở lại”. Trong bài hát “Tiếp tục gửi đến tôi của tuổi mười lăm” của Lưu Nhược Anh có câu: “Bên

đường có hoa/Trong lòng có bài ca/Trên trời có sao/Nơi mà chúng ta muốn đến/Nhất định sẽ có phong cảnh tươi đẹp nhất”. Những kí ức thanh xuân tuyệt đẹp này không ẩn chứa bất kì tạp chất nào, quả thực là đẹp tới độ chỉ còn chừa lại “Trời rất xanh và sơ mi trắng”.

Hideaki Hamada, nhiếp ảnh gia người Nhật Bản từng chụp một bộ ảnh thanh xuân vườn trường, cô gái tươi trẻ, sơ mi trắng tinh khôi, thuần khiết tới độ giống như một chai nước được đặt trên ban công, tắm mình trong ánh nắng, lấp lánh chấm sáng. Những cảnh tượng này khiến tôi nhớ lại những hồi ức thanh xuân đã qua. Giờ nghĩ lại, chúng ta đều nên nghiêm túc nói với mình trong quá khứ rằng: Cảm ơn cậu, là sự đơn thuần của cậu đã soi đường chỉ lối cho tôi.

Mỗi người đều nên có một hai người bạn không xa không gần,
không lời hỏi han bắt buộc, cũng chẳng cần nói lời hẹn gặp lại.

Bạn bè cần phải vạch trần

Không lời hỏi han bắt buộc

Đinh Đinh Trương

Khi tôi cho ra cuốn sách đầu tiên của mình mang tên “Cuộc đời phải vạch trần”, bỗng nhiên làm quen được với rất nhiều người, Văn Tử là một trong số đó.

Hôm ấy, Văn Tử tới Bắc Kinh chơi, tôi đã không còn nhớ chúng tôi có ăn cơm cùng nhau hay không. Sau đó, cậu ấy tới nhà tôi làm khách, chúng tôi tán gẫu với nhau, nói những lời mà bây giờ tôi không còn nhớ nữa. Hình như hôm ấy là một ngày mùa hạ. Khi cậu ấy chuẩn bị ra về, tôi tiễn cậu ấy xuống tầng, cậu ấy bảo rằng, anh đừng có béo thêm nữa đấy nhé.

Đây chính là Văn Tử, rõ ràng có một trăm câu có thể nói, nhưng lại lựa chọn câu khó mà lọt tai cho được.

Sau đó, cậu ấy dùng điện thoại của tôi, giúp tôi chụp một bức ảnh trên lối qua đường. Tôi đưa mắt nhìn, quả nhiên là đẹp. Cậu ấy chỉnh sửa ảnh rồi trả lại cho tôi, tỉ lệ tôi trong bức ảnh cực kì thích hợp, cặp chân còn dài miên man nữa.

Sau đó, mọi chuyện chẳng đâu vào đâu cả, hình như chúng tôi không tiếp xúc gì với thêm nữa, nhưng lòng tôi đã công nhận người bạn này, có thể cậu ấy vẫn chưa hiểu rõ về tôi, vẫn gọi tôi là Đinh Đinh mập. Tôi không cho là mình mập, nhưng cũng không phản bác lại.

Cậu ấy là nhiếp ảnh gia sao? Hình như là vậy, có viết cả một vài thứ nữa thì phải. Sau này, tôi phát hiện ra rằng, có nhiều người bạn tôi không hiểu, nhưng không ảnh hưởng tới sự tiếp xúc giữa tôi và họ, thậm chí không ảnh hưởng tới việc tôi thích họ. Tôi nhìn Văn Tử và Hạo Sâm cộng tác, ra sách, nhìn dáng vẻ thiếu niên của Hạo Sâm, sau này cậu ấy còn để râu, đẹp trai hơn, nhưng tôi vẫn không có cơ duyên gặp cậu ấy, hoặc là nơi lòng tôi kia không muốn gặp người thực cho lắm, nhớ đâu là Văn Tử chỉnh sửa ảnh giúp cậu ta quá tay thì sao?

Sau này tôi không gặp lại người bạn giới thiệu tôi làm quen với cậu ấy nữa, đây là sự thực mà tôi đã chấp nhận. Dù sao thì chúng ta luôn không ngừng để tuột mất một số người trong cuộc đời, chỉ cần sơ sễ, một chút thôi là đã đứt mối liên lạc. Cho nên, sự tồn tại không xa không gần giống như Văn Tử và Hạo Sâm thế này, lại thú vị, vừa không cần phải tốn công cố ý đi liên lạc, vừa không cần có lí do bắt buộc phải nhớ hay quên.

Nghe nói họ đã mở một cửa tiệm, nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội đến. Lưu Đồng đã đến đó ở rồi, còn chụp ảnh đăng lên tài khoản chính thức

nữa. Căn phòng trong ảnh đẹp y như Hạo Sâm trong ảnh vậy, nhưng ai mà biết nó có được photoshop quá đà hay không, tên là Besides sao? Chính là “đừng đừng lại[1]” đây mà.

Có những người tồn tại, là dùng để làm chiếc gương soi, tôi không biết đến lúc nào sẽ có những ngày tháng giống Văn Tử bây giờ, nhưng giống như việc cậu ấy không phải là tôi vậy, tôi cũng khó mà sống được như cậu ấy.

Có lẽ là dù chụp ảnh, hay quán trọ mang tính chất văn nghệ, có thể tiếp tục làm một việc, và luôn tận hưởng niềm vui trong đó, là có thứ để soi sáng. Những điều mà tôi nghe thấy về Văn Tử, có lẽ chính là những điều có thể thu thập năng lượng này.Ồ, thì ra chúng ta có thể làm việc mà mình muốn làm thật, chỉ cần bạn muốn, và tiếp tục kiên trì với nó.

Lúc tôi viết những dòng này, Bắc Kinh có tuyết, chưa khuya mà cả thành phố đã chìm trong yên lặng, như thể tiếng ồn đã bị màn tuyết bao phủ. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy lòng bình yên đến lạ, mỗi người đều nên có một hai người bạn không xa không gần, không lời hỏi han bắt buộc, cũng chẳng cần nói lời hẹn gặp lại.

Giày vò nên một cuộc đời thú vị

Trương Tiểu Hậu, nhóm nhạc Chị Em Tốt

Theo tôi thấy, Văn Tử là một người rất biết giày vò. Cậu ấy sẵn lòng nghiên cứu những chuyện mà cậu ấy cho là thú vị. Chụp ảnh dường như là nghề chính của cậu ấy, chụp những sự vật trong hiện thực trở thành đáng vẽ tươi đẹp trong tưởng tượng, ghi chép những vụn vặt nhỏ bé kia dưới góc nhìn kì lạ, độc đáo.

Tính ra thì những lần chúng tôi gặp nhau đều có liên quan đến rượu. Nhắc tới Văn Tử, ngoài tác phẩm của cậu ra, điều mà tôi nghĩ đến nhiều nhất trong đầu là Kim Hạo Sâm và rượu. Chúng tôi uống rượu trong quán bar bên Tây Hồ, khi đến Hạ Môn quay bộ phim “Thanh xuân của ai không mơ hồ”, liên tục chiến đấu bốn nơi từ quán bar tới nhà hàng. Ngay cả khi cậu ấy và Kim Hạo Sâm tới Bắc Kinh ghi chương trình truyền hình của chúng tôi, cũng xách theo một chai Nhị Oa Đầu từ siêu thị đối diện tới. Còn có rất nhiều những cuộc tụ tập, chúng tôi đều thỏa sức càn chén.

Nhưng có vẻ chúng tôi đều không phải là người nghiện rượu, mỗi lần nhóm chúng tôi gặp nhau đều hết sức vui vẻ, không biết thế nào là tốt, dường như cứ nhất định phải nhâm nhi chút rượu, mới không phụ lòng lần tụ tập này vậy. Tựu lượng của chúng tôi đều bình bình, nhưng mỗi lần ở cùng Văn Tử, chúng tôi cứ uống chán chê không biết tiết chế. Có lẽ chúng tôi hiểu rằng, thời khắc ở cùng nhóm bạn khó có được này, chúng tôi có thể buông thả một chút, suồng sã một chút.

Có một lần tôi và Tần Hạo[2] đến Hàng Châu mở buổi biểu diễn. Buổi tối tới Hàng Châu, chúng tôi bèn đến Besides tìm hai người họ đi uống rượu. Trong sân Besides vô cùng dễ chịu, nhưng bởi vì mùa đông lạnh tê tái, tất cả chúng tôi đều khoác thảm, nướng thịt trên bếp lò, trò chuyện ở Besides. Vào một khoảnh khắc đã say ngà ngà, tôi thấy Văn Tử gọi chúng tôi. Giữa lúc ngẩn ngơ, tôi cảm thấy cái người cứ cười lên là mặt mũi hiền lành kia lại có phong độ của một lão gia, còn những người khác trong sân là một nhóm a hoàn khoác thảm đuổi nhau trên đùa.

Văn Tử và Hạo Sâm là hai người bạn cộng tác vừa ăn ý vừa tin tưởng lẫn nhau. Tôi hiểu cảm giác cộng tác này, bởi vì tôi và Tần Hạo cũng giống như họ. Hai người ở cùng nhau, sẽ có cảm giác bầu bạn. Khi gặp phải rắc rối, sẽ có người san sẻ, không phải là sự an ủi và khích lệ giữa bạn bè, mà là thay bạn gánh vác rất nhiều gánh nặng. Khi chúng ta cố

gắng trở nên tốt hơn, bạn bè cũng là một sự tồn tại cảnh tỉnh chúng ta đừng tự đại. Tất thấy những điều tốt, và tất thấy những điều không tốt, đều có bạn ở bên. Cảm giác này vô cùng đáng quý. Bởi thế, khi Weibo của Văn Tử và Kim Hạo Sâm có nhắc tới đối phương, người hâm mộ sẽ hét lên: Phát kẹo thôi! Còn tôi có thể hiểu được lời họ muốn nói. Bởi vì, tôi và Tần Hạo cũng thường xuyên “phát kẹo”.

Văn Tử luôn bảo mình béo, tôi cảm thấy cậu ấy đã hiểu sai về định nghĩa “béo”. Phần ngực của cậu ấy còn chưa đạt tới cup A, nhưng suốt ngày nói phải giảm béo. Tôi cảm thấy có thể là do Kim Hạo Sâm thường ngày hay châm chọc xỏ xiên cậu ấy, khiến cậu ấy cảm thấy mình béo thật. Văn Tử luôn nói muốn cùng nhau đi du lịch, mọi người ai nấy đều tích cực, nhưng kế hoạch luôn không thành. Nên tôi hi vọng rằng, khi tình bạn còn chưa rạn nứt, có thể cùng nhau đi du lịch một chuyến.

Dòng người qua lại, đều mang theo thuộc tính của riêng mình để bước đi trong thế giới với đầy ắp những khả năng này. Có người tự do vô hạn như chim, có người tươi đẹp như hoa, có người lại khoan khoái tự tại như mùa xuân. Tôi muốn dùng mặt trời để miêu tả về Văn Tử, ấm áp và dịu dàng.

Tất thấy đều là sự sắp xếp tốt nhất

Sam

Quen một người có lẽ là bắt đầu từ thính giác. Thính giác chính là nghe thấy câu chuyện, tính cách và tướng mạo có liên quan đến người ấy trên đường phố. Trước khi quen Văn Tử, Hạo Sâm, thế giới của chúng tôi có mấy lần giao nhau nhưng không trùng khít, một là đều thích chụp ảnh, cộng thêm với việc đều có sách xuất bản, lại bởi vì mạng lưới quan hệ bạn bè đan xen phức tạp, tôi đã nghe thấy cặp đôi cộng tác sáng giá từ lâu.

Tình bạn của chúng tôi không phải là bắt đầu từ tác phẩm nhiếp ảnh của họ, đương nhiên cũng không phải là bắt đầu từ sách và quán trọ của họ, mà là một lần tôi có cơ duyên đến công tác tại Phổ Nhĩ Vân Nam, ở cùng một phòng với nhiếp ảnh gia trong phòng làm việc của họ. Nhiếp ảnh gia kia là bạn đồng hương với tôi, chất phác thật thà, ở cậu ấy có tất cả dáng dấp của một cậu chàng sinh viên đại học. Vừa gặp mặt đi dạo phố, tôi nói có quán chân gà nướng ngon lắm, cậu ấy lập tức đi mua mấy suất còn chia cho tôi một suất, vừa thân thiết vừa không giả tạo. Chẳng mấy chốc chúng tôi đã trở nên thân quen, cho nên có thể xem là tình bạn bắt đầu từ chân gà.

Trong suốt chuyến công tác, cậu ấy luôn mồm luôn miệng nói sếp của mình tốt nhường nào, dạy cho cậu ấy bao nhiêu điều... Thế nên tôi lấy làm tò mò, rằng rốt cuộc thì hai ông sếp này đã cho cậu ấy uống mê hồn dược gì hay là cho bao nhiêu tiền, đối xử với cấp dưới của mình tốt như thế, đến nỗi suốt hành trình ý tứ của cấp dưới kín kẽ tới độ không nói xấu sếp nửa câu.

Trong những tháng ngày tôi làm tạp chí, phần lớn thời gian chỉ có thể xin mọi người đừng quá ghét tôi là được, dù sao thì cấp trên mãi mãi là cấp trên, lập trường và góc độ của mỗi người đều không giống nhau, cách xử lý công việc cũng có sự khác biệt.

Lần đầu tiên tôi gặp họ là ở buổi công chiếu bộ phim điện ảnh “Thanh xuân của ai không mơ hồ” của Lưu Đồng ở Thượng Hải. Hạo Sâm đội chiếc mũ lưỡi trai, trông y như nghệ sĩ ra ngoài sợ fan hâm mộ chụp được, Văn Tử mặc chiếc áo cộc tay màu lam khoác balo, cười híp mắt đi theo bên cạnh. Sau khi buổi công chiếu kết thúc, chúng tôi hẹn đi ăn đêm, Lưu Đồng thích ăn tôm hùm và uống rượu, lượng tôm mà anh ấy ăn thật đáng kinh ngạc nhưng anh ấy lại không béo.

Tôi không chắc lắm hai người này có thích uống rượu hay không, dù sao thì tôi và Lưu Đồng đều thích, tiếc mừng công chúng tôi uống không ít. Văn Tử ngồi bên cạnh tôi lẳng lặng rót rượu cho tôi, tôi nghĩ: Mẹ ơi, cậu chàng này chu đáo quá đi!

Đây là lần gặp mặt đầu tiên của chúng tôi. Lần thứ hai là ở Tokyo, tôi đi làm việc, họ dẫn Lưu Đồng đi chụp ảnh, buổi tối hẹn uống vài chén ở quán rượu ở Shinjuku. Tôi kết thúc công việc qua đó thì họ đã uống tới ngà ngà. Hạo Sâm còn hát những mấy bài, Văn Tử vẫn lẳng lặng ở bên cạnh chăm sóc mọi người.

Bởi vì Lưu Đồng, chúng tôi uống mấy lần rượu đã trở nên thân quen như thế này. Hạo Sâm biết thưởng rượu nhưng lại dễ say, Văn Tử thường giấu tài, dù sao thì tôi chưa nhìn thấy cậu ấy say bao giờ, còn Hạo Sâm đã say tới độ sắp đánh mất chính mình.

Một người thuộc cung Sư Tử, một người cung Bọ Cạp, hai người cộng tác chụp ảnh, thích du lịch. Họ đã thực hiện được nhiều giấc mộng mà tôi chưa thực hiện được, ví dụ như mở một quán cà phê và quán trọ.

Lần gặp gỡ sau đó là ở “Besides” Hàng Châu. Gió đầu mùa hạ thổi tới khiến người trong cả thành phố như muốn tan chảy. Chúng tôi ngồi trong sân nói về giấc mộng của mình, từng nhánh cây ngọn cỏ ở nơi đây đều do một tay họ trồng.

Con người luôn cần có cho mình một giấc mộng, mà vừa hay lại có một người bạn cộng tác tuyệt như thế này, tôi nghĩ, đây là sự sắp xếp tốt nhất.

Còn giấc mộng của tôi, vẫn đang tiếp tục.

Ba câu gửi Văn Tử

Will

Nhắc tới Văn Tử, trong đầu sẽ nảy xổ ra ba câu nói có vẻ khuôn sáo nhưng lại dễ nghe, giống như con người Văn Tử, khiến người ta có thể nhẫn nại.

Tính tình tôi bình thường, đối với đa phần mọi người, tôi đều không có lòng nhẫn nại, bởi vậy ở đây tôi muốn cảm ơn Văn Tử đã tham dự vào cuộc đời của tôi từ hơn hai năm trước, đối đãi với tôi dịu dàng...

Câu thứ nhất.

“Đời người có hai ba tri kỉ, là thỏa mãn rồi”. Sự “thỏa mãn rồi” này, có cảm giác như vừa sướng khoái, lại vừa đủ.

Tiếp xúc với Văn Tử và bắt đầu thực sự quen biết là bởi năm 2015 quay bộ phim điện ảnh “Thanh xuân của ai không mơ hồ” ở Hạ Môn. Họ đến chụp cảnh trong phim cho bộ phim, tôi đi thăm đoàn làm phim. Trước đó tôi cũng từng tiếp xúc riêng với họ một hai lần ở Bắc Kinh, nhưng bởi vì đều không phải là người dễ gần, nên chúng tôi đã đưa nhau vào một loại danh sách, người trong danh sách này là người mà khi người thứ ba nhắc tới, miêu tả đại khái của chúng tôi về họ đều là: Từng gặp. Tôi nghĩ, người lập ra loại danh sách này, trong lòng đều có thước đo về mối quan hệ giữa người với người. Hiển nhiên, Văn Tử cũng có thước đo ấy, bởi vì khi chưa thân quen, cậu ấy hiếm khi nhấn “like” trong nhóm bạn bè, nhưng sau này quả thực có thể gọi là “bão like”. Nói tới đây, tôi chợt muốn bày tỏ niềm tiếc nuối với kiểu người có tính cách hướng nội như chúng tôi đây, thi thoảng không cầm lòng được sẽ đi ngưỡng mộ anh chàng David ở bên với quan điểm “trong trời đất này không có người xa lạ”.

Tôi luôn nói “họ”, bởi vì khi tôi mới tiếp xúc với Văn Tử, trong mắt tôi có vẻ như Văn Tử không phải là một cá thể tồn tại độc lập, tên của cậu ấy luôn đứng sau Kim Hạo Sâm, Kim Hạo Sâm Văn Tử. Văn Tử giống như hàng được tặng trong “mua một tặng một” kia, không tặng thì cảm giác quá thiệt thòi; giống như cơm dưới nắp nồi, không ăn thì cảm giác chưa no; giống như đời người phải có hai ba người tri kỷ, họ vừa tới là chiếm tới hai người trong danh sách, cảm thấy vừa sảng khoái, lại vừa đủ... Các bạn hiểu không? Trước đây khi tôi không hiểu, tôi từng cảm thấy Văn Tử thật đáng thương. Sau khi hiểu rồi, lại cảm thấy Kim Hạo Sâm quá ư may mắn. Còn Văn Tử, lẽ nào không may mắn? Có lẽ chúng ta đều từng có những ngày tháng bị người ta cho là người đi theo, bản thân cũng từng phản xạ có điều kiện “dựa vào cái gì”. Sau đó, bạn – người ngày càng mạnh mẽ sẽ nói cho bạn biết rằng, sinh mệnh của con người nào có sự đi theo vốn dĩ. Kẻ yếu đuối cảm thấy đó là sự bất đắc dĩ, còn kẻ mạnh cảm thấy đó là vì tôi sẵn lòng! Tôi thực sự phải cảm ơn Kim Hạo Sâm và Văn Tử, bởi vì Văn Tử giống tôi, không nhận thức được mình đẹp, mình ưa nhìn, không chói lóa nhưng ấm áp và không làm “máy điều hòa trung tâm” sưởi ấm cho mọi người. Kim Hạo Sâm, đương nhiên là không dám lười biếng, buông lơi bản thân. Kim Hạo Sâm – người phải chạy bộ mỗi ngày của hiện tại, có lẽ sẽ thường xuyên quay đầu nhìn xem có phải Văn Tử cũng đang dốc sức hay không. Nhưng Văn Tử – người sống sau ống kính máy ảnh nhiều hơn, cho Hạo Sâm một nụ cười lạnh hằn là hình ảnh buồn cười như thế nào.

Sự truyền cảm hứng trong cuộc đời này, có bao nhiêu là do miếng cơm manh áo dồn ép mà ra.

Câu thứ hai.

“Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn”, ừm, cảm giác cửa sổ của Văn Tử vĩnh viễn chỉ mở một khe, bên trên còn dán một lớp màng nữa.

Năng lực nhận biết, phân biệt của Văn Tử thực sự cao, đôi mắt nhỏ như thế, chiếc kính dày như vậy. Thực ra, trước kia tôi hiếm khi có sự giao lưu, thảo luận gì sâu sắc với người có đôi mắt tí hí, bởi vì cảm thấy mình không có cơ hội nắm bắt tiết tấu, chủ yếu là vì ánh mắt không thể tương tác với nhau, không biết giữa hai người có sự đồng điệu hay không. Nhưng cực kì cực kì may mắn là, Văn Tử rất thích gật đầu, rất thích nói đúng đúng đúng. Đúng quá đi, hoàn toàn giải quyết được mọi lo ngại này của tôi. Bạn nói xem, một người đối mặt với đặc điểm của mình, tìm ra phương thức bù đắp tốt hơn, là người thông minh nhường nào, như vậy thì chí ít cậu ấy đã không đánh mất tôi.

Văn Tử, không tùy tiện biểu đạt, ở cùng chúng tôi, đa phần cậu ấy đều lắng nghe. Thi thoảng tương tác có chăng chỉ để nâng cao tiếng cười, lớn giọng nói một câu, không ồn ào như phần đông mọi người, nhưng sẽ khiến người ta cảm nhận được sự chu đáo, tinh tế.

“Có phải là đã cầm theo hết vali hành lý rồi không?”

“Anh ăn sáng chưa?”

“Đừng để Kim Hạo Sâm đi mua, cậu ấy sẽ bị lạc đường, để tôi đi cho.”

“Các anh trò chuyện đi nhé, tôi ngủ một lát đã...”, đến đi ngủ một lát, mà cậu ấy cũng nói với chúng tôi. Cậu ấy đã tinh tế và chu toàn tới độ lo lắng chúng tôi không phát hiện ra rằng cậu ấy đang ngủ, nếu mắt nhỏ được coi là chuyện khổ não, thì tôi cảm thấy cậu ấy đã khắc phục cực kì tốt.

Văn Tử thường ngày thích tự giễu, khiến bầu không khí giữa chúng tôi trở nên thoải mái, không phải kiêng nể gì cả.

Câu thứ ba.

“Chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đi”, có một số người, chơi chính là chơi đích thực. Còn cậu ta ấy à, chơi là xác thực chơi rồi, nhưng không trì hoãn điều gì. Nào chụp ảnh, ra sách, mở quán trọ, bán đồ trên taobao, nhận buổi biểu diễn, quả thực chính là cậu chàng nỗ lực đằng sau vẻ chơi bời. Cho nên, mỗi lần cậu ấy nói chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đi, tôi đều muốn nói: Cậu chủ chi né!!! Đương nhiên, đến nay cậu ấy vẫn chưa chủ chi lần nào. Thôi thì không ngừng cố gắng vậy.

Thời điểm đầu năm và nửa năm hàng năm, Văn Tử sẽ cho ra lịch trình chụp ảnh nhiều nơi, từ mấy thành phố mới mở trong nước của trước kia tới hiện tại là từ Bắc tới Bắc Cực, Nam từ Úc xuống phía Nam, mỗi mùa đều sẽ chế tác hình nền điện thoại cho cư dân mạng, các hình nền đều do studio của cậu ấy chụp. Định kì cho MOON ra một số sản phẩm phái sinh, cùng quán trọ cho ra một món đồ ngọt mới, món đồ ngọt này luôn có một bộ ảnh chụp của riêng mình. Còn tôi, một người bạn! Nhưng lại chưa từng được chụp lấy một lần...

Hai năm trước họ nói muốn mở quán trọ, cho tôi xem ảnh, là một căn nhà nát bươm. Sau đó, chọn chọn lựa lựa. Khi chúng tôi đến party khai trương hận không thể ở lâu ở đây. Năm ngoái, chúng tôi cứ dầm ba bữa lại hỏi chuyện làm ăn của quán trọ. Văn Tử nói mấy ngày nay phòng kín cả, anh muốn ở sao? Có lẽ là chỉ có thể ở gian phòng làm việc trên tầng thượng thôi. Tôi hỏi mấy lần bèn thôi, có vẻ là chuyện làm ăn quá tốt, chúng tôi không cần lo lắng nữa. Cũng không biết là thật hay không. Những chuyện này đều là người đứng ngoài chúng tôi nhìn vào là có thể nhìn thấy, hình như băng đi một thời gian, cậu ấy đã thực hiện được mọi việc. Có lẽ là do tính cách của cậu ấy, tôi không thấy cậu ấy than vãn phàn nàn điều gì, chỉ nói một cách sơ qua, dễ hiểu rằng đã làm được

những thứ mà mình muốn làm. Tốt lắm. Khi nói tới thời điểm khó khăn, cũng chỉ cười hể hể vài tiếng.

Thời gian mọi người có cơ hội ở cùng nhau mỗi năm quả thực là có hạn. Việc tạo nhóm WeChat giống như đã khai khẩn được một vùng đất thuộc về mình, mỗi người vài câu trò chuyện về cuộc sống. Người ta bảo hai ba người bạn tri kỷ, thường là cách mấy năm sẽ có mấy người ra đi, người ở lại, rồi thêm người mới, dần dần mọi người đều sẽ tìm được người ngày càng hợp với mình. Nói là hợp, hoặc có thể nói là khá giống nhau. Trong mối quan hệ giữa người với người, để nói không quên con tim vẹn nguyên như thuở ban đầu thực ra là khó, khi quen biết làm gì có con tim vẹn nguyên như thuở ban đầu, chỉ là cảm thấy thú vị thôi. Cả hai cảm thấy thú vị, hơn nữa đã bắt kịp tiêu chuẩn thú vị, cùng nhau thăng cấp, thế là được.

Quen nhau năm 2015 ở Hạ Môn, mùa hạ, thời tiết ôn hòa, trong lành và ẩm ướt. Chúng tôi đều bởi vì quen biết nhau ở đây, chơi bởi điên cuồng vài ngày mà thích Hạ Môn – nơi từng đến công tác không biết bao lần nhưng không để ý tới chuyện linh hội. Để tới nay, mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy thật tuyệt vời.

Tôi nhớ có người từng nói rằng: “Thứ con người ta so sánh trong suốt cuộc đời không phải là đã sống bao nhiêu ngày, mà là có bao nhiêu ngày được bạn nhớ tới”.

Nhớ những điều này, bởi vì một số người. Chính ta – trở nên ngày một tốt hơn, cũng là do bạn bè nhào nặn. Cuộc sống của họ, một chi tiết nào đó của họ, nếu bạn có thể phát hiện ra, đó sẽ là món quà dành cho bạn. Nới rộng lòng sông của cuộc đời bạn, khi sóng gió nổi lên, những món quà này sẽ khiến cuộc sống của bạn có thêm một vài bước ngoặt ấm áp. Ở điểm này, tôi cảm thấy mình có thể cảm ơn Văn Tử, nhân tiện cảm ơn cả Kim Hạo Sâm.

Xin dành tặng cuốn sách này cho mỗi người mà chúng tôi gặp trước ống kính máy ảnh.

Được chụp nụ cười và thanh xuân của các bạn,

là may mắn của tôi.

[1] Tên tiếng Trung của quán trọ Besides là “đừng dừng lại”.

[2] Thành viên còn lại trong nhóm nhạc Chị Em Tốt.

[1] Một chương trình được tổ chức nhằm mục đích tìm kiếm những người có tài ăn nói hơn người, có quan điểm độc đáo ở Trung Quốc.